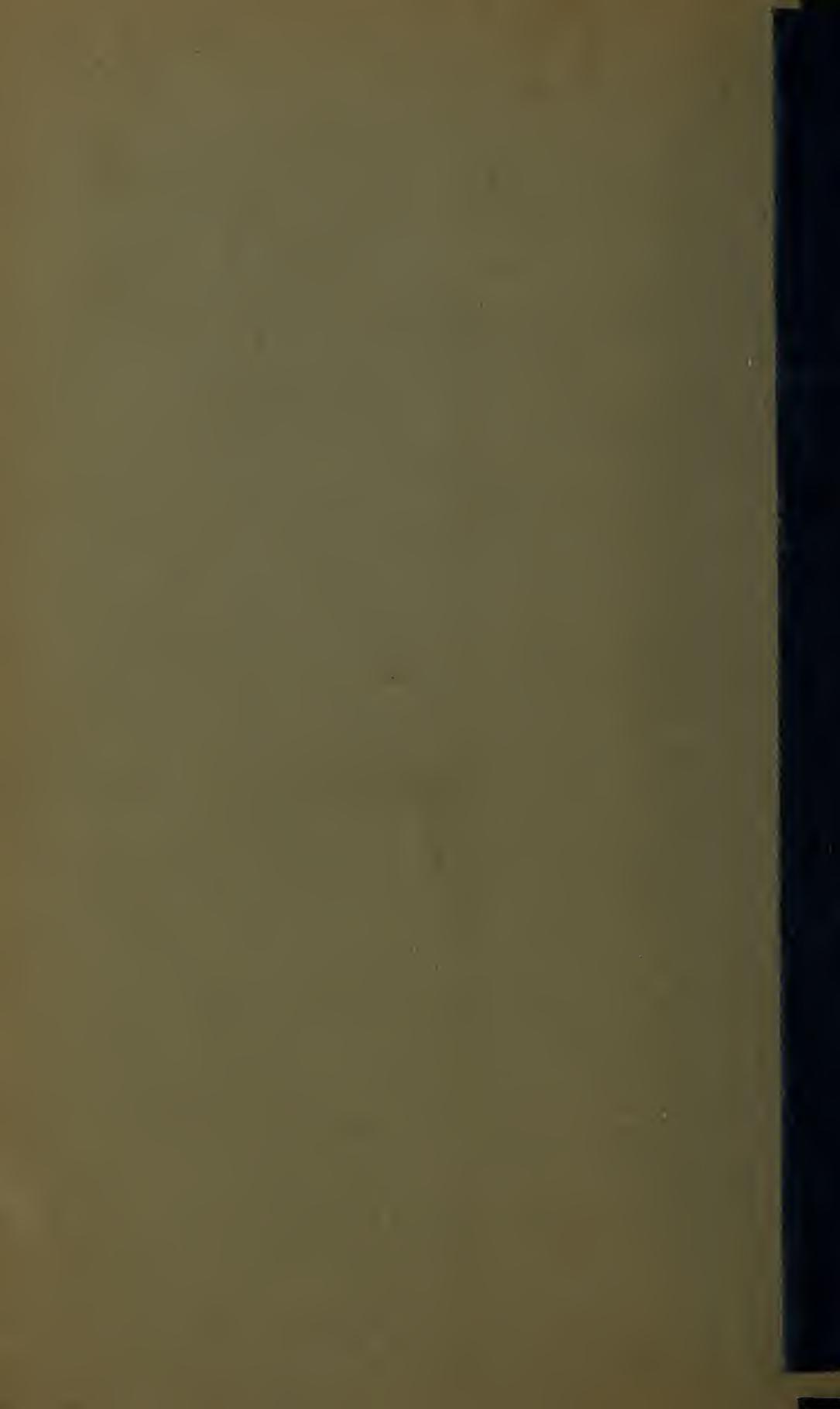

LGr
E89fA

Euripides. Fragmenta.
Supplementum Euripideum,
bearbeit. von H.v. Arnim.

LGr
E89fA

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN
HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

112

SUPPLEMENTUM EURIPIDEUM

BEARBEITET

VON

H. v. ARNIM

PREIS 2.— M.

BONN
A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG
1913

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

- 1 DAS MURATORISCHE FRAGMENT und die monarchianischen prologe zu den evangelien, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 2 DIE DREI ÄLTESTEN MARTYROLOGIEN, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0.40 M.
- 3 APOCRYPHA I: Reste d. Petrus-evangeliums, d. Petrusapocalypse u. d. Kerygma Petri, hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 4 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN I: Origenes homilie X über den propheten Jeremias, hrsg. v. E. Klostermann. 16 S. 0.30 M.
- 5 LITURGISCHE TEXTE I: Zur gesch. d. orientalischen taufe u. messe im 2. u. 4. jahrh., ausgew. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 6 DIE DIDACHE hrsg. v. H. Lietzmann. 3. Aufl. 16 S. 0.30 M.
- 7 BABYLONISCH-ASSYRISCHE TEXTE, übers. v. C. Bezold. I. Schöpfung und Sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0.40 M.
- 8 APOCRYPHA II: Evangelien, hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 21 S. 0.40 M. [0.30 M.]
- 9 PTOLEMAEUS BRIEF AN DIE FLORA, hrsg. v. A. Harnack. 10 S.
- 10 DIE HIMMELFAHRT DES MOSE, hrsg. v. C. Clemen. 16 S. 0.30 M.
- 11 APOCRYPHA III: Agrapha, slavische Josephusstücke, Oxyrhynchusfr. 1911 hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0.50 M.
- 12 APOCRYPHA IV: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther, hrsg. v. A. Harnack. 2. Aufl. 0.40 M.
- 13 AUSGEWÄHLTE PREDIGTEN II: Fünf festpredigten Augustins in geimter prosa, hrsg. v. H. Lietzmann. 16 S. 0.30 M.
- 14 GRIECHISCHE POPYRI hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.80 M.
- 15/16 DER PROPHET AMOS, Hebräisch und Griechisch, hrsg. v. J. Meinhold und H. Lietzmann. 32 S. 1.00 M. [0.80 M.]
- 17/18 SYMBOLE DER ALTEN KIRCHE, ausgew. v. H. Lietzmann. 32 S.
- 19 LITURGISCHE TEXTE II: Ordo missae secundum missale romanum, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0.40 M.
- 20 ANTIKE FLUCHTAFELN hrsg. v. R. Wünsch. 2. Aufl. 31 S. 0.70 M.
- 21 DIE WITTENBERGER U. LEISNIGER KASTENORDNUNG 1522, 1523, hrsg. v. H. Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
- 22/23 JÜDISCH-ARAMÄISCHE POPYRI AUS ELEPHANTINE sprachlich und sachlich erklärt v. W. Staerk. 2. Aufl. 38 S. 1.30 M.
- 24/25 LUTHERS geistliche Lieder, hrsg. v. A. Lietzmann. 31 S. 0.60 M.
- 26/28 LATEINISCHE CHRISTLICHE INSCRIFTEN mit einem anhang jüdischer inschriften, ausgewählt u. erklärt v. E. Diehl. 48 S. 1.20 M.
- 29/30 RES GESTAE DIVI AVGVSTI, hrsg. u. ekl. v. E. Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1.20 M. [15 S. 0.40 M.]
- 31 ZWEI NEUE EVANGELIENFRAGMENTE hrsg. u. ekl. v. H. B. Swete.
- 32 ARAMÄISCHE URKUNDEN z. gesch. d. Judentums im VI u. V jahrh. vor Chr. sprachl. u. sachl. ekl. v. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
- 33/34 SUPPLEMENTUM LYRICUM (Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar) hrsg. v. E. Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1.20 M.
- 35 LITURGISCHE TEXTE III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX jahrhundert v. A. Baumstark. 16 S. 0.40 M.
- 36 LITURGISCHE TEXTE IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Taufbüchlein, Formula missae et communionis 1523 hrsg. v. H. Lietzmann. 24 S. 0.60 M.
- 37 LITURGISCHE TEXTE V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526 hrsg. v. H. Lietzmann. 16 S. 0.40 M.
- 38/40 ALLATEINISCHE INSCRIFTEN hrsg. v. E. Diehl. 2. Aufl. 92 S. 2.40 M., gbd. 2.80 M.
- 41/43 FASTI CONSULARES IMPERII ROMANI (30 v. Chr. — 565 n. Chr.) mit Kaiserliste bearb. v. V. Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3.40 M.

L Gr
E 89fA

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN
HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

112

Euripides. *Fragmenta*

SUPPLEMENTUM EURIPIDEUM

BEARBEITET

VON
Hans Friedrich August
H. v. ARNIM

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1913

509638
25.7.50

VORBEMERKUNG

Dieses supplement enthält die reste verlorener euripideischer tragödien, die nach der zweiten auflage von Naucks *Fragmenta Tragicorum* aus papyri und anderen handschriften hinzugekommen sind. Damit das büchlein für seminarübungen über diese tragödien brauchbar wäre, mussten auch ihre früher bekannten bruchstücke mitaufgenommen werden. Nur bei dem als anhang mitgetheilten fetzen aus dem 'Archelaos' ist dies nicht geschehen. Satyros' 'Leben des Euripides', das eine reihe neuer bruchstücke enthält, ist als einleitung vorausgeschickt. Das grosse bruchstück der 'Melanippe Desmotis' wurde, obgleich schon bei Nauck in der zweiten auflage gedruckt, aufgenommen, weil inzwischen die ausgabe von Wilamowitz in den 'Berliner Klassikertexten' erschienen ist. Für die aufnahme des 'Phaëthon' war die vervollständigung der parodos durch den ebenda veröffentlichten Berliner papyrus entscheidend. Dass ich in der ausfüllung lückenhafter verse vielfach über die grenze des wissenschaftlich beweisbaren hinausging, wird die brauchbarkeit des buches nicht schädigen. Arthur Hunt's *Fragmenta tragica papyracea* (in der Bibliotheca Oxoniensis) erhielt ich noch rechtzeitig durch die güte des verfassers, um sie für meine arbeit benutzen zu können. Für die in den Hibeh-Papyri erhaltenen bruchstücke des euripideischen 'Oineus' gelang mir eine evident richtige zusammenfügung zweier fetzen, die nicht ohne bedeutung für die rekonstruktion ist. Meine konjekturen sind mit A. bezeichnet.

Meinen kollegen, herrn Prof. Radermacher und herrn Prof. W. F. Otto, welche die freundlichkeit hatten, meine korrekturbogen mitzulesen und mir zahlreiche wertvolle bemerkungen und besserungen beisteuerten, möchte ich auch hier meinen herzlichen dank aussprechen.

Wien, 21. oktober 1912.

H. v. Arnim

NACHTRÄGE

Zu s. 28: frg. 8 der *Μελανίππη ἡ Σοφή*.

δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον.

Aristot. *Eth. Nicom.* V 2 p. 1129b 28 *κρατίστη τῶν ἀρετῶν δοκεῖ ἡ δικαιοσύνη καὶ οὐδ' ἔσπερος οὐδ' ἔφος οὕτω θαυμαστός.* Dazu schol. (*Hermes* V p. 79 u. 356): *τοῦτο ἐξ Ἐδριπίδου τῆς σοφῆς Μελανίππης. λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ „δικαιοσύνας — πρόσωπον“.* Vgl. *Athen.* XII 546 B Plotin *Ennead.* I 6, 4

Zu s. 35: frg. 19 der *Μελανίππη ἡ Δεσμώτις*.

Athen. XII 523 D: *ὠνομάσθη δ' ἡ Σίρις, ὡς μὲν Τίμαιος φησὶ καὶ Ἐδριπίδης ἐν δεσμώτιδι Μελανίππη ἀπὸ γυναικὸς τινος Σίριδος.*

Zu s. 80: frg. 8 des *Φαέθων* (fr. 786 Nk.)

φίλος δέ μοι

ἄλουτος ἐν φάραγι σήπεται νέκυσ

Plut. quaest. conv. IV 2, 3 *ὥστε ὁρᾶσθαι τοὺς νεκροὺς ἀσήπτους ἀεὶ, τὴν Ἐδριπίδου Κλομένην ἐλέγχοντας ἐπὶ τοῦ Φαέθωντος εἰποῦσαν, φίλος — νέκυσ. ἀλλ' οὗτος hds., verb. Musgrave.*

AUS SATYROS' LEBEN DES EURIPIDES

(Oxyr. Pap. vol. IX p. 124 f.)

Fr. 8 kol. II.]ος ζη[λῶν, ἀλλ]ὰ καὶ | [ἡῶξ]εν καὶ
 5 ἐ[τε]λείωσεν || ὥστε τοῖς | μετ' αὐτὸν | ὑπερβολὴν | μὴ λιπεῖν. |
 ο κατὰ μὲν οὖν || τὴν τέχνην | ἀνὴρ τοιοῦτος διὸ καὶ | Ἄρι-
 5 στοφάνης | ἐπιθυμεῖ || τὴν γλώσσαν | αὐτοῦ μετρήσαι, δι' ἧς
 ο τὰ | λ[επ]τὰ ῥήματ' | [ἐξέσ]μήχετο. || [ἦν δ]ὲ καὶ τὴν | [ψυ]-
 5 χὴν μέγας | [καὶ] σχεδόν | [τι] ἐν τοῖς | [νοή]μασιν || [ἀδρός].
 ἐμάχε[το γ]ὰρ ὡσπερ | [προ]εῖρη[κα] | [...]ν ἐν [τῶι] ἀγῶνι
 ο μᾶλ[λο]ν || [π]ρὸς πε . . . ς | . τε κα . . . α | [τ]οσαύτην
 σ]υν|. δα

Fr. 37 kol. I. ἐπὶ τοῖς | ἰδίοις ἀγαθοῖς | ὑψηλὸς ὢν, |
 5 οὐκ ἐπὶ τοῖς || [ἀλ]λοτρίοις | [ψό]γοις ταπει[νο]ύμενος.
 ἔ[πει]τα δὲ τὸν | Ἄναξαγόραν | δαίμ[ονίως] usw.

Ebdas. Kol. II 19. παῖς . ο . . . να | „τὸν ἐν αἰθε[ρί]ῳ
 ῥίμβῳ π[άν]των φύσιν ἐ[μί]πλέξανθ', δν | περὶ μὲν φῶς |
 περὶ δ' [ὀρφναία] | νῦξ αἰ[ολόχ]ρωσ | ἄκ[ριτός τ' ἄ]σ[τρων]
 ὄχλος“ usw. = fr. 593 (*Peirithoos*).

Ebdas. kol. III 6. α . . . ιοφ . . . . | κ[ἀν τ]οῖς [Κρησι?] |
 δ[ιὰ το]ῦ μέ[λους] | „σο[ὶ τ]ῶ π[άν]των μεθ' ἑόν[τι] χλόην
 π[έ]λανόν τε φέρ[ω] | Ζεὺς εἰ[θ'] Αἴθης | ὀνομάζ[η]“, (= fr.
 inc. 912) ἀ|κριβῶς ὄλωσ | περιεἰληφεν | τὸν Ἄναξ[α]γόρειον
 [διὰ]κοσμον [ἐν] || τρισὶν περι[όδοις] | καὶ ἄλλη γ[έ] | πη δια-
 πορ[εῖ] | τί ποτ' ἐστὶ | τὸ προσεση[κός] τῶν οὐρα[νίων] „Ζεὺς |
 εἴτ' ἀνάγκ[η] | φύσει]ς εἴτ[ε] | νοῦς βροτῶν“ (= fr. 886).

Fr. 38 kol. I 8. . . . . οπλεω | . . . . . ατος ἀν[τι]-
 ποή]σασθαι || τὸν] Ἡρακλέα | [καὶ] δὴ καὶ τὴν | [Ἀ]ῦγην ἐπι-
 5 φο[ύ]μέν]ην τοῖς προ[ε]ρημένοις || ἐπε[ὶ λέγει] „τίς | ἀτιμ[ό]θεος
 [καὶ] | [βα]ρυνδαίμ[ων] | [ἦς] τάδε λεύσ[σων] οὐ προδι[δ]ά-
 σκει ψυχὴν | αἰτοῦ θεὸν ἠ[γεῖ]σθαι, μετε[ωρ]ολόγων δ'
 5 ἔ[κα]ς ἔρριψεν || [σκολιὰ]ς ἀπά[τας] ἄν] τολ[μηρὰ γλ.]ῶσσ'

Nur die verständlichen teile des textes sind aufgenommen. Die ergänzungen sind aus Hunts ausgabe übernommen, wo nicht anderes bemerkert wird

Fr. 8 kol. II 2 ἀλλὰ Α., κατὰ Hunt 17 das Aristophaneszitat ist neu Fr. 37 kol. I 7 ψόγοις Leo kol. II 19 für σ[ἐ]δ[αν] αὐτοφ]υᾶ reicht der raum nicht kol. III 9 fr. 912 von Valckenaer len 'Kretern' zugewiesen Fr. 38 kol. I 10 erg. Α. 13 Ἀῦγην Wil. ἦν pap. 17 vor ο spuren von κ, λ, μ od. χ; erg. Diels 18 ρα pap.

εἰ[χοβολ]εἶ [πε|ρὶ τῶν ἀ]φρα[νῶν]“ (= fr. incert. 913 nach 30 z. 13 Wil. aus der 'Auge').

Kol. II 6. . . . δνεῖ δρά[[σον]τα· ἐνὶ γὰρ | πόνος· ἀλλ' 10
 ὅ|τω πάρεστιν | τὸ πονεῖν τῶν || τ' ἀγαθῶν κε|κλιῆσθαι, φίλος | 10
 ὦν ἐμός λεγέ|σθω· τί μά|ταν βροτοὶ δὲ || πολλ[ὰ π]έπα|σθε 15
 πλο[ύτ]ω | τε δοκεῖ|τ' ἄρε|τὰν [κατε]ργάσσεσθα[ι; τί] δ' εἴ' || τιν' 20
 Αἴτνας | πάγον Π[αρ]ο|ίαν τε πέτραιαν | χρυσήλατον | ἐν θαλά- 25
 μοις || ἔχουτε πασ[ά]μμενοι πατρίοις; οὔτοι τ[ό]τε μὴ πε- 25
 φν|...“ (= fr. 960 τί μάταν—κατεργάσσεσθαι. Das übrige neu)

Kol. III 8. „[Βοσπό]ρου πέρα Ν[εῖλου] || τε ναυστο- 10
 λοῖ|σι χρημάτων | χάριν ἀστρο|[σκο]ποῦντες | [ἐνα]λίαν τρι- 10
 κυ|[μί]αν.“ „θύραθεν || [οὐ] θέλοιμ' ἂν | [ἐλθ]οῦσαν μα- 15
 [κράν] χρυσοῦν | [τὸν] Ἴστρον | [οὐ]δὲ Βόσπο|[ρον λα]βῶν.“ 20
 (Neue Bruchstücke)

Kol. IV + fr. 39 kol. I. τὸ | μὲν γὰρ ἄλ[ογον] | τὸ δὲ 20
 λογι[κό]ν· || μετῆλθε [δὲ] | πρὸς τ[ὸ φιλ]ο[σοφ]εῖν π[αρά] 20
 τῶ | ὄ[χ]λῳ τ[ῶ] | θαυμά[ζει]ν || τὸν Σω[κρά]τη πολὺ [μάλι- 25
 στα], ὥστ' ἀπο|[φρα]ινόμενο[ς] | ἐν τῇ Δανάῃ || περὶ πλεονε[ξί]ας 30
 μόνον | [αὐ]τὸν πάν|των ἐποιή[[σα]τ' ἔξαιρετον || (Vgl. fr. 325 35
 aus der 'Danaë': „κρείσσω γὰρ οὔτις χρημάτων πέφυκ' 35
 ἀνὴρ | πλὴν εἷς τις· ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οἷκ' ἐρᾷ.“)

Fr. 39 kol. II. . . . ν . . . . δια | . . . . α . . . . ιον | τόν- 5
 δε τ[ὸν] | τρόπο[ν]· „λάθρα | δὲ τούτων δρω|[μένων] τίνας | 5
 φοβῆ;“ „τούς | μεῖζονα βλέ|ποντας ἀν|θρώπων θεούς.“ || 10
 (Neues fragment.) | εἴη ἂν ἡ τοιαύτη ὑπόνοια | περὶ θεῶν 15
 [Σω]κρατικῆ· τῶ | γὰρ ὄντι τὰ θνη|[τοῖς] ἀόρατα | τοῖς ἀθανά- 15
 τοις | εὐχάτοπτα. | καὶ μὴν καὶ τὸ | [μι]σοτυραννεῖν || [καὶ τὰ 20
 πλή]θη καὶ | [τὰς] δυναστ[ε]ίας | [τῶν] ὀλίγ[ων] [20

Kol. III. εἰπόντι, καὶ | [δὴ] καὶ τὸ μηδέ[να] τῶν 5
 ἀστῶν | [με]τρωρίζειν | [ὑπὲ]ρ τὸ μέτρι|[ον μ]ηδὲ τύραν|[νον] 5
 ποιεῖν καὶ | [ἀστ]οῖς φαύλοισι | μὴ διδόναι | πάροδον πρὸς || 10
 τὰ ἔντιμα. | μέγιστον γὰρ | ἔλκος πόλε[ως] κακὸς ῥή|τωρ δημ- 15
 αγω|[γὸς] πέρα τῆς | ἀξίας παραγόμενος· ἀλλὰ | μὴν, ὡ Διο- 15
 δώ|[ρα], καὶ περὶ τῆς || κοινῆς τῶν | [Ἄ]θη[ναίων] | [ἀ]βου- 20
 λ[ίας] . . . | μελ . . . . ρα || πα 25

kol. II 6 [πολλὰ κω]λύει δρά[σον]τ'. ἐνὶ Α. 28. 29 τό γε μὴ 5
 πεφυκ[ὸς] Α. kol. III 8 zwei neue fragmente. Das zweite ablehnung 5
 einer ausländischen, reichen braut 19 τὸν Ἴστρον Α., παρ' Ἴστρον Hunt 5
 Fr. 39 kol. I 19 ἄλογον Radermacher, ai. pap. 20 λογικόν erg. Α. 5
 22. 23 πρὸς τὸ φιλοσοφεῖν Α., προστ . . . σ | χ. ον Hunt 27. 28 μάλιστα Α. 5
 29 ἀποφαινόμενος Α., ινομενα[Hunt kol. III 15 δημαγωγός tilgt Hunt 5
 18 παραγόμενος Hunt 19 Διόδωρε Hunt

Kol. IV. „οὐχὶ τοῦτον τ[ὸν | τ]ρόπον· ἄλλο[υ | δὲ τ]ῆ
 5 πονηρ[ίᾳ] | προσχρώμε[θα καὶ] τῷ μά[λις[θ' ὄσ'] ἂν λέγη | πι-
 10 σ[τεῦ]όμεν, | [δοκοῦν]τες οὐ [πονηρ]ά, ἀλ[όγως] | δὲ χρώ[μενοι]· ||
 κάπει[α τῆς] | ἐκκλησία[ς κα]τηγορεῖ ἕκασ[τος] | ἡμῶν, ἧς
 15 ἕκασ[τος] | αὐτὸς ἦν“. (Λιοδώρα.) Πολλὰ || καὶ παρὰ τῶν |
 κωμικῶν ποιητῶν, ὡς ἔοικεν, | ἅμα αὐστηρῶς | λέγεται καὶ
 20 πο[[λιτικῶς (A.) Πῶς | γὰρ οὐ; πάλιν | γοῦν ὁ μὲν Εὐριπίδης
 25 εὔ μάλα | πρὸς ἀλκῆν καὶ || εὐψυχίαν πα[ρακαλεῖ] τοὺς | νέους,
 30 ὑποβάλλων αὐτοῖς ὀρ[μάς Λακωνικὰς] || καὶ θυμοποι[ῶν] | τὸ
 πλῆθος οὕτως· „Κτήσασθ' ἐν ὑ[στέροισιν] εὐ[κλειαν] χρό-
 35 νοις || ἅπασαν ἀντλί[[σαν]τες] ἡμέραν | [πόν]ον, ψυχαῖς | ..
 .. ερ . . . . ε | usiv.“ (Neues Euripidesfragment)

Kol. V 5 . . . . . η . | . . . . . αχη | . . . ν . . . .
 10 ενα | . . . ε . . . . νι | . . . τα . . . ων | . . . αιω . περι || . . . σεις
 καὶ δῆ | . . . τα „ἐν ταῖς | [τριό]δοις σοι | [προ]σγελῶ[σ'] |
 15 ἀδλητρίδες.“ || „τοὺς ἀστυνόμους τίνες εἰσὶ πυνθάνη, | [Φι]λοῖ;
 20 τοὺς π[τε]ροκοποῦντας || [τὴν] ἐλευθερίαν | λέγεις.“ „οὐκ
 25 οὐσί[αν] νενόμικας | [εἶν]αι, Πάμφιλε, | [ἦν] τῷ γένηται ||
 [χρ]ήματ', ἀλλ' ἐξ[ουσίαν].“ „ἐνταῦθ' | ὁ μὲν πένητος | .. εφο .
 30 . . ε . τι | . . . . . κα || (Vier neue komikerfragmente)

Kol. VI 1 . . . . οδ . ησ | . . . . υσε . τα . | . . . χ]ρεῶν |
 5 [καὶ τῷ] τεκόν[τι] πατρὶ δυσ[μενέστατοι] . | δαμῶν (lies
 10 δόμων) γὰρ ἄρχειν εἰς ἔρωτ' | ἀφιγμένοι | τοῖς φιλτάτοις ||
 κυροῦσι πολεμιώτατοι.“ „σμιχροὶ γέροντι | παῖδες ἡδῖους
 15 πατρί.“ φαίη || τις ἂν ἀμέλει | κατὰ γε τῶν | πλείστων | [τῶ]ν
 20 κακῶς | ἡγμένων || μαντευόμενος. σπουδά[ζουσι γὰρ] ὅτι | τάχος
 25 αἰ τοι οὔτοι τοῦ τε || πατρὸς καὶ τῶν | ὑπαρχόντων | ποιήσασ[θαι]
 τ]ῆν | ἐκφο[ράν] . . . πει . . . . . | . αν . . . . . (Zwei neue
 Euripideszitate)

Kol. VII 1 πρὸς γυναῖκα καὶ πατρὶ | πρὸς υ[ἰὸ]ν καὶ |
 5 θερά[πον]τι | πρὸς δ[ε]σπ[ό]την, ἢ τὰ κατὰ τὰς π[ε]ρι[π]τεσίας,
 10 β[ί]α[σ]μοὺς παρθένων, ὑποβο[λλ]ὰς παιδίων, | ἀναγνωρισμοὺς |
 15 διὰ τε δακτυλίων καὶ διὰ δε[ρ]αίων· ταῦτα || γὰρ ἐστὶ δῆπου |
 20 τὰ συνέχον[τα] τὴν νεω[τέρ]αν κωμ[ω]δίαν, ἃ πρὸς || ἄκρον
 25 ἦγαγεν | Εὐριπίδης | ὀμηρεῦ[μα]τος ἄρξας καὶ | στίχων γε ||
 συντάξεως | λεκτικῆς. | μαρτυρεῖ δ' αὐτῷ καὶ τοῦτ' | εἰκότως

kol. IV 2 ἄλλου δὲ A., ἀλλ' οὐδὲ Hunt 5 καὶ τῷ A., ὅτε τῷ
 Hunt 8 δοκοῦντες A., λέγοντες Hunt 9 ἀλόγως Radermacher, αλ pap.
 kol. V 9—11 τὰς τῶν Ἀθηναίων περιστάσεις Hunt 12—30 vier neue
 unzusammenhängende komikerbruchstücke 19 Φιλοῖ A., καλοῖ Leo
 kol. VI 19 [νύ]ν Hunt kol. VII 23 ὀμηρεῦ[μα]τος verschrieben
 für ὀμιλήματος; Ὀμήρου ὄντος Hunt ἄρξας A., αρχῆς Hunt

ὁ Φιλλήμων ἐν ταυθί· „Εὐριπίδης πού | [φη]σιν, οὗτος | [δς] 30
μόνος δὴ || [να]ται λέγειν.“ (*Neues fragment Philemons*) 35

Kol. VIII 11 ὑπόκρισιν Εὐριπίδη, ὥσπερ ἐν ταυθί |
ποιεῖ κατηγορῶν Ἀριστογείτονος τοῦ | πονηροῦ· „τί | οὖν οὗτος 15
ἔστι; | κύων γῆ Δ[ία], | φασίν τινες, || τοῦ δήμου. | ποδαπός; οἷος 20
οὗς | μὲν αἰτιαῖται λύκους εἶναι, μὴ δάκνειν, || ἃ δέ φησιν φυ- 25
λάττειν πρόβατα, αὐτὸς κατ[εσθίε]ιν]. τίνα | γὰρ οὗτος πῶ||- 30
ποτε [κέκρι]κε[ν ῥήτορα; | οὐ[δένα] (= *Demosth. geg. Aristogeiton I 40.*)

Kol. IX 2 . . . . . ιην | . . . . . λειον. | [κεκτη]μέν[ος]
δ' [αὐ]τόθι || σπήλαιον | τὴν ἀναπνοίην ἔχον εἰς | τὴν θάλατ- 5
ταν, ἐν τούτῳ διημέρευεν καθ' αὐτὸν μεριμνῶν | αἰετι καὶ 10
γράφων, ἀπλῶς || ἅπαν εἴ τι μὴ | μεγαλείον | ἢ σεμνὸν ἦτι- 15
μακῶς. ὁ | γοῦν Ἀριστοφάνης φησὶν | ὥσπερ ἐπ' αὐτῷ τού- 20
τῳ | κεκλημένος· „οἷα || μὲν π[οι]εῖ | λέγειν, τοῖός ἐστιν.“ 25
[ἀλ]λὰ θεώ[με]νος κω[μω]||δίαν λ[έγεται] | ποτε . . . . . | . . 30
τε . . . . .

Kol. X 1. ἀπήχθοντ' | αὐτῷ πάντες, οἱ μὲν | ἄνδρες
διὰ | τὴν δυσομιλίαν, αἱ δὲ γυναῖκες | διὰ | τοὺς φόβους | 5
τοὺς ἐν τοῖς | ποιήμασιν. || ἦλθεν δ' εἰς | κίνδυνον | ἀφ' ἑκα- 10
τέρου | τῶν γενῶν | μέγαν. ὑπὸ || μὲν γὰρ Κλέωνος τοῦ δη- 15
μαγωγοῦ τὴν | τῆς ἀσεβείας | δίκην ἔφυγεν, ἣν προειρήκαμεν. | 20
αἱ δὲ γυναῖκες | ἐπισυνέστησαν αὐτῷ || τοῖς Θεσμοφορίοις καὶ 25
ἀθροαὶ παρήσαν ἐπὶ τὸν | τόπον, ἐν ᾧ || σχολάζων | ἐτύχα- 30
νεν. | . . ωρισμένοι | [. . .] ἐφε[ί]σαν το τάν||[δρὸς], ἅμα μὲν | 35
[αἰδ]εσθεῖσαι | [τάς] μούσας |

Kol. XI. „[ἀρ]νοῦμεναι . . | με . . . . . | χο . . . . . |
ἀλλήλας πόνους | κη . . . . . || δε . . . . . | ἀ[ισχύ]νην | 5
ἔχε[ι . . .]αν | σ . . . . . το . . . ωτος ἐ[κβα]λλεῖ γυνή. νέ[μουσι] δ' 10
οἴκους | καὶ τὰ νασ[το]λούμενα ἐ[σ]ω | δόμων σώζου[σιν] 15
οὐδ' ἐρημία γυναικὸς | οἶκος εὐπινῆς | οὐδ' ὄλβιος· | τὰ
δ' ἐν θεοῖς || αὐ· πρῶτα γὰρ κρίνω τάδε· μέρος | μέ[γισ]τον 20
ἐ[χομεν]. ἐν Φοῖ[βου] τε γὰρ δόμοις προφητεύουσι Δοξίου 25
[φρέ]να γυναικὸς ἀμφί || θ' ἀγὰ Δωμάτων . . ς (= Δω- 30
δάνης) βάρθρα | η κα . . . . . (*Aus der 'Melanippe Desmotis'.*
Siehe unten s. 32 fr. 6.)

Kol. XII 1. [τῇ τῶ]ν γυ[ναι]κῶν· Ἀρ[χί]κλει' (*Aristoph.*
Τιμόκλει') ἐπε[σ]άτει, Λύσιλ[λ'] ἐ[γραμμά]τευεν, εἶπε | Σω- 5
στράτη. | εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ | δήμῳ κακὸν || τῷ τῶν 10
γυναικῶν ἢ πικη[ρ]υκέε[ται] Εὐριπίδῳ [Μήδοις] τ' | ἐπι

15 βλάβη τι|νί.“ (= *Arist. Thesm.* 374.5. 335—7.) (*A.*) Σαφῶς
 20 ὑπο|γενόηκας δ | λέγω και πα|ραλέλυκας με|τῆς ἐξηγήσε||ως.
 προσώ|χθισεν δὲ τῷ | γένει τούτων | χάριν· ἦν, ὡς | ἔοικεν,
 25 παρ' αὐ|τῷ μειρακί|σκος οἰκογεν|νῆς ὄνομα Κη|φισοφῶν. [πρ]ὸς |
 30 τοῦτον οὖν ἐ|φώρασε τὴν | γυναῖκ[α τή]ν | ἰδίαν [αὐτ]οῦ |
 [ἀ]τακ[το]ῦ[σαν] . . .

Kol. XIII. τὰ δίκημ' ἐνεγ|κῶν, ὡς μ[νη]||μονεύου[σι,] | τὴν
 5 μὲν ἀν|θρωπον ἐκέ||λ[ε]υσεν τῷ | νεανίσκ[ω] | συνοικεῖ|ν. ἐ|πεὶ
 10 δ' [ἐ]π[η]ρ[ω]τῆ[θη] „πρὸς τί τοῦ||το;“ „ἵνα μ[ῆ] τὴν | ἐμὴν
 15 ο[ὔ]τ[ο]ς | ἔχη“, φησίν, | „ἀλλ' ἐγὼ τὴν | τούτου· δίκαι||ον
 γάρ· ἀνπερ | βούλωμαι.“ | πρὸς ὅλον δὲ | τὸ φῶλον διε|τέλει
 20 μαχόμε||νος ἐν τοῖς | ποιήμασιν. (*A.*) Νῆ γελοίως γε. | τί γὰρ
 25 ἄν τις εὐ|λογώτερον || διὰ τὴν φθα|ρεῖσαν ψέγοι | τὰς γυναῖκας |
 30 ἢ διὰ τὸν φθει|ραντα τοὺς ἀν||δρας; ἐπεὶ τ[άς] | γε κακίας
 35 και | τὰς ἀρετὰς, καθ' ἀπερ ἔλεγε|ν | ὁ Σωκράτης, || τὰς αὐτὰς
 40 [ἐν] | ἀμφοῖν ἔσ[τιν] | εὐρεῖν. σ[κο]||πεῖν δ' ἄξι|όν | τ[ὴν] εὐθε|[αν] ||

Kol. XIV 1. γυναῖκα δ. . . Ὑστασπ . . . | . . . .αι γὰρ | [δια]-
 5 [βλη] θῆναι | . . . . .τι || . . . . .ατ . . . δ. ος | πρὸς αὐτὴν | ὡς φαρμά|τοι
 10 φίλτροις | τὸν Ὑστά||σπην· μετα|πεμφαμένη | δὴ τὴν ἀν|θρωπον
 15 ὅτ' | εἰ[δεν] εἰσιού||σης τὸ μέγε|θος και τὸ κάλλος „χαῖρε,
 20 φη|σίν, γύναι· ψευ|δεῖς ἄρ' ἦσαν || αἱ [δια]βολαί· | σὺ γὰρ
 25 [ἐν] τῷ | προσώπ[ω] | τῷ σῶ και | τοῖς ὀφθαλ||μοῖς ἔχεις | τὰ
 φάρμακα.“ | (*A.*) Εὖ γ', ὦ κρατί|στη πασῶν | και τῷ ὄντι ||
 30 Εὐκλεια, δι[ὸ]τ[ι] | τὰ τοιαῦτα | τῶν ἡθῶν | και διὰ μνή-
 35 μης ἔχεις κα[ὶ] || . . . . ενην . . | . . . . αι . . . |

Kol. XV 1. μαχεῖν τέως | ἐκράτησαν | τῶν ἐναν|τίων·
 5 κατ' ἐ|μὲ μὲν γὰρ || τοῦτο θετέον | τὸ νίκημα | τῶν γυναι|κῶν.
 10 οἱ μὲν | γὰρ ἄνδρες || ὅσον ἐφ' ἑαυ|τοῖς ἠτῶντο. | (*A.*) Ἰσως,
 15 ὦ Διοδώ|ρα· πλὴν ταῦ|τα μὲν συνη||γορήσθω ταῖς | γυναιξίν,
 20 ἐπ|ανάγωμεν | δὲ πάλιν ἐπὶ | τὸν Εὐριπίδην. || ἐκεῖνος γὰρ ἄ|μα
 25 μὲν προσ|οχθίσας τῷ | ἐπιχωρί[ω] φθόν[ω] τῶν || πολιτῶν, ἄ|μα
 30 δὲ ἀχθόμενος ἐπὶ | τῷ συννέ||μεσθαι πολ||λάκις Ἀκέστο||ρι
 και Δοριλά[ω] | [και] Μορσίμ[ω] | [και] Μελανθί[ω] — | (*A.*) Πρὸς
 35 τοῦ Διός, || [τίν]ων ὀνόμα|[τα] λέγεις; ἢ ποι|[ητά]ς; (*A.*)
 ποιη|[ταί] γ' οἱ ν . . ε .

Kol. XVI 1. β . . . . ἔπειθ' | ὑπ . . . . .εν | ἀν . . . . .
 5 φ . . . . . | ε . . . . .ο . . . . . || χ . . . . δὲ Σοφο|κλ[έα], λαβῶν |
 10 πα[ρ'] Αἰ|σχύλου | ν[έκτα]ρ ὅσον | . . . . εσθ', ὅλον || Εὐριπίδην· |
 15 πρὸς τοῖσι | δ' ἐμβαλεῖν | ἄλας, μ[ε]μ|νημένος δ' ὅπως || ἄλας

kol. XIII 9 πεῖδηπερ . . | τη pap., verb. Hunt 40 erg. Leo kol. XIV
 4 διαβληθῆναι Radermacher kol. XV 13 Διοδώρα A., Διόδωρε Hunt
 kol. XVI 7 Σοφοκλέα A. 9 νέκταρ A. 10 ἡδύ γ' ἔσθ' Radermacher

καὶ μὴ λάλας.“ (Δ.) Ἐοίκασιν | ἀνδρὸς εἶναι | τῶν ἀ[ντι]-
 δι|δασκόντων || αὐτῷ, καθά|περ εἶπας· | ἀτὰρ σιναμώ|ρωσ γε 20
 κἀναυῶ|θα πάλιν ὁ κω|μφοδοδιδ|σκαλος ἐπέδακ[νε]ν τὸν | 25
 Εὐριπίδην. | (Α.) Τοῦ [ἐπ]ομένου || χειμῶνος ἄλ|λαι . . . ἄλλοι | 30
 πα . . . . . ος | ει usw.

Kol. XVII 1. „ὄπου ποτ' οἰ|κεῖ σώματος | λαχῶν μέρος, |
 ἐν χερσί[ν, ἐ]ν σπλάγγν[οι]||σιν ἢ παρ' ὄμ|ματα“ (= fr. 5
 403 aus der 'Ino') προσ|πέθηκεν | τούτοις χλευ|αστικῶς
 „ὄπ|πα καδεύθους' | ἅ κών τὰν ρίν' ἔχει.“ οὔ|τοι μὲν οὖν, | 10
 ὅπερ εἶπα, || πρὸς τὴν τῶν | πολλῶν ἐπο|λιτεύοντο | χάριν. 15
 ἐκεῖνός γε μὴν || καθάπερ δια|μαρτυρίαν θέ|μενος ἀπείπα|το 20
 τὰς Ἀθῆ|νας. (Δ.) Ποίαν || τάντην; (Α.) Ἐν | τῷδε κατα- 25
 κεχωρισμέ|νην τῷ στα|σίμῳ· „χρῦσε|αι δὴ μοι πτε|ρυγες 30
 περὶ νώ|τω καὶ τὰ Σει|ρή[νω]ν πτε|ροέν|τα πέδιλ' || [ἀρμό]- 35
 ζεται· | [βάσο]μαι δ' (εἰς) α[ί]|θέρα | πουλύ[ν | ἀερθε]ῖς [Ζηνὶ
 usw.“ (= fr. inc. 91)

Kol. XVIII 1. ἐξῆρχεν τὰς | μελω[δία]ς· | ἢ οὐκ [οἶσθα] |
 ὅτι κα[ὶ τοῦ]τ' ἐσ[τήμ]η[γεν] || αὐτ[ός]; (Δ.) πῶς | οὖν; (Α.) 5
 „Ζηνὶ συμ|μειξῶν“ ὄρμᾶν | λέγων μετα|φορικῶς ἐμ|φαίνει 10
 τὸν | μόναρχον· | ἀλλὰ καὶ [συ]ν|αύξων τὰν|δρὸς τὴν ὕ|περοχήν. | 15
 (Δ.) Κομψότερα | φαίνει[ι μοι] | λέγειν ἤπε[ρ] | ἀληθινότερα. | 20
 (Α.) ἅπερ ἔστιν | ὡς θέλεις ἐκ|δέχεσθαι. μετ|ελθὼν δ' οὖν |
 κατεγήρασε || ἐν Μακεδονία | μάλ' ἐντίμωσ | ἀγόμενος | παρὰ 25
 τῷ δυ|νάστη τά τε || λοιπὰ καὶ δὴ | καὶ μνημο|νεύε[ται ὅ]- 30
 τι | οὔτ[ως . . . . . | πεχ . . . . . || . εφ 35

Kol. XIX 1. (Α.) Οὐ κακῶς εἶρη|κας· τὰ μὲν | γὰρ τῶν
 Ἀθῆ|νησιν [οὐ]δὲ | λέγειν ἄξιον, || οἷ γε ποιητὴν | τηλικούτον | 5
 Μακεδόνων | καὶ Σικελιω|τῶν ὕστερον || ἤσθοντο. λέ|γεται 10
 γοῦν, ὅτε | Νικίας ἐστρά|τευσεν ἐπὶ Σικελίαν καὶ πολ|λοὶ τῶν 15
 Ἀθη|ναίων ἐγένοντ' | αἰχμάλωτοι, | συγνοὺς αὐτῶν | ἀνασω-
 θῆναι || διὰ τῶν Εὐρι|πίδου ποιημά|των, ὅσοι κατ|έχοντες τῶν | 20
 στίχων τινὰς || διδάξιαν | τοὺς υἱεῖς τῶν | εἰληφόντων | ὑπο- 25
 χειρίους | αὐτοῦς· οὔ|τως ἢ Σικελία | ἅπ[ασ]α τὸν Εὐ[ριπίδ]ην 30
 ἀπε|θαύμασεν. καὶ | [μὴν ὕ]π' Ἀρχε|[λάου 35

Kol. XX 1. ἔχει τὸ στόμα | καὶ [καθ' ὕ]περβολή[ν
 δυσῶδες· | ὁ δ' ὕ|πολαβών, | „οὐκ εὐφημῆ||σεις, εἶπεν, ὦ | 5
 παῖ; ποῖον δὲ | στόμα τοιοῦ|το γέγονεν | ἢ γένοιτ' ἂν || ἥδιον, 10
 δι' οὗ γε | δὴ τοιαῦτα | μέλη τε καὶ | ἔπη διαπορεῖ|ται;“ (Δ.)
 Ὅμοιος || οὗτος, καθά|περ εἶρηκας, | δαιμ[ον]ίως | ἐντεθ[ου]- 15

kol. XVIII 5 ἐσῆμηνεν A., εσ . . φη . . pap. 8 ὄρμᾶν Wilam.,
 ὄρμᾶν Hunt kol. XX ἐντεθουσιακῶτι A., εντωι . . αικωτι pap.

20 σι|α|κότι πρὸς τὸν || ποιητήν. | (Α.) Ζῶντι μὲν|δὴ ταῦθ' ὄπ-
 25 ἤρξεν Εὐριπίδῃ· τελευ||τῆς δὲ μάλα | δυσχεροῦς | καὶ ἰδίας
 30 ἔτυ|χεν, ὡς οἱ λό|γιοί τε καὶ γε||ραῖτατοι μυθολογοῦσι Μα|
 κεδόνων. (Α.) Πῶς | λεί|γουσιν;] (Α.) Ἔστ[ιν] | ἐν [Μακε-
 35 δονία. || *usw.*

Kol. XX I. ὁ δὲ παρητήσα|το. χρόν[ω δ' ὕ]|στερ[ον] ὁ
 5 μ[ἐν] | Εὐρι[πί]δῃ[ς ἔτυ]|χεν ἀπωτέρ[ω] || τῆς πόλεως ἐν | ἄλσει
 10 τινὶ καθ' | αὐτὸν ἐρημα|ζόμενος, ὁ | δ' Ἀρχέλαος ἐπὶ || κυνη-
 15 γίαν ἐξέ|ῆει. γενόμε|νοι δ' ἔξω τῶν | πυλῶν οἱ θη|ρευταὶ λύσαν||-
 τες τοὺς σκύλακας προαφῆ|καν, αὐτοῖ δ' ἀ||πελείποντο |
 20 κατόπιν. ἐπι|τυχόντες οὖν | οἱ κύνες τῷ | Εὐριπίδῃ μο|νουμένῳ
 25 διέ|φθειραν αὐτόν, || οἱ δὲ ἐπιπαρ|γενήθησαν | ὕστερον· ὄθεν |
 30 ἔτι καὶ νῦν λέ|γεσθαί φασιν || τὴν παροιμί|αν ἐν τοῖς Μα|κε-
 35 δόσιν ὡς ἔ|[στι] καὶ κυνὸς | [δί]κη'. καὶ γὰρ || [ἐκ] τῶν σκυ-
 [λάκων . . .]

Kol. XXII I. τοῦ Τιμοθέου | παρὰ τ[οῖ]ς Ἑλλη|[σιν]
 5 διὰ τὴν ἐν | τῇ μου[σικῇ] καινοτομί||αν καὶ καθ' ὄ|περβολὴν
 10 ἀ|θυμήσαντος, | ὥστε καὶ τὰς | χεῖρας ἑαυτῷ || διεγνωχέναι |
 15 προσφέρειν, | μόνος Εὐριπίδῃς ἀνάπαλιν | τῶν μὲν θεα|τῶν
 20 καταγε|λάσαι, τὸν δὲ | Τιμόθεον αἰ|σθόμενος ἡλί|κος ἐστὶν ἐν ||
 τῷ γένει πα|ραμυθῆ|σασθαι | τε λόγους διεξί|ων ὡς οἶόν | τε παρα-
 25 κλη||τικωτάτους, | καὶ δὴ καὶ τὸ | τῶν Περσῶν | προοίμιον
 30 συ|γγράψαι τ(ῶ) τε || νικῆσαι παύ|σασθ[αι] κατα|φρο[νούμ]ενον |
 [αὐτίκα τὸ]ν Τι[μόθεον].

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΑΝΤΙΟΠΗ

(aufgeführt nach der *Andromeda* von 412, also 411—408)

ARGUMENTE

Hygin. fab. 8. eadem (scil. Antiope) Euripidis. Nyctei regis in Boeotia fuit filia Antiope. Eius formae bonitate Iuppiter adductus gravidam fecit. Quam pater cum punire vellet propter stuprum, minitans periculum Antiope effugit in Cithaeronem, parit geminos et relinquit. Quos pastor educavit, Zethum et Amphionem nominavit. Casu in eodem loco quo illa pervenerat, Epopeus Sicyonius stabat. Is mulierem advectam domo matrimonio suo iunxit. Id Nycteus aegre ferens cum moreretur Lyco fratri suo per obtestationem mandat, ne impunem Antiopam ferret. Huius post mortem Lycus, cui tum regnum relinquebat, Sicyonem venit; interfecto Epopeo Antiopam vinctam abduxit. Antiope Dircae uxori Lyci data in cruciatum occasionem nacta fugae se mandavit.

Devenit ad filios suos, ex quibus Zethus existimans fugitivam non recepit. In eundem locum Dirce per bacchationem Liberi illuc delata est. Ibi Antiopam repertam ad mortem extrahebat. Sed ab educatore pastore adolescentes certiores facti eam esse matrem suam, celeriter consecuti matrem eripuerunt, Dircen ad taurum crinibus religatam necant. Lycum cum occidere vellent, vetuit eos Mercurius et simul iussit Lycum concedere regnum Amphioni.

Apollod. bibl. III 5, 5. Ἀντιόπη θυγάτηρ ἦν Νυκτέως· ταύτη Ζεὺς συνῆλθεν. ἡ δὲ ὡς ἔγκυος ἐγένετο, τοῦ πατρὸς ἀπειλοῦντος εἰς Σικυῶνα ἀποδιδράσκει πρὸς Ἐπωπέα καὶ τούτῳ γαμεῖται. Νυκτεὺς δὲ ἀθυμήσας ἑαυτὸν φονεῖει, δοὺς ἐντολὴν Λύκῳ παρὰ Ἐπωπέως καὶ παρὰ Ἀντιόπης λαβεῖν δίκας. ὁ δὲ στρατεύσάμενος Σικυῶνα χειροῦται. καὶ τὸν μὲν Ἐπωπέα κτείνει, τὴν δὲ Ἀντιόπην ἤγαγεν αἰχμάλωτον. ἡ δὲ ἀγομένη δύο γενναῖα παῖδας ἐν Ἐλευθεραῖς τῆς Βοιωτίας, οὓς ἐκκειμένους εὐρῶν βουκόλος ἀνατρέφει, καὶ τὸν μὲν καλεῖ Ζῆθον, τὸν δὲ Ἀμφίονα. Ζῆθος μὲν οὖν ἐπεμελεῖτο βουφορβίων, Ἀμφίων δὲ κιθαρῳδίαν ἤσκει δόντος αὐτῷ λύραν Ἑρμοῦ. Ἀντιόπην δὲ ἠκίζετο Λύκος καθείρξας καὶ ἡ τούτου γυνὴ Δίρκη· λαθοῦσα δὲ ποτε τῶν δεσμῶν αὐτομάτως λυθέντων ἦκεν ἐπὶ τὴν τῶν παίδων ἔπαυλιν, δεχθῆναι πρὸς αὐτῶν θέλουσα. Οἱ δὲ ἀναγνωρίσαντες τὴν μητέρα τὸν μὲν Λύκον κτείνουσι, τὴν δὲ Δίρκην δῆσαντες ἐκ ταύρου θανοῦσαν ῥίπτουσιν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην.

Schol. Apoll. Rhod. IV 1090. Ἀντιόπη Νυκτέως ἦν θυγάτηρ, ἦν ὁ Ζεὺς σατύρῳ ὁμοιωθεὶς φθείρει· καὶ φεύγουσα τοῦ Νυκτέως τὰς ἀπειλὰς καταφεύγει εἰς Σικυῶνα πρὸς Ἐπωπέα. τεκοῦσα δὲ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον ἐξέδηκεν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι παρὰ βουκόλῳ τινί. ὁ δὲ Νυκτεὺς διὰ τὴν τόλμαν τῆς παιδὸς λυπηθεὶς τελευτᾷ, τοῦ ἀδελφοῦ Λύκου δεηθεὶς μὴ περιυδεῖν τὴν παιδα, ἀλλ' ἐλεῖν ἐπελθόντα Σικυῶνι. στρατεύει δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν Λύκος καὶ κτείνει τὸν Ἐπωπέα καὶ λαβὼν τὴν Ἀντιόπην αἰχμάλωτον παραδίδωσι φυλάττειν Δίρκῃ τῇ ἑαυτοῦ γαμετῇ. ἡ δὲ φεύγει καὶ ληφθεῖσα πάλιν τοῖς ἑαυτῆς παισὶν ἐκδίδεται. ἐνταῦθα δὲ ἐκκαλύπτει ὁ τροφεὺς βουκόλος τὸ γεγονός. οἱ δὲ τὴν μὲν Ἀντιόπην σώζουσιν, τὴν δὲ Δίρκην ἐξ ἀγρίου ταύρου προσδήσαντες διαφθείρουσι. μεταπεμφάμενοι δὲ τὸν Λύκον, ὡς ἐκδώσοντες τὴν Ἀντιόπην, σφάττειν ἔμελλον. Ἑρμῆς δὲ ἐκώλυσε, τῷ Λύκῳ δὲ ἐκχωρεῖν τῆς βασιλείας προσέταξεν.

Aufführungszeit: Schol. Ar. Ran. 53. διὰ τί δὲ

μη ἄλλο τι τῶν πρὸ ὀλίγου διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψι-
πύλης, Φοινισῶν, Ἀντιόπης;

Chor und Nebenchor: Schol. Eur. Hipp. 58. καὶ
ἐν τῇ Ἀντιόπῃ δύο χοροὺς εἰσάγει, τὸν τε Θηβαίων γερόντων
δι' ὄλου καὶ τὸν μετὰ Θήβης ἢ Δίρκης.

I. AUS DEM PROLOG

Οἰνὴ

σύγχορτα ναίω πεδία ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς.

· · · · ·
τὸν μὲν κίκλησκε Ζήθον· ἐζήτησε γὰρ
τόκοισιν εὐμάρειαν· ἢ τεκοῦσά νιν.

II. DER REDEKAMPF ZWISCHEN ZETHOS UND AMPHION

A. Rede des Zethos

[ἐν τούτῳ γέ τοι]

λαμπρός θ' ἕκαστος κάπῃ τοῦτ' ἐπείγεται
νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τούτῳ μέρος,

I. 1—2 fr. 179 Nk. Schol. AT zu II. A 774 σύγχορτα—Ἐλευ-
θεραῖς. Strabo VIII p. 375, Οἰνώγη σύγχορτα—Ἐλευθεραῖς 1 Οἰνὴ
Casaubonus, Οἰνώγη Strabo 2 ναίω Schol. II., ναίειν Strabo ταῖς τ'
Casaub., ταῖς δ' Strabo ταῖς (om. part.) Schol. II. Dio Prus. 15, 9 πλὴν
γε τῆς Οἰνέως, τοῦ Πανδίωνος—νόθου παιδός. ὁ γὰρ ἐκείνου νομεὺς
ὁ ἐν ταῖς Ἐλευθεραῖς καὶ ἡ γυνὴ ἢ τοῦ νομέως οὐ μόνον οὐκ ἐξετίθεσαν
αὐτοὶ γεννήσαντες, ἀλλὰ καὶ ἀλλότρια εὐρόντες ἐν τῇ ὁδῷ παιδία, οὐκ
εἰδότες ὅτου ποτὲ ἦσαν, ἀνελόμενοι ἔτρεφον ὡς αὐτῶν, καὶ οὐδὲ ὕστερον
ἐκόντες οὐδέποτε ὠμολόγησαν ὅτι ἀλλότρια ἦσαν. σὺ δ' ἴσως καὶ τὸν
Ζήθον καὶ τὸν Ἀμφίωνα ἐλοιδορεῖς ἄν, πρὶν φανεροὺς γενέσθαι, καὶ
διώμνυσο ὡς περὶ δούλων τῶν τοῦ Διὸς υἰέων. — Den prolog sprach
der hirt. Hier wurde wohl auch Hysiae erwähnt: Steph. Byz. p. 651, 17
Ἡσιόδος δ' ἐν Ὑρία τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι, Ἐδριπίδης δ' ἐν
Ὑσιαῖς 3—4 fr. 181 Nk Etymol. Magn. p. 411, 12 3 κικλήσκει
Valckenaer, κικλήσκω Wecklein. — Etym. Magn. p. 92, 24: λέγει δὲ
Ἐδριπίδης ὁ τραγικός, ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων, ὅτι Ἀμφίον ἐκλήθη
παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἀμφοδὸν ἦγον παρὰ τὴν ὁδὸν γεννηθῆναι. Hygin.
fab. 7 dolor eam in ipso bivio coëgit partum edere, quos pastores pro
suis educarunt et appellarunt Zethon ἀπὸ τοῦ ζητεῖν τόπον, alterum
autem Amphionem ὅτι ἐν διόδῳ ἢ ὅτι ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν id est
quoniam in bivio eum edidit. — Ar. Com. fr. 327 K: Ἀμφοδὸν ἐχρήν
αὐτῷ τίθεσθαι τοῦνομα II. 1 ergänzt Valckenaer 2—4 Plat. Gorg.
484 E λαμπρός τ' ἐστὶν ἕκαστος ἐν τούτῳ καὶ ἐπὶ τοῦτ' — βέλτιστος ὢν
(schol. ἐξ Ἀντιόπης — ἐκ τῆς Ζήθου βήσεως πρὸς τὸν ἀδελφὸν Ἀμφίωνα)
Aristot. Rhet. I 11 p. 1371^b 31 u. a. 3 νέμων ἑκάστης ἡμέρας πλεῖ-
στον μέρος Aristot. a. a. o.

ἴν' αὐτὸς αὐτοῦ τυγχάνει βέλτιστος ὢν.

· · · · ·
 Ἐμφιον,] ἀμελεῖς ὢν σε φροντίζειν ἐχρῆν.

φύσιν γὰρ [αὐτὸς] ὧδε γενναίαν [λαχῶν]

γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι

· · · · · οὐτ' ἂν ἀσπίδος κύτει

[καλῶς] ὁμιλήσειας οὐτ' ἄλλων ὕπερ

νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιό [τι.]

· · · · ·
 μοῦσαν τιν' ἄτοπον εἰσάγεις, ἀσύμφορον,

ἄργον, φίλοινον, χρημάτων ἀτημελή.

· · · · ·
 πῶς γὰρ σοφὸν τοῦτ' ἔστιν, ἥτις εὐφυᾶ

λαβοῦσα τέχνη φῶτ' ἔθηκε χεῖρονα;

· · · · ·
 ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος

τὰ μὲν κατ' οἴκους ἀμελία παρῆς ἔᾶ,

μολπαῖσι δ' ἤσθεις τοῦτ' ἀεὶ θηρεῦεται,

ἄργος μὲν οἴκοις καὶ πόλει γενήσεται,

4 τυγχάνη oder -νοι ein teil der zitate βέλτιστος Plat. Gorg., Arist. Rhet., κράτιστος die übrigen zitate 5—10 Plat. Gorg. 485 E καὶ γὰρ ἐμοὶ τοιαῦτ' ἅττα ἐπέρχεται πρὸς σέ λέγειν οἷά περ ἐκεῖνος (scil. ὁ Ζῆθος) πρὸς τὸν ἀδελφόν, ὅτι ἀμελεῖς ὡς Σώκρατες ὢν δεῖ σε ἐπιμελεῖσθαι, καὶ φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν (λαχῶν add. Weil) μειρακιώδει τινι διαπρέπεις μορφώματι καὶ οὐτ' ἂν δίκης βουλαῖσι προσθεῖ' ἂν ὀρθῶς λόγον οὐτ' εἰκὸς ἂν καὶ πιθανὸν ἂν λάβοις οὐδ' ὕπερ ἄλλου νεανικὸν βούλευμα βουλεύσαιο Olympiodor. Arch. f. Philol. u. Päd. 14, 285: τοῦ Εὐριπίδου ,γυναικώδει' εἰρηκότος αὐτὸς ,μειρακιώδει' εἶπε καὶ ,οὐτ' ἂν δίκης βουλαῖσι' (ἔπου) ὁ Εὐριπίδης εἶπε ,καὶ οὐτ' ἂν ἀσπίδος κύτει προσομιλήσει(α)ς'. Philostr. Vita Apoll. 4, 21 γυναικομίμῳ δὲ μορφώματι κατὰ τὸν Εὐριπίδην αἰσχυρῶς διαπρέπον. Michaël Acom. vol. I p. 42, 21 γυναικομίμῳ μορφώματι 5 Ἐμφιον ergänzt Luzac 6 καὶ φύσιν ψυχῆς Plato, dessen zusatz ψυχῆς ist 9 ἀστών δπερ vermutet Nk 10 τι erg. Grotius 11 hergestellt von Porson aus Dio Prus. 73, 10 ἔφη δὲ αὐτὸν ἄτοπὸν τινα καὶ ἀσύμφορον μῦσαν εἰσάγειν· ὥσπερ ἂν τυχὸν εἶποι τις καὶ σὲ τοιαύτην προηρῆσθαι πράξιν, οὐκ ἄργον οὐδὲ φίλοινον οὐδαμῶς, χρημάτων μέντοι τῶν αὐτοῦ ἀτημελή ἴσως 12 Sextus Empir. p. 754, 3 ἄργον Dio, ἀργήν Sextus 13. 14 Plato Gorg. 486 B καίτοι πῶς σοφόν usw. ἥτις B, εἴ τις T 15—20 Stob. Flor. 30, 1 16 παρῆς ἔᾶ Valckenaer, παρειάσει S 17—20 Sextus Empir. p. 755, 15

20 φίλοισι δ' οὐδείς· ἡ φύσις γὰρ οἴχεται,
ὅταν γλυκείας ἠδονῆς ἤσων τις ἦ.

. . . . .
. . . . . ἄλλ' ἐμοὶ πιθοῦ,
παῦσαι μελῶν, τὴν δὲ πολέμων εὐμουσίαν
ἄσκει τοιαῦτ' ἄσκει δ' ἀφ' ὧν δόξεις φρονεῖν
σκάπτων, ἀρῶν γῆν, ποιμνίους ἐπιστατῶν,
25 ἄλλοις τὰ κομφὰ ταῦτ' ἀφείς σοφίσματα,
ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις.

. . . . .
πολλοὶ δὲ θνητῶν τοῦτο πάσχουσιν κακόν·
γνώμη φρονοῦντες οὐ θέλουσ' ὑπηρετεῖν,
ψυχῆς τὰ πόλλ' (ἦ) πρὸς φίλων νικώμενοι.

B. Rede des Amphion

Ἀμφ. ἐκ παντὸς ἂν τις πράγματος δισσῶν λόγων
ἀγῶνα θεῖτ' ἂν, εἰ λέγειν εἴη σοφός.

. . . . .
χρόνος θεῶν τε πνεῦμ' ἔρωσ θ' ὕμνωδίας.

. . . . .
. . . κρεῖσσον ὄλβου κτῆμα — — —

19 οὐδείς, ἀλλ' ἄφαντος οἴχεται Sextus 20 ἤσων Gesner, ἤσων S 21. 22 Plato Gorg. p. 486 C ἄλλ', ὡγαθέ, ἐμοὶ πιθοῦ· παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει καὶ ἄσκει ὀπόθεν δόξεις φρονεῖν. Olympiodor. a. a. o. p. 285 ἐκεῖνος (sc. Zethos) εἶπε τῷ Ἀμφίονι, πολέμων δὲ εὐμουσίαν ἄσκει; οὗτος (sc. Plato) δὲ φησι, πραγμάτων. Auch ἐλέγχων ist natürlich wegen des zusammenhanges im 'Gorgias' von Platon eingesetzt. παῦσαι μελῶν, τὴν δὲ A.; παῦσαι μελωδῶν Nauck (Ar. Aves 1382), παῦσαι δὲ μέλπων Wecklein 23—25 τοιαῦτ' — σοφίσματα Stob. Flor. 56, 13 23 τοιαῦτ' ἄειδε Stob.; ἄειδε sinnlos, die wiederholung von ἄσκει aus Platon (siehe oben) zu entnehmen ἀφ' ὧν δόξεις Hartung aus Platons ὀπόθεν δόξεις, καὶ δόξεις Stob. 24 ποιμνίους Valckenaer, ποιμνίων Stob. 25 so Stob. Platon a. a. o.: ἄλλοις τὰ κομφὰ ταῦτ' ἀφείς εἶτε ληρήματα χρῆ φάναι εἶναι εἶτε φλυαρίας, ἐξ ὧν — δόμοις 27—29 Stob. Flor. 30, 9 29 ψυχῆς τὰ πόλλ' ἦ Armin, ψυχῆ τὰ πολλὰ Stob. B. 1—2 Stob. Ecl II. p. 22, 2 W. Athen. XV 677b 3 Iulian. ep. 3 (Rh. Mus. XLII 24) τρία δὲ ἅμα ταῦτα ξυνελθόντα ἤρκεσεν ἀποφῆναι τὸν Ἀμφίονα τῆς παλαιᾶς μουσικῆς εὐρετήν· χρόνος, πνεῦμα θεῶν, ἔρωσ τε ὕμνωδίας. Philostr. vita Apoll. VII 34: τις ὁ ἀπολογησόμενος ἔσται; ,χρόνος, ἔφη, καὶ θεῶν πνεῦμα καὶ σοφίας ἔρωσ, ἣ ξύνειμι'. 4 Philostr. vita Apoll. II 27, 4 ἀλλὰ καὶ ,κρεῖσσον — κτῆμα' ἐκάλει αὐτὴν ἐκ τῶν Εὐριπίδου τε ὕμνων καὶ Ἀμφίονος.

· · · · ·
 ἅπαντα τίκτει χθῶν πάλιν τε λαμβάνει.

5

· · · · ·
 τοιόσδε θνητῶν τῶν ταλαιπώρων βίος·
 οὔτ' εὐτυχεῖ τὸ πάμπαν οὔτε δυστυχεῖ
 εὐδαιμονεῖ τε καὶ οὐκ εὐδαιμονεῖ.
 τί δ' ἦτ' ἐν ὄλβῳ μὴ σαφεῖ βεβηκότες
 οὐ ζῶμεν ὡς ἡδίστα μὴ λυπούμενοι;

10

· · · · · [μουσικῆς δ' ἄτερ]
 βροτοῖσιν εὐκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδονή

· · · · ·
 εἰ δ' εὐτυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος
 μηδὲν δόμοισι τῶν καλῶν πειράσεται,
 ἐγὼ μὲν αὐτὸν οὔποτ' ὄλβιον καλῶ,
 φύλακα δὲ μᾶλλον χρημάτων {εὐδαίμονα.}

15

· · · · ·
 ὅστις δὲ πράσσει πολλὰ μὴ πράσσειν παρὸν
 μῶρος, παρὸν ζῆν ἡδέως ἀπράγμονα.

· · · · ·
 ὁ δ' ἥσυχος φίλοισί τ' ἀσφαλῆς φίλος
 πόλει τ' ἄριστος. μὴ τὰ κινδυνεύματα
 αἰνεῖτ'· ἐγὼ γὰρ οὔτε ναύτιλον φιλῶ
 τολμῶντα λίαν οὔτε προστάτην χθονός.

20

· · · · ·
 τὸ δ' ἀσθενές μου καὶ τὸ θῆλυ σώματος
 κακῶς ἐμέμφθης· εἰ γὰρ εὖ φρονεῖν ἔχω,
 κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

25

5 Orion Flor. 2, 1 p. 44, 14 ἐξ Ἀντιόπης Εὐριπίδου 6—10
 Stob. Flor. 105, 11 7 οὐδ' εὐτυχεῖ SMA, verb. Matthiae εὐτυ-
 χῆς und δυστυχῆς fordert Nauck 8 athetirt Nauck 9. 10 hat
 auch Clemens Strom. VI p. 744 P 9 τί δ' ἦποτ' ὄλβῳ Clem.
 11 erg. A. 12 Phot. Lex. p. 34, 15 εὐκρας· εὐκρατος. Εὐρι-
 πίδης — ἐν Ἀντιόπῃ ἡδέως Phot., verb. Lobeck 13—16 Stob. Flor.
 16, 4 13—15 Papyrus Mahaffy 14 θηράσεται pap. 15 αὐτὸν οὔποτ'
 M^dA pap., οὔποτ' αὐτὸν STr 16 εὐδαίμονα Stob., δυσδαίμονα Nauck,
 εὐθ' ἡμονα Bücheler 17. 18 Stob. Flor. 58, 1 17 μὴ πράσσειν χρεῶν
 Nauck 19—22 Stob. Flor. 48, 3 19 φίλοισί τ' S, φίλοισιν MN
 23—25 Stob. Flor. 3, 12 Mein. (3, 2 Hense) 24 φρενῶν für φρονεῖν
 vermutet Valckenaer

γνώμαις γὰρ ἀνδρὸς εὔ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὔ δ' οἶκος. εἷς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα·
σοφὸν γὰρ ἐν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας
νικᾷ, σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.

30 καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν
ἀσκοῦσι βίστον, ἣν σφαλῶσι χρημάτων,
κακοὶ πολῖται· δεῖ γὰρ ἀνδρ' εἰθισμένον
ἀκόλαστον ἦθος γαστρὸς ἐν ταῦτῳ μένειν.

35 ἐγὼ μὲν οὖν ἄδοιμι καὶ λέγοιμί τι
σοφόν, ταράσσω μὴδὲν ὧν πόλις νοσεῖ

III. DIE ÜBRIGEN KLEINEREN BRUCHSTÜCKE

1. (Ἀντ.) πόλλ' ἔστιν ἀνθρώποισιν, ὧ ξένοι, κακά.
2. (Ἀντ.) φρονῶ δ' ἂ πάσχω· καὶ τόδ' οὐ μικρὸν κακόν·
τὸ μὴ εἰδέναι γὰρ ἡδονὴν ἔχει τινὰ
νοσοῦντα, κέρδος δ' ἐν κακοῖς ἀγνωσία.
3. (Ἀντ.) κύουσ' ἔτικτον, ἡνίκ' ἡγόμην πάλιν.
4. (Ἀντ.) εἰ δ' ἡμελήθη γὰρ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶ,

26—29 Stob. Flor. 54, 5 (Plut.) vita Hom. 156 Orion. Flor. Eur. 17 p. 57, 8 (weitere zahlreiche bezugnahmen auf die berühmte stelle bei Nauck Fr. Trag. Eur. fr. 200) 26 γνώμη Stob. ἀνδρὸς Stob. Plut., ἀνδρῶν Orion u. a. 27 εἷς τ' Stob. Orion, εἷς δ' Plut. 28 ἐν βούλευμα die meisten zeugnisse, εὐβούλευμα Stob. SMA, εὐ βούλευμα Orion 29 σὺν ὄπλοις Galen. I p. 35 Kühn πλεόν Stob., μείζον Philo 34. 35 Stob. Flor. 3, 27 (I, 63 Hense) 1. Stob. Flor. 98, 36. Fr. 204 Nk 2. Stob. Flor. 29, 12. Fr. 205 Nk 1 Erotian. gloss. Hippocr. p. 84, 4 φρονεῖν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ νοεῖν, ὡς καὶ Ἐυριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, φρονῶ — κακόν' δ' ἂ Stob., δ' ὁ Erot. μικρὸν Stob., μικρὸν Erot. 3. Ammonius Valck. p. 86. Fr. 207 Nk κύουσα τίκτων Amm., κύουσα τίκτων Eustath. Od. p. 1799, 54, verb. Valckenaer. Vgl. Apollod. τὴν δὲ Ἀντιόπην ἤγαγεν ἀχιμάλωτον· ἣ δὲ ἀγομένη δύο γενᾶ παιδᾶς 4. Marcus Anton. 7, 41 u. II, 6. Stob. Flor. 98, 38. Fr. 208 Nk 1 εἰ δ' ἡμελήθη γὰρ — καὶ τοῦτο Marcus

ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν
δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς.

5. (Αμφ.) οὐδὲ γὰρ λάθρα δοκῶ
φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενον
σοὶ Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥσπερ ἄνθρωπον μολεῖν.
6. ὦ παῖ, γένοιοντ' ἄν εὖ λελεγμένοι λόγοι
ψευδεῖς, ἐπῶν δὲ κάλλεσιν νικῶεν ἄν
τὰ ληθές· ἀλλ' οὐ τοῦτο τὰ κριβέστατον,
ἀλλ' ἡ φύσις καὶ τοῦρθόν· ὅς δ' εὐγλωσσία
νικᾷ, σοφὸς μὲν, ἀλλὰ γὰρ τὰ πράγματα
κρεῖσσω νομίζω τῶν λόγων αἰεὶ ποτε. 5
7. οὐ σωφρονίζεις ἔμαθον· αἰδεῖσθαι δὲ χρή,
γύναι, τὸ λίαν καὶ φυλάσσεσθαι φθόνον.
8. (Ἄντ.) φεῦ φεῦ βροτείων πημάτων ὅσαι τύχαι
ὅσαι τε μορφαί· τέρμα δ' οὐκ εἴποι τις ἄν.
9. τὴν τοι Δίκην λέγουσι παιδ' εἶναι χρόνου,
δείκνυσι δ' ἡμῶν ὅστις ἐστὶ μὴ κακός.
10. ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον — — —
κομῶντα κισσῶ στῦλον εἴου θεοῦ.

2 ἔχει λόγον — εὐτυχεῖς Stob. 3 = Menander monost. 125
5. Clemens Strom. V p. 715. Fr. 210 Nk Ἀμφίων λέγει τῇ Ἀντιόπῃ
Clem. 3 Ζῆν' Valckenaer, τήνδ' Clem. 6. Clemens Strom. I p. 340.
Fr. 206 Nk 1 λελεγμένοι Markland, λεγόμενοι οἱ Clem. cod. 2 καλλο-
νῆ vermutet Nauck 4 ὅς δ' — αἰεὶ ποτε auch Stob. Ecl. 2, 15, 12
p. 187, 10 W. εὐγλωσσίαν εἰ καὶ Clem. 5 ἀλλὰ γὰρ Stob., ἀλλὰ γε
Clem., ἀλλ' ἐγὼ Sylburg. Vielleicht worte des hirten zu einem seiner
pflegesöhne 7. Stob. Flor. 74, 18. Fr. 209 Nk. Mahnung des chor-
führers an Dirke 8. Stob. Flor. 98, 34. Clemens Strom. III p. 521.
Fr. 211 Nk 1 βροτείων Clem., βρότειαι Stob. 2 ὅσαι δὲ Clem.
9. Stob. Ecl. 1, 3, 33 p. 58, 9 W. Fr. 222 Nk 1 Eur. fr. 151, 1 τὴν
τοι δίκην λέγουσι παιδ' εἶναι Διός 2 ἔστι μὴ κακός F, ἐστὶ κακός P,
ἔστ' ἢ μὴ κακός Dobree 10. Clemens Strom. I p. 418. Fr. 203 Nk
1 lücke nach βουκόλον konstatiert Nk βλέπειν δοκῶ ergänzt Max
Mayer de Eur. mythopoeia p. 76, wenn richtig, entweder βουκόλων oder
κοσμοῦντα

11. εἰ δέ που τύχοι
περίξ ἐλίξας, εἴλκε [πάνθ'] ὁμοῦ λαβῶν
γυναῖκα πέτραν δρῶν μεταλλάσσων ἀσί.
12. λύρα βοῶν — ῥύσι' ἐξερρύσατο.
13. εἰ νοῦς ἔνεστιν· εἰ δὲ μή, τί δεῖ καλῆς
γυναικός, εἰ μὴ τὰς φρένας χρηστάς ἔχοι.
14. κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων
λέκτροις ἐπ' ἀίσχροις εἶδον ἐκπεπληγμένους,
δαιτὸς δὲ πληρωθεῖς τις ἄσμενος πάλιν
φαύλη διαίτη προσβαλὼν ἤσθη στόμα.
15. κῆδος καθ' αὐτὸν τὸν σοφὸν κτᾶσθαι χρεῶν.
16. πᾶσι δ' ἀγγέλλω βροτοῖς
ἐσθλῶν ἀπ' ἀνδρῶν εὐγενῆ σπεῖρειν τέκνα.
17. οὐ χρὴ ποτ' ἄνδρα δοῦλον ὄντ' ἐλευθέρως
γνώμας διώκειν οὐδ' ἐς ἀργίαν βλέπειν.
18. . . . τὸ δοῦλον οὐχ ὄραξ ὄσον κακόν;
19. φεῦ φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἀπανταχῆ γένος
πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὤρισεν θεός.

11. Auctor περὶ ὕφους 40, 4. Fr. 221 Nk ἐπὶ δὲ τῆς συρο-
μένης ὑπὸ τοῦ ταύρου Δίρκης (scil. φησὶν Εὐριπίδης) 2 πάνθ' ergänzt
Bergk 12. Anecd. Boiss. vol. 4 p. 459. Fr. 190 Nk 1 λύρα τοίνυν
προσηγορεύθη διὰ τὸ λύτρον ὑπὸ Ἑρμοῦ δεδῶσθαι τῆς κλοπῆς τῶν
βοῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, καθάπερ φησὶν Εὐριπίδης ἐν Ἀντιόπῃ, λύρα βοῶν
ῥύσα ἐξερρύσατο. ῥύσα cod. Par., ῥύσει cod. Neap., ῥύσι' Boissonade
13. Stob. Flor. 72, 8. Fr. 212 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Ἀντιόπη
1 τί δεῖ S, τί δ' εἰ MA 14. Stob. Flor. 63, 2. Fr. 213 Nk. Lemma:
Εὐριπίδου Ἀντιόπη 2 ἐπ' Wyttenbach, ἐν hdschr. 3 πληρωθείσης
M (vielleicht richtig) 4 hat auch Athen. X p. 421 F ἤσθη Athen.
(richtig, wenn πληρωθείσης v. 3 richtig ist) 15. Stob. Flor. 70, 3.
Fr. 214 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Ἀντιόπη 16. Stob. Flor. 70, 10.
Fr. 215 Nk. Lemma: Εὐριπίδου ἐν Ἀντιόπῃ 2 ἀνδρῶν SMA, ἀλόχων
Wecklein Diese vier fragmente (13—16) passen schlecht zu der handlung
der Antiope (verwechslung mit Ἀντιγόνη?) 17. Stob. Flor. 62, 4.
Fr. 216 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Ἀντιόπη SM, Εὐρ. Ἀντιγόνη A
18. Stob. Flor. 62, 12. Fr. 217 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Ἀντιόπη
19. Stob. Flor. 62, 41. Fr. 218 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Ἀντιόπης

IV. SCHLUSSSCENEN

AUS DEN FLINDERS-PETRIE-PAPYRI I.

(Ἄμφ.) — — — — — σδε μηδ' ὅπως φευξοῦμεθα
 ἀλλ' ὅσπερ ἡμ]ᾶς [Ζεὺ]ς ἐγέννησεν πατήρ,
 σώσ]ει μεθ' ἡμῶν τ' ἐχθρὸν ἄνδρα τείσεται.
 εἴ]κται δὲ πάντω[ς] εἰς τοσόνδε συμφορᾶς
 ὦ]στ' οὐδ' ἂν ἐκφύγοιμεν εἰ βουλοίμεθα
 Δί]ρ[κ]ης νεῶρες αἰμῖά μ[ῆ] δ[οῦ]ναι δίκην.
 τολμῶ]σι δ' ἡμῖν εἰς [τόδ' ἔρ]χεται τύχη
 ἴν' ἧ] θανεῖν δεῖ τῶιδ' ἐν ἡμέρας φάει
 ἧ]τοι] τρόπαια πολεμίων στῆσαι χερί.
 καὶ σοὶ μ]έν οὔτω, μῆτερ, ἐξαυδῶ τάδε.
 σοὶ δ' ὅς τ]ὸ λαμπρὸν αἰθέρος ναίεις πέδον
 λέγω τ]οσοῦτον, μὴ γαμείν μὲν ἡδέως
 γήμ]αν]τα δ' εἶναι σοῖς τέχνοις [ἄνω]φελῆ·
 οὐ γὰρ κ]αλὸν τόδ'. ἀλλὰ συμ[μαχ]εῖν φίλοις.
 πείθου] πρὸς ἄγραν τ' εὐτυχῶς εἴη [μολεῖ]ν,
 ὅπως ἔ]λωμεν ἄνδρα δυσσεβέστατον.

(Χο.) ὄδ' ἀ]υ[τό]ς, εἰ χρῆ] δοξάσαι τυραννικῶι
 σ]κ[ῆ]πτρωι, Λύκος πάρεστι· σιγῶμ[εν] φίλοι.

(Λύκος) ποῦ σ[. . . . . νυκτ . . . . . αὶ πέτραν

IV. Das erhaltene gehört dem schlussteil der tragödie an. Voraus ging die bestrafung der Dirke. Der redende ist wahrscheinlich Amphion, nicht Zethos, der aber, wie Antiope v. 10, auch anwesend ist 1 τούσδε oder τοῖσδε 2 erg. A., εἴπερ γὰρ ἡμᾶς Wil. 3 σώσει Wil. 4 ἴκται Bury. Es waren zwei buchstaben vor κ 6 ein teil des ρ von Δίρκης scheint sichtbar 7 τολμῶσι erg. A., ἅπασι Blass, πρὸς τοῖσι Wil., μένουσι Campbell 9 ἧτοι A., ἧ γυν Blass, ἧ καὶ Wil. 10 καὶ σοὶ μὲν Wil., δεδογμέν' Weil 11 σοὶ δ' ὅς τὸ Wil. 12 λέγω Blass; ὦ Zeῦ wäre auch möglich 13 σπείραντα Bury Wil. 14 οὐ γὰρ Wil. 15 πείθου erg. A., ἀλλ' ἐλθέ Diels, σώσον δὲ Bury, beide ergänzungen zu gross für die lücke 16 ὅπως ἔλωμεν Mahaffy 17 ὄδ' αὐτός erg. A., ἀλλ' αὐτός Mahaffy, etwas zu lang 18 σκῆπτρω Bury die verse 19—26 sind so abgerieben und verblichen, dass die buchstaben vielfach nicht mit sicherheit erkannt werden können; daher ist auch für die ergänzung kein sicheres fundament vorhanden. Lykos kommt, um Antiope wieder einzufangen und um seine gattin Dirke zu befreien, von der er gehört hat, dass sie räubern in die hände gefallen sei. Etwa: ποῦ σ[ὸν ξένους ἧ] Νυκτ[έως; τίν' ἄν]ὰ πέτραν | δρασμοῖς [κέκρου]πτ[ραι; ποῖ] δὲ σωθῆναι [δο]χεῖ; | τίνες δὲ καὶ πῶς δρώντες, ἐκ ποίας [τέχνης] | σημήναθ', ἀρπάζ[ουσι τὴν γυν]αῖκ[ά μου; 19 ι vor πέτραν ganz unsicher

δρασμοῖς ἐ . . . . πτ. . . . δε σωθῆναι . . υος;
 τίνες δὲ [καὶ π]ῶς ὄρωντες ἐκ ποία[ς τέχνης
 σημήνατ. διπα . . . . . αι . . . . ;
 δεινὸν νομίζων, αὐτὸς οὐκ ἀτιμά[σας
 ἦλ[θον] . ο . . . . .
 ἐκμ . ν τος . . . . .
 . . αν κατεῖδ[ον ἀ]νδ[ράσ]ιν πειρω[μένην
 . . . αιπλ . . . . . εγμ . . .

(Lücke von ca. 30 versen)

- 1 (Βουκ.) φόνου δ' ἀποδ]ράς ἦδομαι κα[κ]ῶν ἕκα[ς].
 (Λυκ.) οὐκ ἀσφαλὲς τόδ' εἶπας, ἄνθρωπε, σκέπας.
 (Βουκ.) δρᾶν δεῖ τι· κείνους δ' οἶδ' ἐγὼ τεθνή[χ]οτας.
 (Λυκ.) καλῶς ἄρ', εἶπερ οἶσθα, ταξώμεσθα ν[ῦν].
 5 (Βουκ.) τάξιν τίν'] ἄλλην ἢ δόμων στείχειν [ἔ]σω;
 5a (Λυκ.) . . . . .)
 (Βουκ.) ἐνταῦθ', ἵν' ἡμεῖς] καὶ πρὶν οἰκοῦμ[εν] στέγην.
 (Λυκ.) ἁμαρτάνοιμ' ἂν] τοὺς ξένους ἐὼν μ' [ἔ]λειν.
 (Βουκ.) ἀλλ' εἴσιθ' αὐτὸς] δορυφόρου[ς] ἔξω [λιπών].
 (Λυκ.) μάλιστά γ', ἡμῶν πά]ντα ἵν' αἵ[ρω]σιν φό[βον].
 0 (Βουκ.) τὰ δ' ἔνδον ἡμ]εῖς καὶ σὺ θήσομεν καλῶς.
 (Λυκ.) πόσοι ἔ]ε καὶ τὸ πλ]ηθὸς εἰσιν οἱ ξένοι;
 (Βουκ.) παῦροί τε λόγ]χας τ'] οὐκ ἔχουσιν ἐν χεροῖν.
 (Λυκ.) ὑμεῖς μὲν ἂν φ]ρουροῖτε περιβόλῳ πέτρας
 πάντηι βλέπο]ντες· κ' ἂν τις ἐκπίπ[τ]η δόμων,
 λαβέσθῃ· ἐγὼ] δὲ παῖδα Ν[υκτέω]ς ἐμῆι

20 υος im faksimile nicht zu erkennen 22 σημανατ pap. αρπαζ
 scheint nach dem faksimile möglich B 1 Der hirt, der die söhne der
 Antiope aufgezogen hat, verleitet durch täuschende vorspiegelungen den
 Lykos, unter zurücklassung seiner leibwächter das haus zu betreten, in
 dem die söhne auf ihn lauern. Er meldet ihm, dass die zur verfolgung
 der Antiope ausgesandten schergen von den räubern getötet worden sind
 und dass sich Antiope im hause befindet 1 anf. erg. A. κακῶν
 Bury 3 erg. Mahaffy ἐκείνους pap. 5 erg. Mah. Wil. 5a dass
 hier ein vers des Lykos ausgefallen ist, zeigt die stichomythie. Wahr-
 scheinlich fragte er, wo sich Antiope befinde 6—10 erg. A.
 11 ὄραξ γάρ· ὀλίγον πληθός Wil., danach erg. A. 12 ἔγχη δὲ
 λόγχας τ' Wil., danach erg. A. Zwischen der ersten kolumne von
 B (= B 1) und dem letzten verse von A fehlen ca. 30 (nämlich 10 + 20) verse.
 B 2 enthält die anfänge der verse, deren enden auf C vom 26. bis 36.
 vers der ersten kolumne stehen (= v. 42—52 dieser ausg.) 13 erg. A.
 περίβολον bezeugt Mah. 14 anf. erg. A. ἐκπίπτη Bury 15 erg. A.

- βουλῆ κτενῶ] καὶ χειρὶ καὶ τάχ' εἴσεται
 τοὺς οἱ θεοὺς ἐλθόντας, ὡς μάτην λόγῳ C 1
 ἤρχησεν, ὄντας συ]μμάχους ἀνωφελεῖς.
- (Βουκ.) ἦδ' οὐ βεβαία πίστις, ἂν θεὸς θέλη,
 θανῶν δὲ κείσει] τήνδ' ἀνὰ στέγην τάχα. 20
- (Χο.) φονίῳ μακα]ρίων σθένος βρόχοισι κατα-
 δεῖ τὸν ἄδικον·] βροτῶν δ' αὖ τέχναις
 τίς ἔφυγεν θε]όν; (Λυκ.) ἰὼ μοί μοι.
- (Χο.) ἔα ἔα . . . . .
 κ]αὶ δ[ῆ] πρὸς ἔργω]ι τῶν νεανιῶν χέρες. 25
- (Λυκ.) ὦ] πρόσπ[ολοι, δραμό]ντες οὐκ ἀρήξετε;
 (Χο.) ἀλαλάζει[αι στέ]γα· βοᾷ θαν[α]σ[ίμ]ω μέλος.
 (Λύκ.) [ὦ] γαῖα Κά[θμου κ]αὶ πόλ[ισμ]ῶν Ἄσσωπικόν.
 (Χο.) κλύεις; ὄρα· π[αρα]καλεῖ πόλιν φοβερὸς [ὦν]
 αἵματος. δίκ[α τοι δί]κα χρόνιος ἀλλ' ὅμως ἔπεσεν 30
 ἔλαβεν ὅταν [ἔχ]ηι [τι]ν' ἀσεβῆ βροτῶν.
- (Λύκ.) οἶμοι θανοῦμαι πρὸς δυοῖν ἀσύμμαχος.
 (Ζῆθ.) τήν δ' ἐν νεκροῖσιν οὐ στένεις δάμαρτα σήν;
 (Λύκ.) ἦ γὰρ τέθνηκεν; καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
 (Ζῆθ.) ὀλκοῖς γε ταυρείοισι διαφορομένη. 35
- (Λύκ.) πρὸς τοῦ; πρὸς ὑμῶν; τοῦτο γὰρ θέλω μαθεῖν.
 (Ζῆθ.) ἐκμανθάνοις ἂν ὡς ὄλ[ω]λ' ἡμῶν ὑπο.
 (Λύκ.) [ἀλ]λ' ἦ τι[νων π]εφύκαθ', ὦν οὐκ οἶδ' ἐγώ;
 (Ζῆθ.) τί τοῦτ' ἐρευνᾷς; ἐν νεκροῖς πεύσει θανῶν.
 (Ερμῆς) σιγᾶν κελ]εύω [φόνι]ον ἐξορμωμένους. 40
 χαίροις, ἄναξ Ἄμφιον· [ἐν]τολὰς δέ σοι
 Ἐρμῆς ὁ Μαίας τ[ῶ]ι τε σφῶν ἠττημ]ένω B 2 + C 1
 πατρὸς] Διὸς κηρύ[γματ' ἀγγέλλω] φέρων.

16 δῆσω βίᾳ zu kurz für die lücke, βουλῆ κτενῶ Blass 17 hier beginnt fragment C, dessen unmittelbaren anchluss Blass und Mekler nachwiesen. Lykos bestreitet die göttliche abstammung des Amphion und Zethos wie Pentheus die des Dionysos 17—20 erg. A. 21—23 erg. Wil. 25 καὶ δὴ πρόδηλοι τῶν νεανιῶν χέρες Diels 26 erg. Mah. 27 στέγα A., μέγα Wil. θανασίμω erg. Wil. 28 erg. Wil. 29 erg. A πόλιν glaube ich im faksimile zu erkennen 30. 31 δίκα τοι — βροτῶν Stob. Ecl. I 3, 25 30 ἔπεσεν pap., ὅποπεσοῦς Stob. wahrscheinlich richtig 31 ἔλαβεν pap., ἔλαβεν Stob. 37. 38 erg. Mah. 40 erg. A. 41 anf. erg. A. ἐντολὰς Mah. 42 erg. A. Das folgende zeigt, dass Hermes aufträge nicht nur an Amphion, sondern auch an Lykos auszurichten hat 43 erg. A. Von Δ nur der rechte spitze winkel sichtbar

45 καὶ πρ[ω]τα μὲν σφ[ι δὴ λέγων ἄ]νθρωπος [ὡς]
 οὐ Ζεὺς ἐμείχθη, [κἄν ἀ]παρνήται τάδε —
 τί δῆτ' ἄν εἶ[πες, Ζεὺς δ' μ.]ἄλλον ἤχθετο,
 Ζητὸς μολοῦσα(ν) λέ[κτρον ὧδ'] ἀ[τί]μάσας.
 ἐπεὶ δ' ὀρίζει καὶ δ[ύσοιστά σφιν] κακὰ
 αὐτῆ τε, δεινὴ [τῶνδ' ἐπῆλθεν] ἀλλαγὴ
 50 παιδᾶς τε τούσδ' [ἔδειξε]ν ὄντας ἐκ Διός.
 ὦν χρῆ σ' ἀκούειν [καὶ χθον]ὸς μοναρχίαν
 ἐκόντα δοῦναι [σύν γε] Καδμείοις, ἀναξ.
 C 2 ὅταν δὲ θάπτῃς ἄλοχον, εἰς πυρὰν τιθεῖς
 σαρκῶν ἀθροίσας τῆς ταλαιπώρου φύσιν
 55 ὅστᾳ πυρώσας Ἄρεος εἰς κρήνην βαλεῖν,
 ὡς ἂν τὸ Δίρκης ὄνομ' ἐπώνυμον λάβῃ
 κρήνης [ἀπό]ρρους, ὃς δίεισιν ἄστεως
 πεδία τ[ᾶ Θήβ]ης ὕδασιν ἐξάρδων ἀεὶ.
 ὑμεῖς δ', [ἐπε]ιδὴν ὅσιος ἤ Κάδμου πόλις,
 60 χωρεῖτε, [παιδ]ες, ἄστῃ δ' Ἴσμηγὸν πάρα
 ἐπτάσ[τομ]ον πύλαισι[ν] ἐξαρτύετε.
 σὺ μὲν [φύλατ]τε πνεῦμα πολέμιον λαβῶν·
 Ζήθωι [τάδ' εἶ]πον· [τ]ῆν[ἐμῆ]ν δ' Ἀμφίονι
 λύραν κ[ελεύ]ω δ[ιὰ] χερῶν ὠπλισμένον
 65 μέλπειν θεοῦ[ς ὦι]δαῖσιν· ἔφονται δέ σοι
 πέτραι τε [πρ]ομναὶ μουσικῆι κηλούμεναι
 δέν[δρῃ] τε, μητρὸς ἐκλιπό[ντ]α ἐδώλια·
 ὥστ' εὐμ[άρεια]ν τεκτόνων θήσει χερί.
 Ζεὺς τήνδε τιμήν, σὺν δ' ἐγὼ δίδωμί σοι,
 70 οὐπερ τόδ' εὕρημ' ἔσχες, Ἀμφίων ἀναξ.

44 erg. A. σφι hier sing. = αὐτῆ. Da σφῶν μητρὶ unmöglich ist, kann nur σφι(ν) hier gestanden haben στερωπ. ος las Mahaffy 45 ἀ]παρνήσει las Mahaffy, ἀπαρνήται Blass 46 erg. A. ἄλλον δ. . θετο las Mah.; ich glaube im faksimile ἤχθετο zu erkennen 47 erg. A. σαλς pap. am versende las Blass: πρα . . γαρας, von welcher lesung meine konjektur ἀτιμάσας die sicher gelesenen buchstaben beibehält 48 erg. A. σφιν wie in v. 44 49 αὐτῆ τε d. h. καὶ ἡ Δίρκη (ἢ δέσποινα) erg. A. 50—52 erg. Blass und Mekler 57—59 erg. Mah. 60 παιδες erg. Wil. Ἴσμηγὸν Wil., Ἴσμηγου pap. 61 erg. Mah. 62. 63 erg. A. τήν ἐμῆν: Mah. gibt πον. νου. . ν. Vgl. 70 64. 65 erg. Diels (der ὠπλισμένον schreibt) 66 τε προμναί erg. A., τέρεμναι Diels, u im faks. sichtbar 67 ἐκλιπούσα pap. 68 erg. Wecklein

λευκῶ δὲ πῶλω τῷ Διὸς κεκλημένοι
 τιμὰς μεγίστας ἔξετ' ἐν Κάδμου πόλει.
 καὶ λέκτρ' ὃ μὲν Θηβαῖα [λήψ]εται γάμων,
 ὃ δ' ἐκ Φρυγῶν κάλλιστον [εὐ]ναστήριον,
 τὴν Ταντάλου παῖδ'. ἀλλ' [ῶσ]ον τάχιστα χρῆ
 σπεύδειν θεοῦ πέμψαντος οἷα βούλεται. 75

(Λόκος) ὦ πόλλ' ἄελπτα Ζεῦ τιθεὶς καθ' ἡμέραν,
 ἔδειξας [ἔργω] τάσδ' ἀβουλίας ἐμὰς
 ἐς σφ[ῶ γένει] δοκοῦντας οὐκ εἶναι Διός.
 πάρεστε καὶ ζῆτ'· ἡῦρε μηνυτῆς χρόνος 80
 ψευδεῖς μὲν ἡμᾶς, σφῶν δὲ μητέρ' εὐτυχεῖν.
 ἴτε νῦν, κρατύνετ' ἀντ' ἐμοῦ τῆσδε χθονός
 λαβόντε Κάδμου σκῆπτρα· τὴν γὰρ ἀξίαν
 σφῶν προστίθησιν Ζεὺς ἐγώ τε σὺν Δίῃ.
 Ἑρμῆ[ι δὲ πεισθεὶς Ἄρε]ος εἰς κρήνην [β]αλῶ 85
 γυναῖκα θάψας, τῆσ[δ' ἔν] ὕγρ[α]ίνουσα γῆς
 νασμοῖσι τέγγηι πεδία Θηβαίας χθονός,
 Δίρκη πρὸς ἀν[δρ]ῶν ὑστέρων κεκλημένη.
 λῶω δὲ νεῖκη καὶ τὰ πρὶν πεπραγμένα —

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΚΡΗΤΕΣ

(Aufführungszeit unbekannt)

(Berl. Klassikert. V 2, 73)

(Χο.) οὐ γάρ τιν' ἄλλην φημί τολμῆσαι τάδε·
 σὺ δ' ἐκ κακῶν, ἀναξ,

73 λήψεται A. 74 [εὐ]ναστήριον pap. 78 ἔργω erg. Diels, εἰς φῶς Blass 79 ἐς σφρα bezeugt Mah. Man erwartet etwa: εἰ σφῶ θανεῖν δοκοῦντες οὐδ' εἶναι Διός 85 erg. Wil. 86 erg. Starkie Minos hat durch das wunderbare erscheinen des von Poseidon gesendeten stiers die königsherrschaft in Kreta erlangt, aber diesen stier nicht, wie er gelobt hatte, dem Poseidon geopfert. Zur strafe hierfür wird Pasiphaë, Minos' gattin, von liebesleidenschaft zu dem stier ergriffen, lässt sich, in eine von Daidalos gefertigte hölzerne kuh eingeschlossen, von dem stier bespringen und gebiert den Minotauros. Unser bruchstück setzt voraus, dass durch auffindung des Minotauros Pasiphaë ihres verbrechens überführt ist. Sie sucht sich vor dem könig zu rechtfertigen, indem sie ihm die ganze schuld zuschiebt, und wird samt ihrer helferin (amme?) ins gefängnis abgeführt. Der aus mysten des idäischen Zeus bestehende chor nimmt für sie partei 1 οὐ γάρ τιν' ἄλλην d. h. die amme(?) der Pasiphaë. v. 47 τὴν ξυνεργὸν τήνδε 2 verderbt. Wilam.: σὺ δὲ <κακῶν> ἐκ κακῶν

φρόντισον εὖ καλύψαι.

Πασιφάη

Ἄρνουμένη μὲν οὐκέτ' ἂν πίθοιμί σε·

πάντως γὰρ ἤδη δῆλον ὡς ἔχει τάδε.

ἐγ[ὼ] γὰρ εἰ μὲν ἀνδρὶ προὔβαλον δέμας

τοῦμὸν λαθραίαν ἐμπολωμένη Κύπριν,

ὀρθῶς ἂν ἤδη μάρ[γο]ς οὖσ' ἐφαινόμην.

νῦν δ', ἐκ θεοῦ γὰρ προσβολῆς ἐμηνάμην,

ἀλγῶ μὲν, ἐστὶ δ' οὐχ ἔκο[ύ]σιον κακόν·

ἔχει γὰρ οὐδὲν εἰκός· ἐς τί γὰρ βοὸς

βλέψασ' ἐδήχθην θυμὸν αἰσχίστηι νόσῳ;

ὡς εὐπρεπῆς μὲν ἐν πέπλοισιν ἦν ἰδεῖν,

πυρσῆς δὲ χαίτης καὶ παρ' ὀμμάτων σέλας

οἰνωπὸν ἐξέλαμπε περ[καί]γων γένυν;

οὐ μὴν δέμας γ' εὐρ[υθυμόν] ἐστὶ ν[υ]μφίου.

τοιῶνδε λέκτρο[ν] εἶνεκ' εἰς] πεδοστιβῆ

ρίνον καθέρ[ξ]ασ[θαί] με σῶμ' ὄδ' οἴε]ται.

ἀλλ' οὐδὲ παίδων φ[ύτορ] εἰκὸς ἦν] πόσιν

θέσθαι· τί δῆτα τῆι[δ] ἐμ[αι]νόμην νόσῳ;

δαίμων ὁ τοῦδε κάμ' ἐ[νέπλησεν] κα[κῶν],

μάλιστα δ' οὗτος οἷς ἔ[δρασ' ἀναγνο]ς ὦν·

ταῦρον γὰρ οὐκ ἔσφαξ[εν] ὡς κατηρ[ύ]ξατο

ἐλθόντα θύσειν φάσμα [πο]ντίω[ι] θε[ῶ]ι.

ἐκ τῶνδὲ τοί σ' ὑπῆλθ[ε] κά[πετεῖσ]α[το]

δίκην Ποσειδῶν, ἐς δ' ἔμ' ἔσκηψ[εν] πάθος].

κάπειτ' ἀυτεῖς κάπιμαρτύρηι θεοὺς

αὐτὸς τὰδ' ἔρξας καὶ καταισχύνας ἐμέ;

3 φρονησον pap., verb. Wilam. 7 vgl. Eubulos b. Athen. 569a: καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν αἰσχίστην νόσον πασῶν διώκειν 15 Wilam.: περκαίνων. Vgl. Hesych. περκαίνειν· διαποικίλλεσθαι 16 erg. Wilam. 17 erg. Wil. 18 Wilam.: καθείσ[η] σῶμα Κύπρις ἄχθε]ται. (Nur καθίσι sei erkennbar, die weiteren zeichen von der ruckseite durchscheinend). Schmidt W. f. kl. Ph. 1908 liest καθερψ . . . Ich lese im faksim.: καθερ . ασ . . . Danach ergab sich obige ergänzung 19 παίδων φ[ύτορ] εἰκὸς ἦν] Wilam., παίδων χρ[ῆ]ν ἕκατι νιν] Schmidt. Was auf παίδων folgte, im faksim. ganz unsicher 20—26 erg. Wilam. 20 δη-ταντηι pap., verb. Wilam. 27 ἀυτεῖς καὶ σὺ μαρτύρηι pap., verb. Wilam.

- κάγω μὲν ἢ τεκοῦσα κοῦδὲν αἰτία
 ἔκρυφα πληγὴν δαίμονος θεήλατον, 30
 σὺ δ', εὐπρεπῆ γὰρ κάπιδείξασθαι καλά,
 τῆς σῆς γυναικός, ὧ κάκιστ' ἀνδρῶν φρονῶν,
 ὡς οὐ μεθέξων πᾶσι κηρύσσεις τάδε;
 σύ τοί μ' ἀπόλλυς· σὴ γὰρ ἢ ἕ[αμ]αρτία,
 ἐκ σοῦ νοσοῦμεν. πρὸς τὰδ' εἶτε ποντίαν 35
 [ρίπτειν] δοκεῖ σοι, [ρίπτ']· ἐπίστασαι δέ τοι
 μιαίφον' ἔργα καὶ σφαγὰς ἀνδροκτόνους·
 εἴτ' ὠμοσίτου τῆς ἐμῆς ἔρας φαγεῖν
 σαρκός, πάρεστι, μὴ λίπης θοινώμενος.
 ἐλεύθεροι γὰρ κοῦδὲν ἠδικοκῆτες 40
 τῆς σῆς ἔκατι ζημ[ία]ς θ[α]νούμεθα.
 Xo. πολλοῖσι δῆλον [ὡς θεήλατον] κακόν
 τόδ' ἐστίν· ὀργῆ[ι μὴ λίαν εἴξη]ίς, ἄναξ.
 (Μίνως) ἄρ' ἐστόμωται μ[. . . . .] βοᾶ;
 χωρεῖτε, λόγχη [. . . . . ο]υμένη, 45
 λάξουσθε τὴν πανοῦργον, ὡς καλῶς θάνηι,
 καὶ τὴν ξυνεργὸν [τῆνδε, δ]ωμάτων δ' ἔσω
 [ἄγο]ντες αὐτὰς ἔρ[ξαθ]', ἵνα σωτ]ήριον
 [οὐ μ]ηκέτ' εἰσίδ[ωσιν ἡλίου κ]ύκλον.
 (Xo.) [ἄ]ναξ, ἐπίσχ[εσ· φρο]ντί[δος] γὰρ ἄξιον 50
 τὸ πρ[ᾶγ]μα· [νηλ]ῆς δ' οὔτις εὐβουλος βροτῶν.
 (Μίν.) κ . . . . . μὴ ἀναβάλλεσθαι δίκην

31 ich interpungiere nach καλά; denn τῆς σῆς γυναικός
 32 ist von τάδε 33 abhängig. 34 erg. Wilam. 36 κτείνειν δοκεῖ
 σοι, κτείν' pap., verb. Wilam. 41 ζημ[ία]ς θ[α]νούμεθα Wil.,
 ζημ . . σονομεθα: pap. 42 erg. Wil., vgl. 30, Orestes v. 2 οὐδὲ
 πάθος οὐδὲ συμφορὰ θεήλατος 43 erg. Wilam. 44 στομοῦν τινα
 vom stählen oder schärfen des eisens auf den mund einer person
 übertragen = „beredt machen“ Ar. Wolken 1108f., Soph. Oed. Kol.
 795, Kallias Frg. Com. II p. 741. Vielleicht: ἄρ' ἐστόμωται μ[ἄλλον,
 ἡλίικον] βοᾶ 45 da λόγχη kollektiv als anrede an die trabanten
 undenkbar ist (vgl. Wil. z. d. St.), vermute ich etwas wie: λ. τοῖς
 μέλει κρατουμένη 46 καλῶς vor dessen änderung in κακῶς Wil.
 warnt, ist hohn auf den schluss ihrer rede v. 40 48. 49 erg. Rader-
 macher (nur ὡς für ἵνα) 51 νηλῆς zweifelhaft 52 κ[ράτιστον
 οἶμαι] μὴ würde die lücke ausfüllen.

PARODOS DER 'KRETER'

Φοινικογενοῦς [παῖ τῆς Τυρίας]
 τέκνον Εὐρώπης
 καὶ τοῦ μεγάλου Ζηγός, ἀνάσσων
 Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου·
 5 ἦκω ζαθέους ναοὺς προλιπών,
 οὖς αὐθιγενῆς τμηθεῖς' ἀν' ὄρος
 στεγανοὺς παρέχει Χαλύβῳ πελέκει
 καὶ ταυροδέτῳ κολληθεῖς' (εἰς)
 ἀτρεκέϊς ἀρμούς κυπάρισσος.
 10 ἀγνὸν δὲ βίον τείνω μὲν ἄφ' οὗ
 Διὸς Ἰδαίου μύστης γενόμην
 καὶ νυκτιπόλου Ζαγρέως βιοτᾶς,
 τάς τ' ὠμοφάγους δαΐτας τελέσας
 μητρί τ' ὀρεῖα δᾶδας ἀνασχών
 15 μετὰ κουρήτων
 βάκχος ἐκλήθην ὀσιωθεῖς.
 πάλλευκα δ' ἔχων εἴματα φεύγω
 γένεσίν τε βροτῶν καὶ νεκροθήκας
 οὐ χριμπτόμενος τήν τ' ἐμφύχων
 20 βρῶσιν ἐδεστών πεφύλαγμαι.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ Η ΣΟΦΗ

(aufgeführt vor 411)

Ἡ δὲ τῆς Σοφῆς Μελανίππης (scil. ὑπόθεσις) αὐτῆ· Ἐλληνοσ τοῦ Διὸς Αἴολος τεκνωθεῖς ἐκ μὲν Εὐρυδικῆς ἐγέννησε Κρηθεά καὶ Σαλμωνέα καὶ Σίσυφον, ἐκ δὲ τῆς Χείρωνος θυγατρὸς Ἰππῆς (vielmehr: Ἰπποῦς) κάλλει δια-

Porph. de abstin. IV 19 λέγουσι δ' οἱ κατὰ τὸν χορὸν πρὸς τὸν Μίνω 1 παῖ—Τυρίας athetiert Bothe 3 Ζανὸς Porph. 5—9 Erotian. gloss. Hippocr. s. ἀτρεκέως ἦκω — ἀρμούς' 6 τμηθεῖς' ἀν' ὄρος A., τμηθεῖσα ὄρος Porph., τμηθεῖσα δοκὸς Scaliger. Besser stünde στεγανοὺς παρέχει vor τμηθεῖς' ἀν' ὄρος 8 εἰς ergänzt A., κολληθεῖς Erotian., κρηθεῖς' Porph. 9 κυπάρισσος Bentley, κυπαρίσσου Porph. 10 τείνω μὲν ἄφ' οὗ A., τείνομεν ἐξ οὗ Porph. 12 καὶ μὴ Porph., μὴ tilgte Rhoer βιοτᾶς ed. Valent., βροτᾶς cod. Lips, βούτας Diels 13 missverständnis dieses verses b. Hesych 4 p. 324 ὠμοφάγους δαΐτας· τοὺς τὰ ὠμὰ κρέα μερίζοντας καὶ ἐσθιόντας (Hesych. I p. 455 δαΐτας· μεριστᾶς) 14 ὀρεῖα δᾶδας ed. Valent., ὀριδοᾶδας cod. Porph. 15 μετὰ κουρήτων Wil. καὶ κουρήτων Porph. 18 νεκροθήκας Wecklein, νεκροθήκης Porph.

φέρουσαν Μελανίπην. αὐτὸς μὲν οὖν φόνον ποιήσας ἐπ' ἐνιαυτὸν ἀπῆλθε φυγὰς, τὴν δὲ Μελανίπην Ποσειδῶν διδύμων παίδων ἔγκλον ἐποίησεν. ἡ δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν τῆς τοῦ πατρὸς παρουσίας τοὺς γεννηθέντας εἰς τὴν βούστασιν ἔδωκε τῇ τροφῇ θεῖναι κατὰ τὴν ἐντολὴν τοῦ κατασπείραντος. ὑπὸ τὴν κἀθοδον δὲ τοῦ δυνάστου τὰ βρέφη τινὲς τῶν βουκόλων φυλαττόμενα μὲν ὑπὸ τοῦ ταύρου, θηλαζόμενα δὲ ὑπὸ μιᾶς τῶν βοῶν ἰδόντες ὡς βουγενῆ τέρατα τῷ βασιλεῖ προσήνεγκαν. ὁ δὲ τῇ τοῦ πατρὸς Ἑλληνοσ γνώμῃ πεισθεὶς ὀλοκαυτοῦν τὰ βρέφη κρίνας Μελανίπην τῇ θυγατρὶ προσέταξεν ἐνταφίους αὐτὰ κοσμηῆσαι. ἡ δὲ καὶ τὸν κόσμον αὐτοῖς ἐπέθηκε καὶ λόγον εἰς παραίτησιν ἐξέθηκε φιλότιμον. προλογίζει Μελανίπην καὶ λέγει ταῦτα ἐν προοιμίῳ. (*Ueberliefert mit dem Prolog.*)

PROLOG (bei Johannes Logothetes entdeckt durch H. Rabe Rhein. Mus. 63, 146)

(Μελ.) Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο,
 Ἑλληγ' ἔτιχθ', ὅς ἐξέφυσεν Αἴολον·
 οὐ χθῶν, ὅσῃν Πηγειὸς Ἀσωποῦ θ' ὕδωρ
 ὕγροῖς ὀρίζον ἐντὸς ἀγκῶσι στέγει,
 σκήπτρων ἀκούει πᾶσα καὶ κικλήσκειται
 ἐπῶνυμος χθῶν Αἰολίς τοῦμοῦ πατρός.
 ἐν μὲν τὸδ' ἐξέβλασθεν Ἑλληνοσ γένος.
 πτόρθον δ' ἀφῆκεν ἄλλον εἰς ἄλλην πόλιν
 κλεινάς Ἀθήνας Εὐῶθον, ᾧ νόμφη ποτὲ
 θυγάτηρ Ἐρεχθέως Κεκροπίας ἐπ' αὐχένι
 Ἴων' ἔτικτεν. ἀλλ' ἀνοιστέος λόγος
 ὄνομά τε τοῦμόν κεισ', ὄθενπερ ἠρξάμην.
 καλοῦσι Μελανίπην (με), Χείρωνος δέ με
 ἔτικτε θυγάτηρ Αἰόλω. κείνην μὲν οὖν
 ξανθῇ κατεπτέρωσεν ἰππεῖα τριχί
 Ζεὺς, οὖνεχ' ὕμνους ἦδε χρησμοφδὸς βροτοῖς
 ἄκη πόνων φράζουσα καὶ λυτήρια.
 πυκνῇ θυέλλῃ δ' αἰθέρος διώκεται
 μουσεῖον ἐκλιποῦσα Κώρυκόν τ' ὄρος.

1 Ζεὺς — ἔτικτε = fr. 481 Nk 4 ὀρίζων Joh. Logoth. (Rh. Mus. 63, 146) 11 ἀλλ' ἀνοιστέος λόγος = Nauck Frag. Trag. Eur. inc. 970 12 τὸ ἐμὸν und ἠρξάμην Joh., verb. Rabe 13 με erg. Rabe 16 χρησμοφδὸς Joh., verb. Bücheler

20

νόμφη δὲ θεσπιφδὸς ἀνθρώπων ὕπο
Ἴππῳ κέκληται σώματος δι' ἀλλαγάς.

μητρὸς μὲν ὧδε τῆς ἐμῆς ἔχει πέρι.

(εἶτα λέγει καὶ ὅτι Ποσειδῶνι μιγείσα τέτοκε τοὺς διδύμους
παῖδας)

FRAGMENTE DER MELANIPIPI H ΣΟΦΗ

1. Ζεὺς ὅστις ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ

2. ἐγὼ γυνὴ μὲν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι·
αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γινώμης ἔχω·
τοὺς δ' ἐκ πατρός τε καὶ γεραιτέρων λόγους
πολλοὺς ἀκούσασ' οὐ μεμούσωμαι κακῶς.

3. ἦ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα προῦμαντεύσατο
χρησιμοῖσι σαφέσιν ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς.

4. οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα,
ὡς οὐρανός τε γαῖα τ' ἦν μορφῆ μία·
ἐπεὶ δ' ἐχωρίσθησαν ἀλλήλων δίχα,
τίκτουσι πάντα κἀνέδωκαν εἰς φάος,
δένδρη, πετεινά, θήρας οὖς θ' ἄλμη τρέφει
γένος τε θνητῶν.

21 Ἴππο und διαλλαγῆς Joh., verb. Brinkmann 1. Fr. 480 Nk. Plut. Amator. c. 13, 4 p. 756 C: ἀκούεις δὲ δήπου τὸν Εὐριπίδην ὡς ἐθοροβήθη ποιησάμενος ἀρχὴν τῆς Μελανίππης ἐκείνης, Ζεὺς (ὅστις ὁ Ζεὺς), οὐ γὰρ οἶδα πλὴν λόγῳ· μεταλαβὼν δὲ χορὸν (so Sauppe für δι' ἐχθρὸν) ἄλλον — ἐθάρρει (γὰρ), ὡς εἶοικε, τῷ δράματι γεγραμμένῳ πανηγυρικῶς καὶ περιττῶς — ἤλλαξε τὸν στίχον ὡς νῦν γέγραπται, Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὑπό. Vollständig haben den vers Lucian. Jupiter trag. 41, Justinus de monarchia c. 5 Nk. λόγῳ κλύων einige Lucianhdschr. 2. Aristophanes Lysistr. 1124. Fr. 483. Schol. ad 1125: ὁ στίχος ἐκ σοφῆς Μελανίππης Εὐριπίδου. Nauck meint, dass alle vier verse euripideisch sind oder wenigstens an Eur. sich anlehnen 1. μούσα δ' ἐστί μοι Suid. s. μουσῳθῆναι 3. Clemens Strom. I p. 361. Fr. 482 Nk. Clem.: μαρτυρεῖ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς Ἴπποῦς ὧδε πως· ἦ πρῶτα — ἐπανατολάς. Aehnlich Cyrill. c. Julian. IV p. 134 B 2 so Cyrill, χρησιμοῖσιν ἦ δ' ἀστέρων ἐπανατολάς Clemens 4. Dionys. Hal. Rhet. 9, 11. Fr. 484 Nk. 1 die worte: οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος zitiert Plato Symp. p. 177 A und viele andere (s. Nauck Frag. Trag.). — Diese rede meint Aristot. Poët. 15 p. 1454^a 31 παράδειγμα τοῦ ἀπρεποῦς καὶ μὴ ἀρμόττοντος ἢ τῆς Μελανίππης βῆσις

5. περιερχομένη γὰρ (scil. ἡ Μελανίππη) πάσας αἰτίας τοῦ σῶσαι τὰ παιδιά λέγει. „εἰ δὲ παρθένος φθαρεῖσα ἐξέζηκε τὰ παιδιά καὶ φοβουμένη τὸν πατέρα, σὺ φόνον δράσεις.“

6. ὄμνουμι δ' ἱερὸν αἰθέρ', οἴκησιν Διός.

7. δοκεῖτε πηδᾶν τὰδικήματ' εἰς θεοὺς πτεροῖσι, κάπειτ' ἐν Διὸς δέλτου πτυχαῖς γράφειν τιν' αὐτά, Ζῆνα δ' εἰσορώντά νιν θνητοῖς δικάζειν; οὐδ' ὁ πᾶς ἂν οὐρανὸς Διὸς γράφοντος τὰς βροτῶν ἀμαρτίας ἐξαρκέσειεν οὐδ' ἐκεῖνος ἂν σκοπῶν πέμπειν ἐκάστῳ ζημίαν· ἀλλ' ἡ δίκη ἐνταῦθά ποῦστιν ἐγγύς, εἰ βούλεσθ' ὄραν.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΕΛΑΝΙΠΠΗ Η ΔΕΣΜΩΤΙΣ

(aufgeführt vor Eurpolis' 'Demoi' d. h. vor 413)

Hygin. fab. 186. Melanippen Desmontis filiam sive Aeoli, ut alii poëtae dicunt, formosissimam Neptunus compressit, ex qua procreavit filios duos. Quod cum Desmontes rescisset, Melanippen excaecavit et in munimento conclusit, cui potum atque cibum exiguum praestari iussit, infantes autem feris proiici. qui cum proiecti essent, vacca lactens veniebat ad infantes et ubera praestabat; quod cum armentarii vidissent, tollunt eos ut educarent. Interim Metapontus rex Icariae a coniuge Theano petebat, ut sibi liberos procrearet aut regno cederet. Illa timens mittit ad pastores, ut infantem aliquem explorarent, quem regi subderet. Qui miserunt duos inventos, ea regi Metaponto pro suis supposuit. Postea autem Theano ex Metaponto peperit duos. Cum autem Metapontus priores

5. Dionys. Hal. Rhet. 9, 11. Fr. 485 Nk 6. Schol. Arist. Ran. v. 100. Fr. 487 Nk. Zu Aristoph. Ran. v. 100 (311) „αἰθέρα Διὸς δωμάτιον“ bemerkt der Scholiast ἐκ Μελανίππης (Σοφοκλέους einige hdschr., verderbt aus σοφῆς) ὄμνουμι — Διός. Arist. Thesmoph. 272: ὄμνουμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός. (Schol.: ἐκ τῆς Μελανίππης Εὐριπίδου) 7. Stob. Ecl. 1, 3, 14 a p. 54, 13 W. Fr. 506 Nk. Lemma: Εὐρ. Μελανίππη. Es gehört in die Σοφή. Melanippe widerlegt die annahme, dass das τέρας göttlichen zorn über eine sünde des houses anzeige 4 ὁ πᾶς ἂν Grotius, ὁ πᾶς οὖν F, ὀποσοῦν P

valde amaret, quod formosissimi essent, Theano quaerebat ut eos tolleret et filiis suis regnum servaret. Dies advenerat, ut Metapontus exiret ad Dianam Metapontinam ad sacrum faciendum. Theano occasionem nacta indicat filiis suis eos suppositicios priores esse: itaque cum in venationem exierint, eos cultris interficite. Illi autem matris monitu cum in montem exissent, proelium inter se commiserunt. Neptuno autem adiuvente Neptuni filii vicerunt et eos interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam allata essent, Theano cultro venatorio se interfecit, ultores autem Boeotus et Aeolus ad pastores ubi educati erant confugerunt. Ibi Neptunus eis indicat ex se esse natos et matrem in custodia teneri. Qui ad Desmontem pervenerunt eumque interfecerunt et matrem custodia liberarunt, cui Neptunus lumen restituit. Eam filii perduxerunt in Icariam ad Metapontum regem et indicant ei perfidiam Theanus. Post quae Metapontus duxit coniugio Melanippen eosque sibi filios adoptavit, qui in Propontide ex suo nomine condiderunt Boeotus Boeotiam, Aeolus Aeoliam.

Anthol. Palat. III 16. Αἴολος καὶ Βοιωτὸς Ποσειδῶνος παῖδες ῥυόμενοι ἐκ δεσμῶν τὴν μητέρα Μελανίππην·

Αἴολε καὶ Βοιωτέ, σοφὸν φιλομήτορα μόχθον

πρήξατε μητέρ' ἐὴν ῥυόμενοι θανάτου·

τοῦνεκα γὰρ καὶ — ὤ πεφίγηνατε ἄλκιμοι ἄνδρες

ὃς μὲν ἀπ' Αἰολίης, ὃς δ' ἀπὸ Βοιωτίας.

BOTENREDE aus Pap. Berol. 5514 (Berl. Klassikertexte V 2 s. 85)

(Ἄγγελος) „τίς ἦν ὁ κ[ωφὸν τόδε βέλος μ]εθεῖς ἐμοί;“

ὡς δ' οὐκ ἐφαινόμεσθα, σίγα δ' εἴχομεν,

πρόσω πρὸς αὐτὸν πάλιν ὑποστρέψας πόδα

Theano, die gattin des königs Metapontos, hat ihre beiden brüder angestiftet, den Boiotos und Aiolos, die söhne des Poseidon und der Melanippe, die von ihrer mutter einst ausgesetzt und von Theano dem gemahl gegenüber für ihre eigenen söhne ausgegeben und auferzogen worden waren, auf der jagd durch hinterlistigen überfall zu töten. Der bote, der gegen ende der tragödie der Theano von diesem überfall und seinem unerwarteten ausgang bericht gibt, ist ein diener eines ihrer brüder ¹ erg. Weil, der τωφλὸν schreibt. τὰ[ρχὸν Wilam. τίς ἦν ὡ 11 perg. — Boiotos, den der bote hier redend einführt, glaubt, das geschoss, das ihn beinahe getroffen hätte, sei von einem der jäger auf den eber abgeschossen worden

χωρεῖ δρομαίαν, θῆρ' ἔλειν πρόθυμος ὦν·
 βοᾷ δέ· κὰν τῶιδ' ἐξεφαινόμεσθα δῆ 5
 ὀρθοσταδὸν λόγχαισι τείνοντες φόν[ον].
 τῷ δ' εἰσιδόντε διπτύχοιν θείοιν κάρ[α]
 ἤσθησαν εἰπόν τ'· „εἶα συλλαβέσθ' ἄγρα[ς].
 καιρὸν γὰρ ἤκετ',“ οὐδ' ὑπώπτειον [δόλον]
 φίλων προσώπων εἰσορῶντες ὄ[μματα]. 10
 οἱ δ' εἰς τὸν αὐτὸν πίτυλον ἤπειγ[ον] δορός·
 πέτροι τ' ἐχώρουν χερμάδες θ' ἤ[μῶν] πάρα
 ἐκειθεν, οἱ δ' ἐκειθεν· ὡς δ' ἤε[ι] μάχη
 σιγή τ' ἀφ' ἡμῶν, γνωρίσαντ[ε] δῆ τὸ πᾶν
 λέγουσι· „μητρὸς ᾧ κασίγνη[τοι] φίλης], 15
 τί δρᾶτ'; ἀποκτείνοντες ο[ὓς] ἤκιστα χρῆν[η]
 φωρᾶσθε. πρὸς θεῶν δρᾶτ[ε] μηδαμῶς τάδε.“
 σὼ δ' αὐταδέλφω χερμ[υ - σ - υ -
 λέγουσί θ' ὡς ἔφρυσαν[υ - σ - υ -
 κού δεῖ τυράνν[ων] σκῆπτρα τοὺς νόθους λαβεῖν] 20
 πρεσβεῖ' ἔχοντ[ας] δυσγενεῖς τῶν εὐγενῶν].
 κάπει τάδ' εἰσή[κουσαν - σ - υ -
 ο]ὐ λῆμμ' ἔχο[σ - υ - σ - υ -
 . . . . . ροσα[- υ - υ - σ - υ - σ
 . . . . . συν[- σ - υ - σ - υ - 25
 [ἔσ]φηλε τ' εἰς γῆν [τὸν βίον τ' ἀφεί]λετο·
 ἡμῶν δ' ἐχώρει κωφὰ πρὸς γαῖαν βέλη.
 [δ]ουοῖν δ' ἀδελφοῖν σοῖν τὸν αὐτὸν νεώτερον
 [λόγ]χη πλατεία σουφόνφ δι' ἥπατος

6—10 erg. Blass 6 λόγχαις ἐπείγοντες perg., verb. Headlam
 7 δίπτυχον Weil 11 ἤπειγ[ον] δορός Weil 12 πάρα erg. Blass 13 μάχη
 erg. Weil 14 δῆ τὸ πᾶν Blass 15 erg. Blass 16. 17 erg. Weil
 18 von μ nur ganz geringe spuren (Wil.). χερμ[άδ' αἴρουσιν χεροῖν]
 erg. Blass. Die brüder der Theano führen lanzen, nur die diener warfen
 v. 12 mit handsteinen. Da μ unsicher ist, etwa: χερ[σί τ' οὐκ ἀργοῦσ'
 ἄμα oder δμως 19 ὡς ἔφρυσαν[υ ἐκ δούλης ποθέν] erg. Weil. Vielleicht:
 ὡς ἔφρυσαν[υ οὐ σφιν συγγενεῖς] 20 τύραννα σκῆπτρα καὶ θρόνους κρατεῖν
 Weil, λαβεῖν Wecklein 21 erg. Weil 22 ff. etwa: κάπει τάδ' εἰσή-
 [κουσαν, οὐκ ἐδεδασάτην | ο]ὐ λῆμμ' ἔχο[νθ' ὅποῖον ἂν δούλοις πρέπει· |
 ὁ δ' ἔτερος ἀ[δελφῶν] 25 nach diesem vers fehlt der rest der recto-
 seite. Mit 26 beginnt das verso. Doch kann die lücke nicht gross sein.
 26 erg. Blass. Objekt zu ἔσφηλε nach v. 28 der ältere bruder der
 Theano 29 erg. Blass

30 [παίς]ας ἔδωκε νερτέροις καλὸν νεκρὸν
 [Βοιω]τός, ὅσπερ τὸν πρὶν ἔκτεινεν βαλῶν.
 [κάντεῦ]θεν ἡμεῖς οἱ λελειμμένοι φίλων
 [κοῦφον] πόδ' ἄλλος ἄλλος' εἴχομεν φυγῆ.
 [εἶδον δὲ τ]ὸν μὲν ὄρεος ὑλίμφ φόβῃ
 35 [κρυφθέν]τα, τὸν δὲ πευκίνων ὄζων ἐπι·
 [οἱ δ' εἰς φάρ]αγγ' ἔδυνον, οἱ δ' ὑπ' εὐσκίους
 [θάμνους κα]θίζον. τῷ δ' ὀρώντ' οὐκ ἠξίου
 [δούλους φονε]ύειν φασγάνοις ἐλευθέροις.
 [τάδ' οὐκέτ' ὄντων σ]ῶν κασιγνήτων κλύεις.
 40 [ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ] οἶδ' ὅτῃ σκοπεῖν χρ[ε]ῶν
 [τὴν εὐγένειαν· τοῦ]ς γὰρ ἀνδρείους φύσει
 [καὶ τοὺς δικαίους τῶ]ν κενῶν δοξασμάτων,
 [κἄν ὡσι δούλων, εὐγεν]εστέρους λέγω.

(Χο.)

..... κακοῖς κακά

45

..... χει δόμοις

..... ντες σέθεν.

(Θεανώ)

..... εν ἐλπίδων

..... ται μέγα

..... αιθε . . .

..... ρι. . . .

FRAGMENTE DER MELANIPPE DESMOTIS

1. τὸν δ' ἀμφὶ βοῦς ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν

2. σὺν τῷ θεῷ χρῆ τοὺς σοφοὺς καινὰ στρέφειν
 βουλευμάτ' αἰεὶ πρὸς τὸ χρησιμώτερον.

30—32 erg. Blass 32 λελειμμενοι perg. 33 κοῦφον erg. Nauck
 34 erg. Weil 35. 36 erg. Blass αγγας δυνον perg., verb. Weil 37 θάμνους
 Nauck 38 erg. Blass 39 τοιάνδε μοῖραν Blass, τόχην τοιαύτην Nauck,
 μόρον τοιοῦτον Wilam. 40—43 sind bei Stob. Flor. 86, 9 vollständig er-
 halten: Εὐριπίδου Μελανίππης. — Das Stück schloss wahrscheinlich mit
 den formelhaften anapästis: τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα, von denen die drei
 ersten buchstaben noch erhalten sind 1. Steph. Byz. v. Βοιωτία. Fr. 489 Nk.
 Eustath. in Dionys. Perieg. 426 p. 178, 13 ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔσχεν ὡς
 ῥιφείς ἀμφὶ τοὺς βόας. Strabo VI p. 265 ἐνταῦθα δὲ (scil. ἐν Μετα-
 ποντίῳ) καὶ τὸν Μετάποντον μυθεύουσι καὶ τὴν Μελανίππην τὴν
 δεσμῶτιν καὶ τὸν ἐξ αὐτῆς Βοιωτὸν. In die M. Demotis setzt den
 vers Wil. Anal. Eur. p. 190 2. Orion Flor. 5, 3 p. 47, 7. Fr. 490 Nk.
 Lemma: ἐκ Μελανίππης δεσμῶτιδος Εὐριπίδου 1 σὺν τοι Nauck
 καινὰ στρέφειν A., ἀνατρέφειν Orion, ἀναστρέφειν Schneidewin

3. ἴστω δ' ἄφρων ὦν ὅστις ἄτεκνος ὦν τὸ πρὶν
 παῖδας θυραίους εἰς δόμους ἐκτήσατο,
 τὴν μοῖραν εἰς τὸ μὴ χρεῶν παραστρέφω·
 ᾧ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦσαι τέκνα,
 οὐ χρὴ μάχεσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἔαν.

5

4. ἀνδρῶν δὲ πολλοὶ τοῦ γέλωτος εἶνεκα
 ἀσχοῦσι χάριτας κερτόμους· ἐγὼ δὲ πως
 μισῶ γελοῖους, οἵτινες τήτει σοφῶν
 ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα κεῖς ἀνδρῶν μὲν οὐ
 τελοῦσιν ἀριθμόν, ἐν γέλωτι δ' εὐπρεπεῖς.

5

5. ἄλγιστόν ἐστι θῆλυ μισηθὲν γένος·
 αἱ γὰρ σφαλεῖσαι ταῖσιν οὐκ ἐσφαλμέναις
 αἴσχος γυναιξὶ καὶ κεκοίνωνται φόγον
 ταῖς οὐ κακαῖσιν αἱ κακαί· τὰ δ' εἰς γάμους
 οὐδὲν δοκοῦσιν ὑγιᾶς ἀνδράσιν φρονεῖν.

5

6. μάτην ἄρ' εἰς γυναῖκας ἐξ ἀνδρῶν φόγος
 ψάλλει κενὸν τόξευμα καὶ λέγει κακῶς·
 αἱ δ' εἰς ἀμείνους ἀρσένων. δεῖξω δ' ἐγώ.
 — — — — — ξυμβόλαι' ἀμάρτυρα

3. Stob. Flor. 76, 10. Fr. 491 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Μελανίππη. Der Inhalt weist auf die 'Desmotis' hin 3 τηρημοῖραν Stob. cod. 4 θεὸς A., θεοὶ Stob. φῦσαι Matthiae, φῦναι Stob. 5 μάχεσθαι Conington, γλεισθαι SM, τλεισθαι A 4. Athen. XIV p. 613 d. Fr. 492 Nk. 1 εἶνεκα Eustath. Od. p. 1837, 1, οἶνεκα Athen. 3 τήτει L. Dindorf, τι εἶ τι Athen. cod. A 4 ἀστῶν Meineke 5 ἐκπρεπεῖς od. εὐπρεπεῖς vermutet Meineke. Εὐριπίδης δ' ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππη ἔφη, ἀνδρῶν—εὐπρεπεῖς. Es folgen b. Ath. noch 1½ nicht zugehörige verse οἰκοῦσι δ' οἶκος—σώξουσιν = 6 (s. 33) v. 9. 10 5. Stob. Flor. 69, 19. Fr. 493 Nk. Lemma: Εὐριπίδου ἐν Μελανίππη. Auf 'Desmotis' weist Zusammenhang mit dem folgenden Fragm. Der Satz v. 1 ist unvollständig. Etwa: <πάσαισιν οὖν γυναῖξιν ἐκ τούτων κακόν> 6. Pap. Berol. 9772 (Berl. Klassikertexte V 2, 125). Satyros Leb. d. Eur. fr. 39 kol. XI (Oxyr. Pap. IX 153 f.). — V. 27—29 Porph. b. Euseb. Praep. evang. X p. 466 D Εὐριπίδης δὲ ἐν Μελανίππη τῇ δεσμώτιδι. Stob. 69, 11 (= fr. 494 Nk). — V. 1—3 zitiert Vita Eurip. Westerm. Biogr. p. 136, 73 (= fr. 499 Nk) ἐν τῇ Μελανίππη. — V. 9—10 σώξουσιν Athen. XIV p. 613 d fälschlich an fr. 4 (= fr. 492 Nk) angehängt. 2 λέγει κακῶς Berol., κακῶς λέγει Vita Eur. 3 δεῖξω δ' ἐγώ Berol., ἐγὼ λέγω Vita Eur. 4—7 der sinn = Arist. Eccles. 446 f. (Wil.) 4 ξυμβολαιαμάρτυρα richtige wortteilung von Mekler

5   = _ ∪ _ = _ ∪ κα οὐκ ἀρνούμεναί
 .. με . . . . . χο . . . . . ἀλλήλας πόνους
 κη . . . . . δε . . . . . θ . . αἰσχύνῃν ἔχει
 . . ανσ . . . . . το . . . ωτος ἐκβαλεῖ γυνή
 νέμουσι δ' οἴκους καὶ τὰ ναυστολούμενα
 10 ἔσω δόμων σφζουσιν, οὐδ' ἐρημία
 γυναικὸς οἶκος εὐπινῆς οὐδ' ὄλβιος.
 τὰ δ' ἐν θεοῖς αὖ· πρῶτα γὰρ κρίνω τάδε·
 μέρος μέγιστον ἔχομεν. ἐν Φοίβου τε γὰρ
 δόμοις προφητεύουσι Λοξίου φρένα
 15 γυναικες, ἀμφὶ δ' ἀγνά Δωδώνης βάθρα
 φηγῶ παρ' ἱερᾶ θῆλυ τὰς Διὸς φρένας
 γένος πορεύει τοῖς θέλουσιν Ἑλλάδος.
 ἅ δ' εἰς τε Μοίρας τὰς τ' ἀνωνόμους θεᾶς
 ἱερὰ τελεῖται, ταῦτ' ἐν ἀνδράσιν μὲν οὐ
 20 ὄσια καθέστηκεν, ἐν γυναιξὶ δ' αὖξεται.
 ἢ πάντα ταύτη τὰν θεοῖς ἔχει οἴκης
 θήλεια. πῶς οὖν χρῆ γυναικεῖον γένος
 κακῶς ἀκούειν; οὐχὶ παύσεται φόγος
 μάταιος ἀνδρῶν οἷ τ' ἄγραν ἡγούμενοι
 25 φέγειν γυναικας, εἰ μὴ εὐρέθη κακῆ,
 πάσας ὁμοίως; διορίσω δὲ τῷ λόγῳ·
 τῆς μὲν κακῆς κάκιον οὐδὲν γίγνεται
 γυναικός, ἐσθλῆς δ' οὐδὲν εἰς ὑπερβολὴν
 πέφυκ' ἄμεινον· διαφέρουσι δ' αἱ φύσεις.

7. τί τοὺς θανόντας οὐκ ἑᾶς τεθνηκέναι
 καὶ τὰ χυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;

6 | με . . . . . | χο . . . . . αλ zeilenanfänge in Sat. 7 | κη . .
 . . . . . | δε zeilenanfänge in Sat. αἰσχ Berol.; νην Sat. ἔχει Sat., φέρει
 Berol. 8 ωτος Berol.; ε]κβαλεῖ γυνή Sat. 9 οἴκοῦσι statt νέμουσι
 Athen. 10 οὐδ' ἐρημία — οὐδ' ὄλβιος so Sat., . . . ἐρημία γυναικὸς
 οἶκος δυσπινῆς ἢ γε ὄλβιος Stob. 12 so Sat., ἅ δ' εἰς θεοῦς Berol. 14 δόμοις
 Berol., χρησιμῶς Sat. 15 δ' Berol., θ' Sat. Δωδωνη (ς vielleicht über-
 geschrieben) Berol., δωμάτων . . ς Sat. 16 ἱερῶι Berol., verbessert Wil.
 18 ἀνωνόμους θεᾶς Iph. Taur. 944. Gemeint sind familienculte der
 Moiren und Eumeniden (Wil.) 19. 20 ἱερὰ und ὄσια so umgestellt von
 Wil., ὄσια τελεῖται und ἱερὰ καθέστηκεν Berol. 19 μενευ Berol., ver-
 bessert Wil. 20 punkt hier Raderm. 21 ἅπαντα. ταύτη Wil. 24 ἄγραν
 A., ἄγαν Berol. 7. Stob. Flor. 124, 16. Fr. 507 Nk. Lemma:

8. ὅστις δ' ἄμεικτον πατέρ' ἔχει νεανίας
 στυγνόν τ' ἐν οἴκοις, μεγάλα κέκτηται κακά.
-
9. ὦ τέκνον, ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος
 ὁ μικρὸς εὐκρας ἐγένετ' οὐδ' ὄγκος κακόν.
-
10. τὰ προσπεσόντα δ' ὅστις εὖ φέρει βροτῶν,
 ἄριστος εἶναι σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖ.
-
11. παλαιὸς αἶνος· ἔργα μὲν νεωτέρων,
 βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος.
-
12. τί δ' ἄλλο; φωνὴ καὶ σκιά γέρων ἀνήρ.
-
13. δοῦλον γὰρ ἐσθλὸν τοῦνομ' οὐ διαφθερεῖ,
 πολλοὶ δ' ἀμείνους εἰσὶ τῶν ἐλευθέρων.
-
14. τείσασθε τήνδε· καὶ γὰρ ἐντεῦθεν νοσεῖ
 τὰ τῶν γυναικῶν· οἱ μὲν ἢ παίδων πέρι
 ἢ συγγενείας εἶνεκ' οὐκ ἀπώλεσαν
 κακὴν λαβόντες· εἶτα τοῦτο τᾶδίκον

Ἐδριπίδου Μελανίππης. Melanippe, vor dem Anagnorismos an die geburt ihrer söhne von einem derselben erinnert, spricht diese worte. Also 'Desmotis' 1 zitiert von Eupolis in den 'Demoi'. Hermes 47, 291 8. Stob. Flor. 83, 3. Fr. 500 Nk. Lemma: Ἐδριπίδου Μελανίππη. In der 'Desmotis' mochte diese reflexion durch die grosse liebe des Metapontos zu seinen untergeschobenen söhnen veranlasst sein 1 ἄμεικτον Nauck, ἀμείλικτον Stob. cod. 9. Stob. Flor. 94, 1. Fr. 504 Nk. Lemma: Ἐδριπίδου Μελανίππη. Worte des hirten oder der Melanippe zu einem der beiden söhne. Also 'Desmotis' 2 εὐκρας Valckenaer, εὐκρατος Stob. ἐγένετ' οὐδ' A., ἐγένετο δ' Stob. 10. Stob. Flor. 108, 24. Fr. 505 Nk. Stob.: Ἐδριπίδου Μελανίππης. Plut. consol. ad Apoll. c. 29 p. 116 F ἐν ἄλλοις 1 προσπεσόντα Plut., τυγχάνοντα Stob. 2 ἄριστος εἶναι Plut., σοφὸν νομίζω Stob. Gedanke mit vorigem fig. verwandt 11. Stob. Flor. 115, 5. Fr. 508 Nk. Lemma: Ἐδριπίδου Μελανίππης. Worte des hirten zu Aiolos und Boiotos in der 'Desmotis'? 12. Stob. Flor. 116, 7. Fr. 509 Nk. Lemma: Ἐδριπίδου Μελανίππης. Gehört zum vorigen 13. Stob. Flor. 62, 38. Fr. 511 Nk. Lemma: Ἐδριπίδου Μελανίππης 14. Stob. Flor. 74, 6. Fr. 497 Nk. Diese verse scheinen, aus der 'Desmotis' entnommen, auf die bestrafung der Theano zu zielen. Denn κακὴν λαβόντες, nur auf eine ehfrau passend, schliesst Melanippe aus 1 ἐντεῦθεν Elmsley, ἐνταυθοῖ Stob. 2 παίδων ὑπερ Herwerden 4 εἶτα δ' οὐ τότε Stob., verb. Porson

5   πολλαῖς ὑπερρύηκε καὶ χωρεῖ πρόσω,
ὥστ' ἐξίτηλος ἀρετῇ καθίσταται.

15. ἴσως ἀλάστορ' οὐκ ἐτόλμησεν κτανεῖν

16. γάμους δ' ὅσοι σπεύδουσι μὴ πεπρωμένους
μάτην πονουσιν· ἢ δὲ τῷ χρεῶν πόσει
μέλλουσα κἀσπούδαστος ἦλθεν εἰς δόμους.

17. ὅσοι γαμοῦσι δ' ἢ γένει κρείσσους γάμους
ἢ πολλὰ χρήματ', οὐκ ἐπίστανται γαμεῖν·
τὰ τῆς γυναικὸς γὰρ κρατοῦντ' ἐν δώμασιν
δουλοῖ τὸν ἄνδρα κούκετ' ἔστ' ἐλεύθερος.
5   πλουῦτος δ' ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων
ἀνόνητος· αἱ δὲ διαλύσεις οὐ ῥάδια.

18. μετρίων λέκτρων, μετρίων δὲ γάμων
μετὰ σωφροσύνης
κῦρσαι θνητοῖσιν ἄριστον.

UNSICHER AUS WELCHER 'MELANIPPE'

1. πλὴν τῆς τεκούσης θῆλυ πᾶν μισῶ γένος
2. ἀργὸς πολίτης κείνος ὡς κακὸς γ' ἀνήρ.

6 ὥστ' Elmsley, ὡς Stob. 15. Erotian. gloss. Hippocr. p. 46, 5 s. ἀλάστορες. Bei Erotian. Beleg für ἀλάστορες = φονεῖς. Ist ἀλάστορα = Theano oder ἀλάστορες = Theano's brüder zu verstehen? Jedenfalls 'Desmotis'. Ueberliefert ἀλάστορας, doch scheint Elmsley's ἀλάστορ' unumgänglich. Oder waren es troch. Tetrameter? 16. Stob. Flor. 70, 1, Fr. 501 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Μελανίππης 1 ὅσοι Bergk 3 μέλλουσα A., μένουσα Stob. 17. Stob. Flor. 70, 4. Fr. 502 Nk. Lemma: τοῦ αὐτοῦ Μελανίππῃ 1 δ' ἢ Gesner, δὴ Stob. 3 ἐν τοῖς δώμασι Stob. cod., verbessert Gesner 6 αἱ δὲ Gesn. marg., αἱ γὰρ hdschr. οὐ eingefügt von Scaliger 18. Stob. Flor. 72, 13. Fr. 503 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Μελανίππης 1. Stob. Flor. 73, 10. Fr. 498 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Μελανίππης. Worte des Aiolos in der Σοφῆ, nach entdeckung der verführung Melanippes? 2. Stob. Flor. 30, 11. Fr. 512 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Μελανίππῃ. Der vers ergibt, wie er überliefert ist, keinen befriedigenden gedanken. Für emendation und einordnung fehlen anhaltspunkte

3. παπαῖ, νέος καὶ σκαιὸς οἴος ἔστ' ἀνὴρ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΙΝΕΥΣ

ARGUMENTUM

Apollod. Bibl. I 8, 5, 2. Τυδεὺς δὲ ἀνὴρ γενόμενος γενναῖος ἐφυγαδεύθη κτείνας, ὡς μὲν τινες λέγουσιν, ἀδελφὸν Οἰνέως Ἀλκάρθου, ὡς δὲ ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς, τοὺς Μέλανος παῖδας ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ —, ὡς δὲ Φερεκύδης φησὶν, Ὀλυνίαν ἀδελφὸν ἴδιον. Ἀγρίου δὲ δίκας ἐπάγοντος αὐτῷ φυγῶν εἰς Ἄργος ἦκε πρὸς Ἀδραστον καὶ τὴν τοῦτου γῆμας θυγατέρα Δηϊπύλην ἐγέννησε Διομήδην. Τυδεὺς μὲν οὖν ἐπὶ Θήβας μετ' Ἀδράστου στρατευσάμενος ὑπὸ Μελαλίππου τρωθεὶς ἀπέθανεν· οἱ δὲ Ἀγρίου παῖδες, Θέρσιππος Ὀγχηστὸς Πρόθοος Κελεύτωρ Λυκοπεύς Μελαλίππος, ἀφελόμενοι τὴν Οἰνέως βασιλείαν τῷ πατρὶ ἔδοσαν καὶ προσέτι ζῶντα τὸν Οἰνέα καθείρξαντες ἠκίζοντο. ὕστερον δὲ Διομήδης ἐξ Ἄργους παραγενόμενος μετ' ἄλλου κρύφα τοὺς μὲν Ἀγρίου παῖδας, χωρὶς Ὀγχηστοῦ καὶ Θερσίππου, πάντας ἀπέκτεινεν (οὗτοι γὰρ φθάσαντες εἰς Πελοπόννησον ἔφυγον), τὴν δὲ βασιλείαν, ἐπειδὴ γηραιὸς ἦν ὁ Οἰνεύς, Ἀνδραίμονι τῷ τὴν θυγατέρα τοῦ Οἰνέως γῆμαντι ἔδωκε, τὸν δὲ Οἰνέα εἰς Πελοπόννησον ἤγεεν. οἱ δὲ διαφυγόντες Ἀγρίου παῖδες ἐνεδρεύσαντες περὶ τὴν Τηλέφου ἐστίαν τῆς Ἀρκαδίας τὸν πρεσβύτην ἀπέκτειναν. Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας ἔθαψεν ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνῆ καλεῖται.

Schol. Ar. Ach. 418. γέγραπται τῷ Εὐριπίδῃ δρᾶμα Οἰνεύς. μετὰ δὲ τὸν θάνατον Τυδέως καὶ ἐπιστράτευσιν Διομήδους κατὰ Θηβαίων ἀφηρέθη τὴν βασιλείαν Οἰνεύς διὰ τὸ γῆρας ὑπὸ τῶν Ἀγρίου παίδων καὶ περιήει ταπεινός, ἄχρις οὗ ἀπελθὼν ὁ Διομήδης Ἄγριον μὲν ἀνεῖλε, τὴν βασιλείαν δὲ Οἰνεῖ ἀπέδωκε.

Hygin. fab. 175. Agrius Porthaonis filius, ut vidit Oeneum fratrem orbum liberis factum egentem regno expulit atque ipse regnum possedit. interim Diomedes Tydei filius et Deipyles Ilio devicto, ut audivit avum suum regno pulsum, pervenit in Aetoliam cum Sthenelo Capanei filio et armis contendit cum Lycopoeo Agrii filio. quo interfecto Agrium egentem e regno expulit atque Oeneo avo suo regnum restituit, postque Agrius regno expulsus ipse se interfecit.

3. Stob. Flor. 52, 3. Fr. 510 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Μελαλίππη. Beziehung und einordnung ungewiss

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΟΙΝΕΥΣ

PROLOG

Διομήδης: ὦ γῆς πατρώας χαῖρε φίλτατον πέδον
 Καλυδῶνος, ἔνθεν αἷμα συγγενές φυγῶν
 Τυδεὺς, τόκος μὲν Οἰνέως, πατήρ δ' ἐμός,
 ὄκησεν Ἄργος, παῖδα δ' Ἀδράστου λαβῶν
 5 συνήψε γένναν. . . . .

 ἐγὼ δὲ πατὴρ αἷμ' ἐτιμωρησάμην
 σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὀλωλότων
 [παισίν.]

SCENE ZWISCHEN OINEUS UND DIOMEDES

1. (Οἶν.) σκολή μὲν οὐχί, τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως
 τερπνὸν τὸ λέξαι κάποκλαύσασθαι πάλιν.
2. (Οἶν.) ὅταν κακοὶ πράξωσιν, ὦ ξένοι, καλῶς,
 ἄγαν κρατοῦντες κοῦ νομίζοντες δίκην
 δώσειν ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ.
3. (Οἶν.) [ὁ λευκός, ὡσπερ φασίν, ἄργυρος,] βροτῶν
 γνώμας σκο[τώσας], ὥστε Μαγνήτις λίθος
 τῆν δόξαν ἔλκει καὶ μεθίησιν πάλιν.

1—5 Aristot. Rhet. III p. 1417 a 15 ἔτι πεπραγμένα δεῖ λέγειν
 ὅσα μὴ πραττόμενα ἢ οἴκτον ἢ δεινώσιν φέρει. παράδειγμα δὲ ὁ
 Ἄλκίνοιο ἀπόλογος καὶ ὁ ἐν τῷ Οἰνεῖ πρόλογος. Schol. z. d. stelle:
 ὁ δὲ ἐν τῷ Οἰνεῖ πρόλογος παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐστὶ τοιοῦτος „ὦν γῆς —
 γένναν“ 2 φυγῶν] φυτὸν schol. Eur. Suppl. 148: Τυδεὺς μὲν αἷμα
 συγγενές φεύγων χθονός 5 συνήψε κῆδος Valckenaer, συνήψεν εὐνήν
 Nauck 6. 7 Erotian. gloss. Hippocr. p. 125, 9 7 ἐφ' ἡβῆς παισὶ
 Madvig καὶ vor τῶν hdschr., getilgt von Grotius 8 παισίν fūgt hinzu
 G. Hermann 1. Stob. Flor. 113, 1. Galen. V p. 423 K. Fr. 563 Nk
 2 so Stob.; Gal.: τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κάποδύρασθαι τύχας (nach Aesch.
 Prom. 637) 2. Stob. Flor. 106, 3. Fr. 564 Nk. Klage des Oineus
 über den Usurpator und seine söhne. Auch Sthenelos ist anwesend
 (ξένοι) 3. Phot. Lex. p. 73, 12. Suid. s. v. Ἡρακλείαν λίθον. Fr.
 567 Nk. Suid.: ἡ δὲ Μαγνήτις ἀργύρω ὁμοία ἐστίν, ὡς Εὐρ. Οἰνεῖ.
 Danach v. 1 ergänzt A. 2 γνώμας σκοπῶν Phot. u. Suid., σκοτώσας
 A., ἐπισπῶν Hartung 3 μεθίστησιν Phot. u. Suid., verbessert Herwerden

4. (Διομ.) σὺ δ' ὦδ' ἔρημος ξυμμάχων ἀπόλλυσαι;
(Οἶν.) οἱ μὲν γὰρ οὐκέτ' εἰσίν, οἱ δ' ὄντες κακοί.
-
5. ὡς οὐδὲν ἀνδρὶ πιστὸν ἄλλο πλὴν τέκνων·
κέρδους δ' ἕκατι καὶ τὸ συγγενὲς νοσεῖ.
-
6. . . . . δυ]σπραξίας
. . . . . ν τλημόνων βροτῶν
. . . . . ν τεθνηκότα
. . . . . ων ζώντων φίλων
. . . . . ε]ῦνους ἐμοί
. . . . . μ. ι· πλήρης δ' ὅταν
. . . . . μονης
. . . . .] κακοῖς
. . . . .] ος βλέπει
. . . . . ος
-

SONSTIGE ZITATE

1. πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασιν
κάρα γέροντος· τὸν βαλόντα δὲ στέφειν
ἐγὼ τετάγμην ἄθλα κοττάβων διδοῦς.
-
2. ἀλλ' ἄλλος ἄλλοις μᾶλλον ἤδεται τρόποις.
-
3. νυνὶ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ· οἰκεῖα γεωργεῖς ταῦτα ἢ δεσπότης
μὲν αὐτῶν ἕτερος, σὺ δὲ τρέφοντα τοῦτον τρέφεις, ὡσπερ τὸν
τοῦ Εὐριπίδου Οἰνέα;
Den vers stellte Matthiae so her:
σὺ δὲ τρέφοντά (νιν) τρέφεις.
-

4. Aristoph. Ranae 72 mit Scholion Fr. 565 Nk. Schol.: Εὐριπίδου ἐξ Οἰνέως. Verteilung auf die personen von Herwerden 5. Stob. Flor. 75, 3. Fr. 566 Nk. Lemma Εὐριπίδου Οἰνεῖ 6. Hibeh Papyri I s. 21 ff. Fr. c. Dieses fragment passt gut zu einer klage des Oineus über sein unglück und seine verlassenheit 1. Athen. XV p. 666 C. Fr. 562 Nk. Athen.: κοττάβος δ' ἐκαλεῖτο καὶ τὸ τιθέμενον ἄθλον τοῖς νικῶσιν ἐν τῷ πότῳ, ὡς Εὐριπίδης παρίστησιν ἐν Οἰνεῖ λέγων οὕτως· ,πυκνοῖς — διδοῦς' I βακχείου A 3 κότταβον Casaubonus 2. Clemens Alex. Strom. VI p. 739 P. Fr. 560 Nk. Clem.: Εὐριπίδης ἐν τῷ Οἰνεῖ φησιν. 3. Philostr. Heroic. p. 12. Fr. 561 Nk.

Hibeh Papyri I s. 21 ff.

4. (Διομ..) λαμπρόν σί[δηρον μ[έλανι βάψαν]τες φόνω
 . . . . .]ν ἀνεξόν . . . . . ει
 νῶν δῆ· τέλο]ς γὰρ τῶν ἐ[μ]ῶν λόγων ἔχεις·
 ἐφ' ἣν ὕφηγ]εῖ πράξιν [ό]ρμήσω ποδί,
 5 τῶι πατραδ]έλφ[ω]ι Μελεάγρωι δ[ω]ρήματα
 fr. d ὅπως γένητ]αι καὶ ἀποπληρωθῆ]ι τάφος,
 τύχηι δ' ἀγώ]νων τῶν κεκαλλιστευμ[ένω]ν
 ὥσπερ τυρά]ννοις ἀνδράσιν [νομίζε]ται.
 χοροῦ μ[έλος
 10 ὅσον ταραγμ[ό]ν
 ψυχαῖσιν ἐμ[βέβληκε]ν ὁ ξένος μολών.
 ἔγωγ' ἀν [αὐτ]ὸ[ν] . .
 στ[έρ]γε[ιν
 τίς ἐστι θ[
 15 ὀ]χλ[ει]. [
 πρ]ὸς θυ[

δ. τί ποτ' ἄρ' ἀκοῦσαι; προ|[αν]άγοντα γὰρ [κλύω fr. g

4. Fr. a kol. I. Die zusammenfügung von fr. a kol. I und frg. d ist sicher, obgleich die herausgeber für frg. d v. 1 kolumnenanfang konstatieren. Die rede des Diomedes war aktschluss, das chorlied nur durch die notiz χοροῦ μέλος angedeutet. Dann hören wir personen aus der familie oder umgebung des Agrios, die durch das auftreten des ihnen unbekanntes Diomedes bei den leichenspielen des Meleagros beunruhigt sind 1 erg. Radermacher 4 ὕφηγεί derselbe δ. Frg. a kol. II. Die hier versuchte zusammensetzung von frg. a kol. II und frg. g empfiehlt sich, weil sich in v. 2 und v. 4 fortlaufender zusammenhang ergibt. Dagegen macht v. 1 schwierigkeit, so dass bis zu erneuter prüfung des originals die zusammensetzung zweifelhaft bleibt. Ich habe vermuthungsweise personenwechsel nach v. 2 bezeichnet, nach v. 5 ist er im pap. bezeichnet. Da die verse im abstand von nicht mehr als 20—30 versen auf die erhaltenen der ersten kolumne folgten, dürften die personen hier dieselben sein. Jemand sagt das den söhnen des Agrios bevorstehende verderben voraus 1 der infinitiv konnte von einem verbum im vorigen vers abhängen: (was, soll ich annehmen, hast du erkannt,) was vernommen? προανάγοντα: das verbum kommt in der trag. sprache sonst nicht vor, aber wie man sagt ἀνάγει πομπήν oder χορόν, so könnte hier das voraussagen vieler κακά als προανάγειν bildlich bezeichnet sein

ὡς ἐκπεπληγμ[έν]ον σε μαντε[ίαις κακά.
(—)

εἶεν· τίγ[ουσιν ᾗ]νδρες· ὦ φρενοβλαβεῖς,
ὅσον τάχος κ|είρουσιν ὡς κακὸν μέγα
φε[ρνή]ν [βίον δ' ἀπ]|εμπολῶσιν ἡδονῆς.

[ἀλλ' ἐξικνουῦμα]ι πρὸς σε δεξιᾶς χερός

6. ἀθῶιος ὦν . . . . . π[

οὐ μανθάνω σου τ[ὸ]ν λόγο[ν . . . . .

ἀλλ' ὡς συνήσεις ῥαδίως ἐγὼ φ[ράσω.

ἐπεὶ γὰρ ἦλ[θον . . . . . φ[

εὐχῆ προχ[

ΚΡΙΤΙΟΥ Ἡ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ

(aufgeführt zwischen 411 und 405)

ARGUMENT UND PROLOG bei Joh. Logothetes Rhein. Mus. 63, 145

Ἡ μὲν οὖν τοῦ Πειρίθου ὑπόθεσις ἐστὶν αὕτη. Πειρίθους ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃς μνηστία μετὰ Θησέως εἰς Ἄιδου καταβάς τιμωρίας ἔτυχε τῆς προπούσης· αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπὶ πέτρας ἀκινήτῃ καθέδρᾳ πεδηθεὶς δρακόντων ἐφρουρεῖτο χάσμασιν· Θησεὺς δὲ τὸν φίλον ἐγκαταλιπεῖν αἰσχρὸν ἡγούμενος ἐκὼν εἶχε τὴν ἐν Ἄιδου ζώην. ἐπὶ τὸν Κέρβερον δὲ Ἡρακλῆς ἀποσταλεὶς ὑπὸ Εὐρυσθέως τοῦ μὲν θηρίου βία περιεγένετο, τοὺς δὲ περὶ Θησέα χάριτι τῶν χθονίων θεῶν τῆς παρούσης ἀνάγκης ἐξέλυσε, μιᾷ πράξει καὶ τὸν ἀνθιστάμενον χειρωσάμενος καὶ παρὰ θεῶν χάριν λαβὼν καὶ δυστυχοῦντας ἐλεήσας φίλους.

Αἰακός   ἔα, τί χρῆμα; δέρκομαι σπουδῆ τινα
δεῦρ' ἐγκονοῦντα καὶ μάλ' εὐτόλμῳ φρενί.
εἰπεῖν δίκαιον, ὦ ξέν', ὅστις ὦν τόπους
εἰς τοῦσδε χρίμπτη καὶ καθ' ἦντιν' αἰτίαν.

3 τίνουσιν ohne objekt absolut gebraucht, wie bei Solon 13, 29 Bgk.: ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον ὦ φρενοβλαβεῖς hat an derselben versstelle Eupolis im Marikas 6. Fr. b. Ueber die personen und die beziehung dieses bruchstückes lässt sich nichts bestimmtes ermitteln

- 5 Ἡρακλῆς οὐδείς ὄκνος πάντ' ἐκκαλύψασθαι λόγον.
 ἐμοὶ πατρὶς μὲν Ἄργος, ὄνομα δ' Ἡρακλῆς,
 θεῶν (δὲ) πάντων πατὴρ ἐξέφυον Διός.
 ἐμῆ γὰρ ἦλθε μητρὶ κεδνῆ πρὸς λέχος
 Ζεὺς, ὡς λέλεκται τῆς ἀληθείας ὕπο.
 10 ἦκω δὲ θεῶρο πρὸς βίαν, Εὐρυσθέως
 ἀρχαῖς ὑπεύκων, ὅς μ' ἔπεμψ' Ἄιδου κόνα
 ἄγειν κελύων ζῶντα πρὸς Μυκηνίδας
 πύλας, ἰδεῖν μὲν οὐ θέλων, ἄθλον δὲ μοι
 ἀνήνυτον τόνδ' ὤετ' ἐξηυρηκέναι.
 15 τοιόνδ' ἰχνεύων πρᾶγος Εὐρώπης κύκλω
 Ἀσίας τε πάσης ἐς μυχοὺς ἐλήλυθα.

BRUCHSTÜCKE DES 'PEIRITHUS'

1. ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χιθόνιον
 χάσμ' εὐφήμεως προχέωμεν.
2. σὲ τὸν αὐτοφυᾶ τὸν ἐν αἰθερίῳ
 ῥόμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ'.
 ὄν πέρι μὲν φῶς, πέρι δ' ὀρφναία

6—10 Nauck Frag. trag. Eur. 591 7 θεοῦ Joh. Logoth. (Rh. Mus. 63, 145), verb. Nauck 8 κεδνὸν ἐς λέχος Dobree 11 ἔπεμψεν Joh., verb. Rabe 14 ἀνήνυστον Joh. τόνδ' ὤετ' ἐξηυρηκέναι Stahl (Rh. Mus. 63, 626), τὸν δῶκεν ἐξηυκέναι Joh. 15 Εὐρώπην Joh. 1. Athen. XI p. 496 B. Fr. 592 Nk. Athen.: πλημοχόη· σκεδὸς κεραμεῶν βεμβικῶδες· — χρῶνται δὲ αὐτῶ ἐν Ἐλευσίνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ἣ δύο πλημοχόας πληρώσαντες τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι ἀνατρέπουσιν ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικῆν. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τὸν Πειρίθου γραψας, εἴτε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος ἢ Εὐριπίδης 2 προσχέωμεν Athen., verbessert Casaubonus 2. Clemens Strom. V p. 717. Fr. 593 Nk. Clem.: ἐν δὲ τῷ Πειρίθῳ δράματι ὁ αὐτός (scil. Euripides) καὶ τάδε τραγωδεῖ, σὲ τὸν — ἀμφοχόρευε· ἐνταῦθα γὰρ τὸν μὲν αὐτοφυῆ τὸν δημιουργὸν νοῦν εἴρηκεν, τὰ δ' ἐξῆς ἐπὶ τοῦ κόσμου τάσσεται, ἐν ᾧ καὶ ἐναντιότητες φωτὸς τε καὶ σκότους. Schol. Eur. Or. 982, σὲ τὸν — ἐμπλέξαντά. Schol. Apoll. Rhod. IV 143 καὶ Εὐρ. ἐν Πειρίθῳ, σὲ τὸν — ῥόμβῳ 1 αὐτοφυῆ Clem., verbessert Dindorf 2 ῥόμβῳ schol. Apoll. (Hesych. I p. 75. Eustath. in Dion. Perieg. 1134), ῥόμβῳ Euseb. P. E. XIII p. 681 B. Schol. Eur. ὄμβρω Clem. — Widerspruch dieser verse mit der kosmologischen ansicht des Euripides und engeren anschluss an Anaxagoras sucht zu erweisen Wil. Anal. Eur. 162—165 — Vgl. Satyros 37 kol. II (s. 3 d. ausg.)

νύξ αιολόχρως ἄκριτός τ' ἄστρον
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

5

3. ἀκάμας τε χρόνος πέρι γ' ἀενάφ
ῥεύματι πλήρης φοιτᾷ τίκτων
αὐτὸς ἑαυτόν· δίδυμοι τ' ἄρκτοι
ταῖς ὠκυπλάνοις πτερύγων ῥιπαῖς
τὸν Ἄτλάντειον φρουροῦσι πόλον.

5

4. αἰδοῦς ἀχαλκεύτοισιν ἔξευκται πέδαις.

5. οὐκ οὖν τὸ μὴ ζῆν κρείσσον ἔστ' ἢ ζῆν κακῶς;

6. τρόπος δὲ χρηστὸς ἀσφαλέστερος νόμου·
τὸν μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν διαστρέψαι ποτὲ
λόγοις δύναίτο, τὸν δ' ἄνω τε καὶ κάτω
ῥήτωρ ταράσσων πολλάκις λυμαίνεται.

7. {ὁ πρῶτος εἰπὼν} οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ
ἔρριψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον,
ὡς τοῖσιν εὖ φρονοῦσι συμμαχεῖ τύχη.

3. Clemens Strom. V p. 667. Fr. 594 Nk. Schol. Arist. Av. 179 πόλον οἱ παλαιοὶ τὸ περιέχον ἅπαν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ ,καὶ τὸν Ἄτλάντειον φρουρῶν πόλον'. 1 πέρι γ' A. (es ist fortsetzung des vorigen fig., wiederaufnahme des πέρι aus v. 3 desselben), περί γ' hdschr. 5 Ἄτλάντειον hdschr., verbessert Heinsius φρουροῦσι Herwerden aus φρουρῶν schol. Av., τηροῦσι Clemens 4. Plut. de fraterno amore 8 p. 482 A, de vitioso pudore 10 p. 533 A. Fr. 595 Nk. Als euripideisch bezeugt den vers Plut. Amator. 18 p. 763 F, herkunft aus 'Peirithus' de amic. mult. 7 p. 96 C ὡς Θεσεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ δεδεμένῳ ,πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἔξευκται πόδας' (aus dem gedächtnis ungenau zitiert). Vgl. argumentum: ἐκὼν εἶχε τὴν ἐν Ἄιδου ζωὴν 5. Stob. Flor. 121, 24. Fr. 596 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Πειρίθου 6. Stob. Flor. 37, 15. Fr. 597 Nk. Lemma: Πειρίθου 1 δὲ Trinc., ἔστι SMA ἀσφαλέστερον Herwerden 3 ῥήτωρ δύναίτο und 4 λόγοις ταράσσων Stob., platztausch der anfangsworte von v. 3 u. 4 empfahl Cobet λόγος Meineke 4 σπαράσσων Valckenaer 7. Stob. Ecl. II 8, 4 p. 153, 13 W. Fr. 598 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Πειρίθῳ 1 ὁ πρῶτος εἰπὼν athetierte Wil. Anal. Eur. p. 165 3 Menandr. monost. 462 τοῖσιν γὰρ εὖ — τύχη. ψυχὴ statt τύχη Stob.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΣΘΕΝΕΒΟΙΑ

(aufgeführt vor 423)

ARGUMENT UND PROLOG

bei Johannes Logothetes Rhein. Mus. 63, 147

Stheneboia: ἔστι δὲ ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Προῖτος ἦν Ἀκάμαντος (ἢ Ἀβαντος) υἱός, Ἀκρισίου δ' ἀδελφός, βασιλεὺς δὲ Τίρυνθος. γήμας δὲ Σθενέβοιαν ἐξ αὐτῆς ἐγέννησε παῖδας. Βελλεροφόντην δὲ φεύγοντα ἐκ Κορίνθου διὰ φόνον αὐτὸν μὲν ἤγγισε τοῦ μύσου. ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ τὸν ξένον ἠγάπησε. τυχεῖν δὲ μὴ δυναμένη τῶν ἐπιθυμημάτων διέβαλεν ὡς ἐπιθέμενον αὐτῇ τὸν Κορίνθιον· πεισθεὶς δὲ ὁ Προῖτος ἐξέπεμψεν αὐτὸν εἰς Καρίαν, ἵνα ἀπόληται· δέλτον γὰρ αὐτῷ δοὺς ἐκέλευσε πρὸς Ἰοβάτην διακομίζειν. ὁ δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἀκόλουθα πράττων προσέταξεν αὐτῷ διακινδυνεῦσαι πρὸς τὴν Χίμαιραν. ὁ δὲ ἀγωνισάμενος τὸ θηρίον ἀνείλε. πάλιν δὲ ἐπιστρέψας εἰς τὴν Τίρυνθα κατεμύμφατο τὸν Προῖτον, ἀνέσεισε δὲ τὴν Σθενέβοιαν ὡς τὴν Καρίαν ἀπάξων. μαθὼν δὲ παρὰ τοῦ ἐκ Προῖτου δευτέραν ἐπιβουλήν φθάσας ἀνεχώρησεν. ἀναθέμενος δὲ ἐπὶ τὸν Πήγασον τὴν Σθενέβοιαν μετέωρος ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἤρθη. γενόμενος δὲ κατὰ Μῆλον τὴν νῆσον ταύτην ἀπερῆριψεν. αὐτὴν μὲν οὖν ἀποθανοῦσαν ἄλιεῖς ἀναλαβόντες διεκόμισαν εἰς τὴν Τίρυνθα. πάλιν δὲ ἐπιστρέψας ὁ Βελλεροφόντης πρὸς τὸν Προῖτον αὐτὸς ὡμολόγησε πεπραχέναι ταῦτα· δις γὰρ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων, δίκην εἰληφέναι τὴν πρόπουσαν, τῆς μὲν εἰς τὸ ζῆν, τοῦ δὲ εἰς τὸ λυπεῖσθαι.

Βελλερο- Οὐκ ἔστιν, ὅστις πάντ' ἀνὴρ εὐδαίμωνεῖ·

φόντης: ἢ γὰρ πεφυκὼς ἐσθλὸς οὐκ ἔχει βίον

ἢ δυσγενὴς ὢν πλουσίαν ἀροῖ πλάκα.

πολλοὺς δὲ πλούτῳ καὶ γένει γαυρουμένους

γυνὴ κατήσχυν' ἐν δόμοισι νηπία.

τοιᾶδε Προῖτος (νῦν) ἀναξὶ νόσῳ νοσεῖ,

(ἢ Ἀβαντος υἱός· τῆσδε γὰρ Τίρυνθίας

1—3 Nauck Frag. Trag. Eur. 661. Schol. Ar. Ran. 1219 Σθενεβοίας δὲ ἡ ἀρχή 4. 5 Nauck frag. 662. γαυρουμένους Stob. Flor. 68, 15, τιμωμένους Joh. Logoth. zu Hermogenes περὶ μεθόδου δεινότητος Rh. Mus. 63, 147 6 νῦν erg. A., γῆς Bücheler 7—9 nach den gesetzen der eur. prologtechnik musste hier der ort der handlung genannt werden, desgl. Stheneboia, die v. 14 subjekt ist

(σκήπτροις ἀνάσων ἐν δόμοις δάμαρτ' ἔχει
 (Σθενέβοιαν, αἰσχροῦ μηχανωμένην λάθρα.
 ξένον γὰρ ἰκέτην τῆσδ' ἔμ' ἐλθόντα στέγης 10
 (Γλαύκου μὲν υἷον ὄντα τοῦ Κορινθίου
 (καὶ Βελλεροφόντην ὄνομ' ἔχειν κεκλημένον,
 (πάτραν δὲ φεύγονθ' αἵματος μιάσματι,
 λόγοισι πείθει καὶ δόλῳ θηρεύεται
 κρυφαῖον εὐνῆς εἰς ὀμιλίαν πεσεῖν. 15
 αἰεὶ γὰρ ἦπερ τῷδ' ἐφέστηκεν λόγῳ
 τροφὸς γεραιὰ καὶ ξυνίστησιν λέχος,
 ὕμνῃ τὸν αὐτὸν μῦθον· „ὦ κακῶς φρονῶν,
 τί ταῦτ' ἀναίνῃ; τλήθῃ δεσποίνης ἐμῆς
 (ἔρωτι δεινῷ φιλοφρόνως ὑπηρετεῖν· 20
 κτήσει δ' ἀνακτος δῶμαθ' ἐν πεισθεῖς βραχύ.“
 ἐγὼ δὲ θεσμοὺς Ζηνὸς ἰκεσίου σέβων
 Προῖτόν τε τιμῶν, ὅς μ' ἐδέξατ' εἰς δόμους
 λιπόντα γαῖαν Σισύφου φόνον τ' ἐμῆς
 ἔνιψε χεῖρὸς αἵμ' ἐπισφάξας νέον, 25
 οὐπώποτ' ἠθέλησα δέξασθαι λόγους
 οὐδ' εἰς νοσοῦντας ὑβρίσαι δόμους ξένος
 μισῶν ἔρωτα δεινόν, ὅς φθείρει βροτούς.
 διπλοῖ γὰρ (εἴσ') ἔρωτες ἔντροφοι χθονί·
 ὁ μὲν γεγῶς αἰσχιστος αἰσχύνῃν φέρει, 30
 ὁ δ' εἰς τὸ σῶφρον ἐπ' ἀρετὴν τ' ἄγων ἔρωσ
 ζηλωτὸς ἀνθρώποισιν· ὦν εἶην ἐγώ.

10 τῆσδ' ἐπελθόντα Joh., verb. A. 11—13 beispieleweise erg. A. Die selbstvorstellung des Bellerophon's wird ebenfalls durch die prologotechnik gefordert 15 κρυφαῖον Joh., verb. Rabe 16 τῷδ' ἐφέστηκε Joh., verb. Rabe 19 πείθει· τί μαινῃ Joh., verb. A. ἀναίνεσθαι ist der treffendste ausdrück für das verhalten des B., μανία kann ihm die amme keinesfalls vorwerfen 20 erg. A. 21 κτήσαι· δ' ἀνακτος δῶμα πεισθεῖς τι βραχύ Joh., κτήσῃ? Rabe, verb. A. 22 θεοὺς Ζηνά θ' ἰκεσίον Joh., verb. A. θεσμοὺς Rabe 24 φόνων τ' ἐμῆς ἔνιψε χεῖρας Joh., verb. A. Der plural φόνων und die konstruktion von νίπτειν in der überl. lesart sind gegen den sprachgebrauch 27 νοσοῦντος Joh., verb. Brinkmann 29 διπλοῖ γὰρ ἔρωτες ἐντρέφονται χθονί Joh., verb. Mekler. διπλοῖ γ' ἔρωτες ἐντρέφονται (πως) χθονί Stahl Rh. Mus. 63, 626 30 ὁ μὲν γεγῶς ἔχθιστος εἰς "Αἰδὴν φέρει Joh., αἰσχύνῃν Stahl a. a. O. 627, αἰσχιστος A. (ἔχθιστος würde einen Gen. oder Dat. als ergänzung fordern) 31. 32 Nauck Frag. trag. Eur. 672 (Aesch. c. Timarch. 151)

(ζῆν) οὖν νομίζω καὶ θαναεῖν γε σωφρονῶν.
 ἀλλ' ἐξ ἀγρῶν τῶνδ' ἀπιέναι βουλήσομαι.
 οὐ γάρ με λύει τοῖσδ' ἐφθήμενον δόμοις
 κακορροθεῖσθαι μὴ θέλοντ' εἶναι κακόν,
 οὐδ' αὖ κατειπεῖν καὶ γυναικί προσβαλεῖν
 κηλῖδα Προύτου καὶ διασπάσαι δόμον.

BRUCHSTÜCKE DER 'STHENEBOIA'.

1. ποιητὴν δ' ἄρα
 ἔρωσ διδάσκει κἄν ἄμουσος ἢ τὸ πρίν.
2. πεσόν δέ νιν λέληθεν οὐδὲν ἐκ χειρός,
 ἀλλ' εὐθύς αὐτῶ, τῷ Κορινθίῳ ξένῳ.
3. τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' ἔρωσ
 μᾶλλον πιέζει.
4. ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγων
 μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;
5. τίς ἄνδρα τιμᾶ ξιναπάτην;
6. ἄνευ τύχης γάρ, ὥσπερ ἡ παροιμία,
 πόνος μονωθεῖς οὐκέτ' ἀλ[δαί]νει βροτούς.

33 οὐκ οὖν νομίζω Joh., verb. A. 34 ἀλλ' εἰς ἀγρῶν γὰρ ἐπιέναι
 Joh., verb. A. 1 Plut. Amator. c. 17 p. 762 B. Fr. 663 Nk. Plat.
 Symp. 196 E, Arist. Vesp. 1074 u. a. spielen auf die Stelle an. — Plut.
 de Pyth. orac. 20 p. 405 F ὁ δ' Ἐδρ. εἰπὼν ὡς ἔρωσ ποιητὴν διδά-
 σκει, κἄν — πρίν. Quaest. conv. I 5, 1 p. 622 C μουσικὴν δ' ἄρα —
 πρίν 2. Athen. X p. 427 E. Fr. 664 Nk. Athen.: τοῖς δὲ τετελευ-
 τηκόσι τῶν φίλων ἀπένεμον τὰ πίπτοντα τῆς τροφῆς ἀπὸ τῶν τραπέζων·
 διὸ καὶ Ἐδριπίδης περὶ τῆς Σθeneβοίας ψησί, ἐπειδὴ νομίζει τὸν Βελλερο-
 φόντην τεθνάναι, πεσόν — ξένῳ. Anspielung bei Arist. Thesmoph. 404.
 Hesych. s. Κορινθίος ξένος 3. Schol. Arist. Vesp. 111. Galen. V p.
 411 K. Fr. 665 Nk. Schol. Ar.: τοιαῦτ' — ἔρωσ (ohne δ'). Galen.:
 νουθετούμενος δ' — πιέζει. Dasselbe Plut. de adul. et amico 32 p. 71 A
 (ohne δ'). Arist. Vesp. 111: τοιαῦτ' ἀλύει· νουθετούμενος δ' αἰεὶ μᾶλλον
 διακάζει 4. Stob. Flor. 73, 20. Fr. 666 Nk. Lemma: Ἐδριπίδου
 Βελλεροφόντης. Der 'Stheneboia' zugewiesen von Meineke 5. Phot.
 Lex. p. 309, 14. Fr. 667 Nk. Pollux III 58 ξιναπάτην δὲ Ἐδρ. εἶρηκε
 6. Stob. Flor. 29, 36. Fr. 668 Nk. 1 ἄν εὐτυχῆς Badham 2 ἀλδαίνει
 Musgrave, ἀλγόνει Stob.

7. (Ἀλ.) πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἴδρυνται Κράγος
 ἔνθηρος, ἧ ληστῆσι φρουρεῖται [πόρος],
 κλύδωνι δεινῷ καὶ βαρυστόνῳ βρέμων.
 (Βελ.) πτηγνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

8. βίος δέ· πορφυρεὺς θαλάσσιος·
 οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι.
 ὕγρα δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβῆς· τροφὸς
 θάλασσα· τήνδ' ἀροῦμεν· ἐκ ταύτης βίος
 βρόχοισι καὶ πέδαισιν οἴκαδ' ἔρχεται.

9. κομίζετ' εἴσω τήνδε· πιστεύειν δὲ χρῆ
 γυναικὶ μηδὲν ὅστις εὖ φρονεῖ βροτῶν.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ἸΨΙΠΛΗ

(aufgeführt nach 412 *Andromeda*)

ARGUMENTUM

Schol. Clem. Alex. p. 424, 19: ὅτε οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας
 σὺν Ἀδράστῳ καὶ Πολυνείκῃ ἐστρατεύοντο, παρέβαλον εἰς
 τὴν Νεμέαν· τόπος δὲ οὗτος τοῦ Ἄργους. ζητοῦντες δὲ
 ὑδρεύσασθαι συνέτυχον Ἰψιπύλῃ τῇ Θόαντος θυγατρὶ τρε-
 φούσῃ παιδίον Ὀφέλτην καλούμενον Εὐφύγῳ (lies Λυκούργῳ)
 καὶ Εὐρυδίκῃς· ἧ δὲ ἀποθεμένη τὸ παιδίον ἀπῆλθεν αὐτοῖς
 ὑδρεύσασθαι βουλομένη. δράκων δὲ ἐν τοσοῦτῳ περιπεσὼν
 τῷ παιδίῳ ἀνείλεν αὐτό. ἧ δὲ ἐπανελθοῦσα ἐθρήνει. Ἀμ-

7. Schol. Arist. Pac. 125. Fr. 669 Nk. Arist. a. a. O.: Κόραι
 Τρυγ.: καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; ναῦς μὲν γὰρ οὐκ ἄξει
 σε ταύτην τὴν ὁδόν. Τρυγαῖος: v. 4 schol.: ὁ λόγος ἐκ Σθeneβοίας
 Εὐριπίδου. τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρωδησθαι. ἔστι δὲ ἐν
 Σθeneβοία παρὰ τῷ τραγικῷ οὕτως ,πέλας δὲ — πορεύσει' 1 worte
 des fischers (vgl. folg. frg.) Κράγος Meineke, κρᾶ^c cod. 2 ἧ ληστῆσι
 Radermacher, ἧ ληστῆς cod. πόρος erg. Meineke 3 βαρυστόνῳ
 Dindorf, βροτοστόνῳ cod., βροτοκτόνῳ Meineke βρέμων Meineke
 βρέμει cod. 4 der scholiast schrieb diesen vers, weil er im Aristo-
 phanestext steht, unvollständig aus. Er muss euripideisch sein, weil die
 vorausgehenden Aristophanesverse es offenbar nicht sind. Dann gehört
 er aber dem Bellerophonates 8. Athen. X p. 421 F. Fr. 670 Nk.
 Ath.: ἐν Σθεν. δ' Εὐρ. περὶ εὐτελείας λέγων ,βίος — ἔρχεται' 1 nach
 βίος δὲ interpungiert A. πορφυρεὺς G. Hermann, πορφυροῦς Athen.,
 πορφυρέως Lobbeck, πορφυρέων Meineke 3 nach πεδοστιβῆς interpungiert
 A. 5 statt ἔρχεται würde ich ἔλκεται vorziehen 9. Stob. Flor. 85, 6.
 Fr. 671 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Σθeneβοία

φιάρας δὲ ὁ μάντις εἰς ὧν τῶν ἑπτὰ ἀπὸ τοῦ συμβάντος τοῖς Ἑλλησι θάνατον προεμαντεύσατο καὶ τὸν παῖδα Ἀρχέμορον ἐκάλεσεν. Ἄδραστος δὲ παραμυθούμενος τὴν Ὑψιπύλην ἐπ' αὐτῷ τὸν Νεμεακὸν ἀγῶνα συνεστήσατο, ὃς ὕστερον τῷ Διὶ ἀνιερῶθη.

Apollod. Bibl. III 6, 4: παραγενόμενοι δὲ εἰς Νεμέαν, ἦς ἐβασίλευε Λυκοῦργος, ἐζήτουν ὕδωρ. καὶ αὐτοῖς ἤγγησατο τῆς ἐπὶ κρήνην ὁδοῦ Ὑψιπύλης, νήπιον παῖδα ὄντα Ὀφέλτην ἀπολιποῦσα, ὃν ἔτρεφεν Εὐρυδίκης ὄντα καὶ Λυκούργου. αἰσθόμενοι γὰρ αἱ Λήμνιοι ὕστερον Θόανατα σεσωσμένον ἐκείνον μὲν ἐκτείναν, τὴν δὲ Ὑψιπύλην ἀπημπούλησαν· διὸ πραθεῖσα ἐλάτρευε παρὰ Λυκούργῳ. δεικνυούσης δὲ τὴν κρήνην, ὁ παῖς ἀπολειφθεὶς ὑπὸ δράκοντος διαφθείρεται. τὸν μὲν οὖν δράκοντα ἐπιφανέντες οἱ μετὰ Ἀδράστου κτείνουσι, τὸν δὲ παῖδα θάπτουσι. Ἀμφιάρως δὲ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι· τὸν δὲ παῖδα Ἀρχέμορον ἐκάλεσαν (lies -σεν). οἱ δὲ ἔθυσαν ἐπ' αὐτῷ τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα.

Hygin. fab. 74: Septem ductores, qui Thebas oppugnatum ibant, devenerunt in Nemeam, ubi Hypsipyle, Thoantis filia, in servitute puerum Archemorum sive Ophelten, Lyci regis filium, nutriebat. Cui responsum erat, ne in terra puerum deponeret, antequam posset ambulare. Ergo ductores septem, qui Thebas ibant, aquam quaerentes devenerunt ad Hypsipylen eamque rogaverunt, ut eis aquam demonstraret. Illa timens puerum in terram deponere, apium altissimum erat ad fontem, in quo puerum deposuit. Quae dum aquam eis tradit, draco fontis custos puerum exedit. At draconem Adrastus et ceteri occiderunt et Lycum pro Hypsipyle deprecati sunt, ludosque puero funebres instituerunt, qui quinto quoque anno fiunt, in quibus victores apiaciam coronam accipiunt.

ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΎΨΙΠΥΛΗ

[Ὑψ.] Διόνυσος, ὃς θύρσοισι καὶ νεβρῶν δοραῖς
καθαπτὸς ἐν πεύκαισι Παρνασσὸν κάτα
πηδᾶ χορεύων παρθένους σὺν Δελφίσι —

Schol. Aristoph. Ran. 1211—13: Ὑψιπύλης ἡ ἀρχή. Nauck Fr. Trag. 752. Dass Hypsipyle den prolog spricht, nicht einer ihrer beiden söhne, darf als sicher gelten.

PAPYRUSFRAGMENTE AUS OXYRYNCHOS

Pap. Fr. I kol. I.

- (Υψ.) γρα . . . . . ξοις
 ἤξε[ι δ' ἄρ' αὔθι]ς π[όλλ' ἔχων ἀ]θύρματα,
 ἀ σῶν [ὀ]δυρμῶν ἐκγαλη[νιεῖ φ]ρένας.
 ὑμεῖς ἐκρούσατ', ὦ νεανία[ι, πύλα]ς;
 ὦ μακαρία σφῶν ἢ τεκο[ῦσ', ἦ]τις ποτ' ἦν.
 τί τῶ[ν]δε μελάθρων δε[όμε]νοι προσήλθετον;
 Θόας στέγ[η]ς κεχρήμεθ' [ἐ]ν[τὸς ἀ]χθῆναι, γύλαι,
 εἰ δυ[να]τὸν [εἶ]η νόκτ' ἐ[ναυλί]σαι μίαν.
 ἔχο[με]ν δ' ὄσων δεῖ· τ[ί] πο[τ'; ἀ]λύ[π]ητοι δό[μοις]
 ἐσό[μ]εσθα τοῖσδε, τὸ δὲ σὸν ὡς ἔχει μ[εν]εῖ.
 (Υψ.) [ἀδέ]σποτος μ[ὲν ο]ἴκ[ο]ς ἀρσένων κυ[ρε]ῖ
 . . . . . δώμ[α]τα

Fr. II (vielleicht unmittelbar an das vorige anschliessend)

- (Υψ.) . . μ . . . . .
 Λυκοῦρ[γος] . . . . .
 γυνοῦ δ[ε] . . . . .
 Θόας οὐκ ἐν ξέ[νου] δεῖ μ', ὅταν ἀπῆ, ναίειν δόμοις·
 πρὸς δ' ἄ[λλον ἐνθ' ἐνδ' οἶκον ἀ]ρουμέν πόδα.
 (Υψ.) ἦμιστ[α] . . . . .
 ξένο[ ] . . . . .
 αἰεὶ δὲ [. . . . .
 ἀλλ' εἰς γ . . . . .

I Pap. Oxyr. VI p. 19 ff. 2 erg. A. | ἔχων) od. ἔχουσ' 3 σῶν) σὰς Wil. 5 Ion 308 (Kreusa zu Ion): ὡς σου τῆν τεκοῦσαν ὠλβισα 6 προσηλθέτην Herwerden 7 ἐντὸς ἀχθῆναι Murray 8 εἶη A., . . γ pap., ἦμῖν G. H. ἐναυλίσαι Murray, vgl. Soph. Phil. 33 9 τ. πο . . . λυπηροῖ pap. τί ποτε λυπηροὶ Hunt (τε fülle die lücke nach πο nicht genügend). τὸ δὲ σὸν — μενεῖ zeigt, dass keine frage vorausging. ἀλόπητοι aktivisch, τί ποτε; = „kurz“, ähnlich τί ταῦτα; Hel. 991 11 ἀδέσποτος Bury, ἀπρόστατος Wil. μὲν οἶκος Bury κυρεῖ Hunt II 1—3 Hyps. berichtet die abwesenheit des Lykurgos, vielleicht auch der Eurydike 4. 5 Thoas will unter diesen umständen auf das obdach verzichten, erg. A. beispielshalber 6—9 Hyps. sagt, dass die fremden weiterziehen zu lassen, keineswegs dem brauch dieses hauses entspricht, das vielmehr immer, auch in abwesenheit der herrschaft, anständigen gästen obdach gewährt, und fordert sie auf einzutreten. Alc. 566 τὰμὰ δ' οὐκ ἐπίσταται μέλαθρ' ἀπωθεῖν οὐδ' ἀτιμάζειν ξένους (Hunt)

* Galen. ἰδοῦ, πρὸς αἰθέρ' ἕξαμίλλησαι κόρας
 γραπτούς (τ' ἐν αἰετ)οῖσι προσβλέψον τύπους.

Pap. Fr. I kol. 2.

(Ἵψ.) ..... οσοῖ (στρ. α)
 ..... πρ]οσιδέσθαι [φῶς
 συντρέ]χον, ὡς ἐνόπτρου
 5 γλαυκ]οφαῆ τιν' αὐγάν·
 αἰώραις δ'] αὔξημα τὸ σὸν
 προ]κινήσω καί, τέκνον, εὐ-
 ωποῖσιν θεραπείαις.
 ἰδοῦ κτύπος ὄδε κροτάλων
 0 { ..... } ἄνω
 οὐ τάδε πήνας, οὐ τάδε κερκίδος
 ἴστοτόνου παραμύθια Λήμνια
 Μοῦσα μέλει με κρέκειν, ὅ τι δ' εἰς ὕπνον
 ἦ χάριν ἦ θεραπείματα προσφόρα
 15 παιδί πρέπει νεαρῶ
 τάδε μελωδὸς αὐδῶ.

* ἰδοῦ — τύπους gibt Galenus vol. XVIII, 1 p. 519 K. Fr. 764 Nk. Die stelle mag hierhin d. h. hinter die erste vom papyrus gebotene scene gehören. Galen. führt die stelle als beleg für αἰετός (ἀέτωμα) in architektonischer bedeutung an 1 κόρας Hermann, κόραι Gal. 2 ἐν αἰετοῖσι: ergänzte Valckenaer, τ' Nauck προσβλέψον Nauck, προσβλέπον Gal. Worte der Hyps. zu dem kinde I 2 α die responsion mit der strophe der Hyps. s. 51 ist zweifelhaft. Beidemaal ist der anfang zerstört. Sicher respondieren v. 11—16 (19 daktylen + ithyphallicus). Um in den vorausgehenden versen responsion durchzuführen, muss man das zu v. 10 beigeschriebene ἄνω auf einen hier ausgefallenen, am oberen rande nachgetragenen vers beziehen; ferner mit der ungenauen responsion dieser polyschematischen glykoneen rechnen; drittens annehmen, dass im pap. mehrfach die kola falsch abgeteilt sind, z. B. hier in v. 3 eine hebung zum folgenden vers fälschlich gezogen war, in der ἀντιστρ. α mehrfach zum vorausgehenden. — Mit dem glanz des spiegels vergleicht wohl Hyps. die glänzenden augen des Kindes. Danach habe ich v. 3—5 beispielshalber ergänzt 4 .. ρχον pap. Aber die responsion fordert eine kürze vor χον, damit das kolon, wenn auch an anderer stelle, eine zweisilbige senkung hat 6 vgl. Plato Gesetze VII p. 789 c—e: die ammen sollen die Kinder viel herumtragen; durch σειρμοί und αἰώραι wird das wachstum gefördert 7 προκινήσω καὶ A., .. μνησμαι pap. Auch προ]μνήσμαι: (καί) wäre viell. möglich 8 εὐωποιση θεραπείαις pap., verbessert A. 13 μέλει hat hier pers. konstr. 15 cf. fr. 770 Nk: νεαρὸς ἀντὶ τοῦ νέος· Ἐδριπίδης Ἵψιπόλη

(Χο.) τί σὺ παρὰ προθύροις, φίλα; (στρ. β)
 πότερα δώματος εἰσόδους
 σαίρεις ἢ δρόσον ἐπὶ πέδῳ
 βάλλεις οἶά τε δούλα;
 ἢ τὰν Ἄργῳ τὰν διὰ σοῦ
 στόματος ἀεὶ κληζομένην 5
 πεντηκόντορον ἄδεις;
 ἢ τὸ χρυσεόμαλλον
 ἱερὸν δέρος, ὃ περι δρυὸς
 ὄζοις ὄμμα δράκοντος 10
 φρουρεῖ, μναμοσύνα δέ σοι
 τᾶς ἀγχιάλιοι Λή-
 μνου, τὰν Αἰγαῖος ἐλίσ-
 σων κυμό[κ]τυπος ἀχεῖ,
 δεῦρ' ὅτ' ἂν λειμῶνα Νέμει[ον] 15
 ἀ[στρ]ά[πτ]ει χαλκείοις[ιν] ὄπλ[οις]
 Ἄ[ργ]είων π[ε]δίον πᾶ[ν],
 ἐπὶ τὸ τᾶ[ς] κιθάρας ἔρυμ[α]
 τᾶς Ἀμφιονίας ἔργον[ν] [δ' ἄγει
 ὠκυπρόδα]ς ἀ[δρ]ασ[τος] ~ ~ ~ 20
 ὄ[ς] ἐκάλεσε μένο[ς] . . . .
 ποίχιλα σάματα . . . . .
 τόξα τε χρύσ[ε]α . . . . .
 κ[αὶ] μονοβάμονε[ς] . . . .
 ἀε[ι]ρόμενοι χυθ[ονὸς] 25
 . . . . . στ . . . .

β vgl. Phaëthon fr. 775 v. 10 καὶ γὰρ αἴδ' ἔξω δόμων | δμῶαι περῶσιν, αἰ πατῶον ὄριμοι | σαίρουσι δῶμα usw. Sonderbare anrede an eine frau, die ein kind auf dem arme trägt! 7 πεντηκόντερον pap. 12 νησου pap. m. pr., λημνον übergeschrieben 14 κυμοτοπος pap., verbessert Hunt. Im pap. sind die kolenschlüsse nach Λήμνου und ἐλίσσων 15 ἀνά statt ἂν würde dem metrum des respondierenden kolon besser entsprechen 16 ἀπάγει Hunt zweifelnd. Der rest einer senkrechten hasta vor dem zweiten α ist für π zu lang nach unten gezogen; war es z. b. ρ, so ist vor demselben noch platz für einen zweiten buchstaben; nach dem zweiten α (vor ει) γ oder π oder σ und noch ein buchstabe χαλκείοις ὄπλοισ pap.; um der responson willen geändert 17 Ἄργειον pap., verb. A. πάν erg. A., πα[ρ]εῖς Wil. 19 ἔργον wahrscheinlich interpoliert; erklärung des genetivgebrauchs in τὸ τᾶς κιθάρας ἔρυμα. δ' ἄγει ergänzt A. 20 ὠκυπόδας Ἄδραστος [Ἄρ]η θρόν ergänzen Wil. und Hunt

- kol. 3 (Υψ.) . . . . . ραι . (ἀντιστρ. α)
 . . . . . Θ]ρακίαν
 . . . . . σ. μένης ὀρού-
 σας ἐπ' οἶδμα γαληνεΐ-
 5 ας πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 τὸν ἅ τοῦ ποταμοῦ παρ-
 θένος Αἴγιν' ἐτέκνωσε Πη-
 λέα· μέσῳ δὲ παρ' ἰστῶ
 Ἀσιάς ἔλεγον ἰήϊον
 10 Θρηῆσ' ἐβόα κίθαρῖς Ὀρφέως
 μακροπόλων πιτύλων ἐρέτησι κε-
 λεύσματα μελοπομένα, τότε μὲν ταχύ-
 πλουν τότε δ' εἰλατίνας ἀνάπαυμα πλά-
 15 ται, Δαναῶν δὲ πόνους
 ἕτερος ἀναβοάτω.
- Χο. παρὰ σοφῶν ἔκλυον λόγο[υ]ς (ἀντιστρ. β)
 π[ρ]ότερον ὡς ἐπὶ κυμάτων
 πόλιν καὶ πατρίους δόμου[ς]
 Φοινίκας Τυρία παῖς
 5 Εὐρώπα λιποῦσ' ἐπέβα
 Διοτρόφον Κρήταν ἰεράν,
 Κουρήτων τροφὸν ἀνδρῶν·
 ἅ τέκνων ἀρότοισιν
 τρισσοῖσ[ιν] ἔλιπεν κρᾶ[τος]
 10 χώρας τ' ἔλβιον ἀρχάν·

kol. 3 α geschildert wird die landung der Argo in Lemnos. Peleus ist es, der aufspringt, um die haltseile zu befestigen, während Orpheus mit seiner zither den ruderern die signale gibt 3 das participium -μένης bezog sich auf die bewegung der Argo, zu ihm gehört ἐπ' οἶδμα; der infinitiv ἀνάψαι hängt von ὀρούσας ab 6 ποταμοῦ pap. 7 ἐτέκνωσεν pap., um des metrum's willen geändert von Hunt 9 ἔλεγον pap., verbessert Wil. 11—15 kolenteilung im pap.: —πιτύλων | —μελοπομένα | —ταχύπλουν | —πλάτας | —ἴεται 11 μακροπόλων Wil., μακροπόνων Wecklein 12 μελοπομένα pap., verb. Hunt 14 ἰδεῖν Pap., ὀδεῖν Wil. Kann nicht H. wünschen, noch einmal die Argo landen zu sehen, mit deren landung damals ihre glücklichste zeit begann? β 2 ποτερον pap. 5 ἔπεβα pap. 9 τρισσοῖσιν A., τρισσοῖς pap. (wegen des metrum's geändert)

Ἀργείαν θ' ἑτέραν κλύω
 [οἴ]στρω βασιλείαν Ἰ-
 ὦ [πάτρ]ας ἀμφὶς ἀμει-
 ψαι [κερ]ασφόρον ἄταν.
 [ταῦ]τ' ἂν θεὸς εἰς φροντίδα θῆῃ σοι,
 15 στέρξει]ς δῆ, φίλα, τὸ μέσον,
 ἐλπίς δ' οὐκ] ἀπολείψει
 ἔτι σε τὸν π]ατέρος πατέρα
 ῥύσσεσθαί πο]τ'· ἔχει σέθεν
 20 μνηστῖν· ὅτ'] ὠκύπορο[ς] μετανίσσεται
 ..... γενεα .....
 ..... ιος .....
 ..... ως .....
 ..... σφιλ ...

kol. 4 Ὑψ. νεμον ἄγαγέ ποτε . .
 κυναγόν τε Π[ρ]όκριν, τὰν πόσις ἕκτα,
 κατεθρήνησεν αἰοδαῖς [πόσις, ἐκ τοῦ
 θάνατον ἔλαχε· τὰ δ' ἐμὰ πάθεα
 τίς ἂν ἦ γόος ἢ μέλος ἢ κιθάρας
 5 ἐπὶ δάκρυσι μοῦσ' ἀνοδυρομένα
 μετὰ Καλλιόπας
 ἐπιπонуῖσ' ἂν ἔλθοι;
 Χο. ὦ Ζεῦ Νεμέας τῆσδ' ἄλσος ἔχων,
 τίνος ἐμπορία τοῦσδ' ἐγγυῶ ὄρω
 10 πελάτας ξείνους, Δωρίδι πέπλων
 ἐσθῆτι σαφεῖς, πρὸς τοῦσδε δόμους
 στείχοντας ἐρῆμον ἂν' ἄλσος.

12—14 kolenschlüsse im pap.: — Ἰὼ | — ἀμειψαι|. Ergänzungen von Hunt 13 fern der heimat ist Io von ihrem unseligen hörnerschmuck befreit worden 16 στέρξει]ς erg. Radermacher συνιεις Wil. 17—19 ergänzt von Wil. 19 nach σέθεν scheint in dieser zeile nichts mehr gestanden zu haben (vgl. strophe β v. 19) 20 μνηστῖν ὅτ' ergänzt A. ὤραν (zum vorigen

kolon). ἀτύκα δ' Hunt kol. 4 2 κυμα[τ]ον pap. τὰν—ἕκτα vom korrektor zwischen den zeilen hinzugefügt 3 πόσις ἐκ τοῦ erg. A. 4 θάνατος pap., verb. Hunt 8 επιπонуσαν pap. Niemand wird sich die mühe nehmen, ihr leiden zu besingen 10 ἐμπορία Wecklein, ἐμπορίας pap. 12 ἐσθῆτι pap.

- Ἄμφι- ὡς ἐχθρὸν ἀνθρώποισιν αἶ τ' ἐρημίαι,
 15 ἄραος ὅταν τε χρεῖαν εἰσπεσῶν ὀδοιπῶρος
 ἀγροὺς ἐρήμους καὶ μονοικήτους ἴδῃ,
 ἄπορος, ἀνερμήνευτον ἀπορίαν ἔχων,
 ὅπῃ τράπηται· καμὲ γὰρ τὸ δυσχερὲς
 τοῦτ' εἰσβέβηκεν· ἄσμενος δ' εἶδον δόμ[ους
 20 τοῦσδ' ἐν Διὸς λειμῶνι Νεμεάδος χθον[ός.
 καὶ σ', εἶτε δούλη τοῖσδ' ἐφέστηκας δόμ[οις
 εἶτ' οὐχὶ δοῦλον σῶμ' ἔχουσ', ἐρήσομαι·
 τίνος τάδ' ἀνδρῶν μηλοβοσκοῦ δώματ[α
 Φλειουντίας γῆς, ὧ ξένη, νομίζεται;
 25 Ὑψ. [ὄ]λβια Λυκούργου μέλαθρα κληίζεται τά[δε,
 [ὀ]ς ἐξ ἀπάσης [αἰ]ρεθεὶς Ἀσωπία[ς
 κληδοῦχος ἐστι τοῦπιχωρίου Διός.
 Ἄμφ. [ῥ]υτὸν λαβεῖν [χ]ρ[ή]ζοιμ' ἂν ἐν κρωσσοῖς ὕδωρ,
 χέρνιβα θεοῖ[ς], ἔν' ὄ[σ]ιον ὡς χρῆσαιμεθα.
 30 στατῶν γὰρ ὑδάτων [ν]άματ' οὐ διῦπετῆ,
 στρατοῦ δὲ πλήθει πάντα συνταράσσεται.
 Ὑψ. [τί]νες μολόντες καὶ χ[θ]ονὸς ποίας ἄπο;
 Ἄμφ. ἐκ τῶν Μυκηνῶν [ἐσ]μὲν Ἀργεῖοι γέν[ος,
 [ὄ]ρια δ' ὑπερβαίνοντες εἰς ἄλλην χθόνα
 35 [στρ]ατοῦ πρ[ο]θύσαι βουλόμεσθα Δαν[α]ῖδῶ[ν].
 [ῆ]μεις [γὰρ ὦ]ρμ[ή]μεσθα πρὸς Κάδμου πύλας,
 [οἶ] δὴ θεοὶ πέμποιν ἐῦτυχῶς, γύνοι. v. l. εἰ δὴ
 Ὑψ. [τί] δὲ στρατεύεσθ' εἶ γε] σοῦ θέμι[ς μ]αθεῖν;
 Ἄμφ. [κατ]άγειν θέλοντες φυγῆδα Π[ολυ]νεῖ[κ]ην πάτρας.
 40 Ὑψ. [τίς] ὧ[ν] σὺ γ' ἄλλων πημον[α]ς θηρᾶ[ς] λαβεῖν; Fr. III
 Ἄμφ. παῖ[δ'] Οἰκ[λέ]ους τὸν μάντιν] Ἀμφιάρ[εω]ν ὄρας.

14 αἶ τ' ἐκδημίαι Wil. nach fr. 768 Nk. Ich vermute: ἀνθρώποις⁹

αἶ τ' ἐρημία 17 ἄπορον Pap., ἄπορος A., ἄπολις Murray 26 ἐδρε-
 θεῖς pap., verb. Hunt 28 χρῆζοιμ' erg. Murray 29 θεοῖς, ἔν' A.,
 θεοῖσιν Hunt ὄσιον A. (ὄσιον ὡς = ὡς ὄσιον), ὄδιον Murray χραίμεθα
 Wil. 30 στρατων pap., verb. Hunt 35 erg. Hunt 36 ρμ unsicher;
 statt ρ eher ξ oder υ 37 οἶ δὴ A. (hierzu am rande εἰ δὴ als variante)
 θεοὶ πέμποιν beispielshalber 38 erg. Bury 39 erg. Hunt 40 der
 anschluss von fr. III ist auch durch das aussehen des pap. gesichert
 40 σὺ δ' ὧν τίς ἄλλων Hunt, danach A. πημονὰς θηρᾶς λαβεῖν Wil.
 41 παῖς Οἰκλέους τοι μάντις Ἀμφιάρεως ἐγώ Hunt, daraus A.

Υφ. ὦ μεγαλ.....ια καὶ.....
 Ἀμφ. πῶς δ' οἱ λ.....σα.....

43

Ἀμφ. τίς εἶ; ..... Fr. IV
 Υφ. ἡ τοῦ [Θόαντος Ὑψιπύλη πέφυκ' ἐγώ.
 Ἀμφ. ὄνομα.....
 Υφ. ἡ Λημ[νία χθῶν, παῖς ὄθ' ἦν, ἔθρεψέ με.

Fr. I kol. 5

(Ἀμφ.) γυ[νῆ] στρατεῦσαι μ'οὐ θέλοντ' ἠνάγκασεν
 (Υφ.) ὅσια φ[ρονοῦσα κἄνδικ' ἢ κέρδους χάριν;
 (Ἀμφ.) ἐδέξ[αθ'] ὄρμον χερσὶ Πολυνείκους πάρα.
 (Υφ.) πόθεν μ[ατεύσας εἶχε νιν ποῖον θ' ὁ δούς;
 (Ἀμφ.) ἔγγημ' ὁ κλεινὸς Ἀρμονίαν Κάδμος ποτέ. 5
 (Υφ.) εἷς ἦν τις, ὦ[ς] ἤκουσα, τῶν θεοῖς φίλων.
 (Ἀμφ.) ταύτη δίδωσ[ιν] ὄρμον ἐν γάμῳ Κύπρις.
 (Υφ.) θεοὶ θεῶν γὰρ ἄξιοι δωρημάτων.
 (Ἀμφ.) Πολύδωρος οὐ[ν] νιν ἔλαβεν οὐκ ταύτης γόνος.
 (Υφ.) εἵπου θεᾶς φῦ[ς] δῆλος ἦν, μάλ' εἰκότως. 10
 (Ἀμφ.) τούτου δὲ παῖ[δων] παῖς ὁ τῆ γυναικὶ δούς.
 (Υφ.) κ[εἰν] οἶ[δα] τὸ [πρὸς Ἄδραστον τὰς] διαλλαγὰς.
 (Ἀμφ.) ὄν καὶ σ[ύχ]ν' εἰπώ[ν] ἦν[τό]μην ἔαν στόλον.
 (Υφ.) εἷς χρησμὸν οἶ[μαί] γ' ἀναφέρων θεῖόν τινα.
 (Ἀμφ.) χρῆ γὰρ στρατε[ῖαν] τέλος ἔχειν ταύτην πικρόν. 15
 (Υφ.) ἐ[δέξατ'] οὖν ἔ[κρινε] τ' Ἄδραστον κρατεῖν;

Fr. IV 1 τίς εἶ; A. 2 erg. A. 4 ἡ Λημνία χθῶν Ὑψιπύλην
 ἔθρεψέ με Hunt I 5 1 στρατεῦειν ἠξίωσ' ἄκοντά με Hunt 2 φρο-
 νοῦσ' ἢ καὶ τινος κ. Hunt 3 erg. Hunt 4 erg. A. 5 erg. Hunt
 6 τις ὦ[ν] καὶ θεοὶ συνῆλθον εἰς γάμους 7 δίδωσ[ιν] ὄρμον Ἀφροδίτη
 καλόν 8 γὰρ παισὶν εὐμενεῖς ἀεὶ Hunt 9 οὐ[ν] ἐκλήξεθ' οὐξ αὐτῶν
 γόνος Hunt 10 φῦ[ς] θεῖ' ἐδέξατ' εἰκότως Hunt 11 παῖ[ς] τὸν ὄρμον
 ἔσχε Λάβδακος Murray 12—21 von Hunt aus fr. 5 und 65 zusammen-
 gefügt, ergänzt A. (12 ει. fr. 5; δατο fr. 65 13 ὄν καὶ σ fr. 5;
 ειπο

νῆν fr. 65 14 εἷς χρῆ fr. 5; ὁμοιο fr. 65 15 χρῆ γὰρ fr. 5; στρατε
 fr. 65) 16 δοξάτουνε Pap., verb. A. 16—20 ergänzt A. Apollod.
 bibl. III 6, 2, 4 γενομένης γὰρ ἀδ(τῷ διαφορ)ᾶς πρὸς Ἄδραστον, δια-
 λυσάμενος ὤμοσε, περὶ ὧν (ἄν) Ἀδράστῳ διαφέρηται, διακρίνειν Ἐρι-
 φύλη συγχωρῆσαι. ὅτε οὖν ἐπὶ Θήβας ἔδει στρατεῦειν, Ἀδράστου μὲν
 παρακαλοῦντος, Ἀμφιαράου δ' ἀποτρέποντος, Ἐριφύλη τὸν ὄρμον λα-
 βούσα ἐπεισεν αὐτὸν σὺν Ἀδράστῳ στρατεῦειν. Ἀμφίaraus δὲ ἀνάγκην
 ἔχων στρατεῦειν usw.

ἀλατευ[
 πατρα[
 φυγὰς [
 5
 νυ[κτ. . . . .] ἐν κοίταισι παρ' αὐλαῖ
 ἔριδ' [ἔπεσιν ἀ]μειβόμενοι
 σιδ[άρου τ' εἶρ]εσία
 σφ[α]γά[ν ἔτευ]χον
 κλισίας π[ερ]ὶ νυκτέρου,
 10
 γενναίων πατέρων
 φυγάδες δορι θυμὸν [ἔχοντες.
 Φοίβου δ' ἐν[ο]πᾶ[ς] β[ασ]ιλεὺς ἐνούχου-
 ε[ν] Ἐδραστος ἔχων
 τέκνα θηρσὶν [ζ]εῦ[ξ]αι
 15
 . . . . . δ]όμο[ν
 . . . . . ἀμπετάσας

* Plut. ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ (δ') αἰρόμενος
 ἄγρευμ' ἀνθέων ἡδομένα ψυχᾶ
 τὸ νήπιον ἔχων ἀπληστον ~ —

Pap. Fr. X

Χο. πο[ῦ, τέκν]ον [
 ποῦ μάλα;

Ἵψ. ἐγγύς, οὐχὶ μα[κρὰν δοκῶ
 λε]ύσσειν, ἀλλὰ σο[

Χο. ἄλ]ικες οἶας εἶρε[

5

durch v. 9 gesichert. Der chor erzählt aus der vorgeschichte des eben
 stattfindenden zuges der sieben, wie Polyneikes und Tydeus bei Adrastus
 um das nachtlager in streit geraten und die töchters des Adrastus heiraten
 2 Pleuron bezieht sich auf Tydeus 7 beispielshalber erg. A.
 8 σιδάρου τ' εἶρεσία erg. Bury und Murray 9 -χον oder -λον pap.,
 erg. A. 12 ἔχοντες beispielshalber A. 13 ἐνοπᾶς erg. Murray 15 ζεῦξαι
 Hunt zweifelnd * Plut. de amic. mult. 2 p. 93 D. quaest. conv. IV
 1, 2 p. 661 F. Fi. 754 Nk. ὡσπερ ὁ τῆς Ἵψιπύλης τροφίμος εἰς τὸν
 λειμῶνα καθίσας ἔδρεπεν und an der zweiten stelle: ἐπὶ πλείστον ἐξαν-
 θίζεται τοῦ λειμῶνος 1 δ' ergänzt A. αἰρόμενος p. 93, ἰώμενος p. 661
 3 ἔχων ἀπληστον A. (um dochmien herzustellen), ἀχρηστον ἔχων p. 93,
 ἀπληστος ἐών p. 661. Stat. Theb. IV 786 X die von der quelle
 zurückkehrende Hypsipyle sucht mit hilfe des chores das kind und findet
 seine leiche 1 τέκνον erg. A. 3 μακρὰν Murray δοκῶ erg. A. 5 steckt in
 εἶρε eine form von εὐρίσκω? Die übrigen ergänzungen von Hunt

Υψ. οἶ] ἐγώ·
 Χο. τί θροεῖς;
 Υψ. ὠλόμαν[
 Χο. . . . . σα

Pap. Fr. **XX. XXI**

Υψ. ὦ φ[ίλτα]ται γ[υναῖκες, ὡς ἐπὶ ξυροῦ
 ἔστηκα μ[ῆ] π[άθω τι καὶ πόλλ' οἴομαι
 ἀνά[ξί'] ἔξειν· οἱ φόβοι δ' [ἄγχουσί με.
 Χο. εὔελπ[ις ο]ὔτι[ς ἀλλ'] ἔχει σ[ωτηρίαν].
 5 Υψ. φεύγειν στ[εγ]ῶν τῶν[δ' ἦ] δρ[όμω] δυναίμεθ' ἄν;
 Χο. τί δῆτά γ' ἐξεύρηκας; εἰς ἀλκ[ήν] τίνος;
 Υψ. δέδοικα θ[αν]άτῳ παιδὸς οἶα πείσομ[αι].
 Χο. οὔκουν ἄπειρός γ', ὦ τάλαιν', α[ὐτῆς] ἐγώ.
 Υψ. ἔγνωκα καγώ. τοῦτο καὶ φυλάξ[ομαι].
 10 Χο. ποῖ δῆτα τρέψῃ; τίς σε δ[έ]ξεται πόλις;
 Υψ. πόδες κριν[ο]ῦσι τοῦτο κα[ὶ] π[ρο]θυμία.
 Χο. φυλάσ[σ]εται γῆ φρου[ρίο]ισιν ἐν κύκλω.
 Υψ. [ν]ικᾶ[ς]· ἐῷ δὴ τοῦτ[ό γ']· ἄλλ' [ἐ]πέρχομαι.
 Χο. σκόπει· φίλας γὰρ τά[σδε] συμβούλους ἔχεις.
 15 Υψ. τί δ' εἴ τιν' εὔροιμ' [ὅστ]ις ἐξάξ[ε] [ι] με γῆς;
 Χο. τίς ἐστίν ὅστις βούλεται] δοῦλους ἄγειν;

* Stob. κακοῖς τὸ κέρδος τῆς δίκης ὑπέρτερον.

† Stob. ἔξω γὰρ ὀργῆς πᾶς ἀνήρ σοφώτερος.

XX. XXI 1 φίλταται Bury (der raum etwas eng) γυναῖκες—
 ξυροῦ erg. Hunt 2 erg. A. 3 ἀνάξί' ἔξειν Hunt ἄγχουσί με A.,
 ἔσθουσί με Hunt 4 εὐελπ . . . τι . . . εχεισε pap., εὔελπι δ' οὔτι ῥῆμ'
 ἔχεις εἰπεῖν φίλαις Hunt. 'nemo spe bona est, quin salutis viam habeat',
 d. h. 'habe nur gute hoffnung, so findet sich auch ein weg zur rettung'.
 Vielleicht: ἄελπτος οὔτις, ἀλλ' usw. 5 στίβων τῶνδ' ἴδρις εἰ γὰρ ἦ
 μόνον Murray 6 ἐξεύρηκας εἰς ἀλκῆν σ' ἄγον; Hunt, ἀλκῆν κακῶν
 Wil. τίνος A. 'wogegen würde das helfen?' 8 ταλαινας pap., τάλαινα
 συμφορῶν Hunt αὐτῆς=τῆς δεσποίνης 9 interpungiert A. 10 vgl.
 Med. 386 12 φρουρίοισιν Wil. 13 νικᾶς Wil. ἄλλ' ἐπέρχομαι (scil.
 τῇ δειανοίᾳ) A., ἄλλ' ἀπέρχομαι Hunt 14—16 ergänzt Murray * Stob.
 Flor. 10, 26. Fr. 758 Nk. Lemma: Εὐρυπίδου Ἰψιπύλλῃ. Das konnte
 Eurydike zu Hypsipyle sagen † Stob. Flor. 20, 31. Fr. 760 Nk.
 Lemma: Εὐρυπίδου Ἰψιπύλλῃ. Der vers bezieht sich wohl auf Eury-
 dikes zorn über Hypsipyles vergehen.

Pap. Fr. **XXII**

('Υψ.)

. . . . . ιτονο[

. . . βου ταλε[

καὶ μὴ δι' ὄρ[γῆς μηδὲ διὰ τάχους φρενῶν,

χρόνῳ δὲ βού[λου τὸ γεγονὸς καλῶς σκοπεῖν.

τὸ τῶν γυναι[κῶν παιδᾶς οὐ στέργειν γένος

καὶ πα[ῖ]δα τ[η]ρεῖν ἀρσένων κρείττον δοκεῖ;

κἂν διαριθμ[ῆ]σαι μοι δοκοῦσι τὰς τρίχας·

ἦν δ' ἑξαμά[ρτωσ', οὐχ ἐκούσιον τόδε.

(Χο.)

γενν[αί] ἔ[λ]εξας καὶ φρονεῖν ἐμοὶ δοκεῖς·

ἐν σώφροσιν [δέ γ' οὐδέν' ἂν λάβοις ψόγον.

Εὐρυδ.

τί ταῦτ[α] κομψ[εύει] . . . . .

Fr. **XXIII**

Εὐρυδ.

τί φ[ή]ς; ἐ . . . . .

'Υψ.

ἐκεῖ λο . . . . .

Εὐρυδ.

ὦ παγ[κακίστη] . . . . .

'Υψ.

τὸ μ . . . . .

Fr. **XXIV**

Εὐρυδ.

δε . . . . .

'Υψ.

καὶ π[ῶ]ς . . . . .

Εὐρυδ.

ὡς [δ]ῆ τί . . . . .

'Υψ.

ὡς . . . ρ . . . . .

Fr. **XXVII**

. ο . . . . . υ[

καὶ χ[ερ]νιβ[. . .]δειξ[

ἐῶ δε . . υλα[. . .]επω[

. δῆτα τηνι[. . .]κον[

ἀρετὴν ξενο[. . .]ελ[

δοκῶ δὲ ταυ[τ

ἦν μὴ σύ πεισθ[ῆ]ς

. λ . . . . . ουκ[

Fr. **XXVIII**

Fr. **XXII** erg. A. 2 β oder θ 9 ἑλεξας Bury Fr. **XXIII**
 3 ὦ παγκακίστη Hunt Verbindung von fr. **XXVII** und **XXVIII**
 nach Hunt wahrscheinlich. Verteidigungsrede der Hyps. gegen Eurydike

Fr. XXXII

..... μ
 .....]δ' εσ ..... τολ
 .....]ανυ . α . . . . . ιασ.
 ..... ὕπ]νον ἐκτελεῖ γλυκ[ὸν
 ..... πε]ριέχουσ' ἐν ἀγκάλ[αις
 .....]κε . . . ι φίλας τέκν[
 ..... κ]ηγήματο[ς
 .....]ει λόγων [
 ..... ἐ[π' ἀγκάλαις [
 .....]ς ἀπωλόμ[ην
 ..... ἐ]κ χερῶν ν[

Fr. XXXIV. XXXV

..... τη[. . . . δεσ]ποινα [-
 ..... οι κληῖθρ' ὡς . . . . . ουσε[-
 ..... ωμαι δωμάτων . . . . . τιδα[
 ..... τ' ἔξω θυμῶς ἤ τροφ[ὸς τέ]κνου
 ..... δίδωσιν οὐδ' ἔσω βαίν[ει δό]μων.

Fr. LVII .. ἔοικε δε[| . ε Διόνυσος τ[| π]αντὸς εἴσεσ[|
 ἐ]φέστηκ' οὐδ[| .. ἰδ'. οὔτ[| τίς ποτ[| θαλαμο[|
 βάλλει ὑπ[| ἀνά τ' αἰθ[| τί τὸ σῆμα[| βότρυσ
 α . [| ἀναδίδω[σι . . | ῥεῖ δὲ γά[λακτι | στάζε[| νέκ-
 ταρ[| λιβάνου[| τὰ χ' ἄν ἐ[| χάριν α[| ἀνταγω[|

ὦ] πότνια θεῶν[ν . . | φ]άος ἄσκοπον[| ἀ]έρι πρωτό-
 γονο[ν . . | . . . ῥως ὅτε νυ[| . . . . . δη τοτε[| . . .
 . . . γενο[|

Fr. LVIII] αὔρα θέλομεν [| σ]μύρνας καπν[| θα]λάμοις Βρό-
 μιο . . . εἰ[|] ἀπ' οἴνας [|] τε φίλαι | νάρ]θηκα φέρουσα

XXXII wohl ebenfalls aus der verteidigungsrede 4 ὕπνον erg. Wil. Die zusammengehörigkeit der fr. **XXXIV. XXXV** zeigt sich in v. 4 und 5 2 Bury erg.: χαλατέ μοι κληῖθρ', ὡς ἂν εἰσελθοῦσ' ἔσω 3 πρεσβύτιδα Bury, φροντίδα Hunt. Die sprecherin ist, nach Bury's ergänzung, Eurydike **LVII. LVIII** reste eines stasimon, das vom kult des Dionysos handelt. Das glied τὰ χ' ἄν ἐ hat am rande das stichometrische zeichen ῶ = 1100. Vor dem glied ὦ πότνια θεῶν ist durch Paragraphos strophenanfang bezeichnet. Fr. LVII enthält die anfänge der kola, die in fr. LVIII durchweg fehlen

τριπέ[τηλον... |]ας παρὰ χειρὸς ἐδε[|]ς ἐς οἴκους
|]ερον· ὡς δ' ἐπεπωμ[| κυ]παρισσόρο[φ]ον χειρὶ
ν[|]σωθεν

Fr. **LX** kol. 1

Υψ.

ν. π. ....

οὔτω δοκ.....

5

ὀργή, πρὶν ὀρθῶς πράγμ[ατος λόγον λαβεῖν.

σιγᾶς, ἀμείβη δ' οὐδέν; ὦ [πείσθητί μοι.

ὡς τοῦ θανεῖν μὲν οὔνεκ' [οὐκ ἀδημον]ῶ,

σοῦ δὲ κτανεῖν τὸ τέκνον οὐκ ὀρθ[ῶ]ς δοκῶ,

τοῦμόν τιθῆνημ', ὃν ἐπ' ἐμαῖσιν ἀγκάλαις

10

πλήν οὐ τεκοῦσα τᾶλλα δ' ὡς ἐμόν τέκνον

στέργους' ἔφερ[β]ον ὠφέλημ' ἐμοὶ μέγα. —

ὦ πρῶρα καὶ λευκαῖνον ἐξ ἄλμης [δόρου]

'Αργοῦς· ἰὼ παῖδ', ὡς ἀπόλλυμαι κακῶς.

ὦ μάντι πατρὸς Οἰκλέους, θανούμεθα·

15

ἄρηξο[ν, ἐ]λθέ, μή μ' ἴδῃς ὑπ' αἰτίας

αἰσχυρᾶς θανούσαν· διὰ σὲ γὰρ διόλλυμαι.

ἔλθ'· οἶσθα γὰρ δὴ τὰμά· καὶ σε μάρτυρα

σαφέστατ[ο]ν δέξαιτ' ἂν ἦδ' ἐμῶν κακῶν. —

ἄγετε· φίλων γὰρ οὐδέν' εἰσορῶ πέλας,

20

ὅστις με σώσει· κενὰ δ' [ἐ]πηδέσθην ἄρα.

'Αμφ.

'Ἐπίσχες, ὦ πέμπουσα τήνδ' ἐπὶ σφαγᾶ[ς],

δόμων ἄνασσα· τῷ γὰρ εὐ[π]ρεπεῖ σ' ἰδῶν

τοῦλεύθερόν σοι προστίθημι τῇ φύσει.

Υψ.

ὦ πρὸς σὲ γονάτων ἰκέτις, 'Αμφιάρεω, πίτνω

25

[κ]αὶ πρὸς [γ]ενεῖο[υ τ]ῆς [τ'] 'Απόλλωνος τέχνης·

[κ]αιρὸν γὰρ ἦκεις τοῖς ἐμοῖσιν ἐν κακοῖς·

[ῥ]ῦσαί με· διὰ γὰρ σὴν ἀπόλλυμαι χάριν

μέλλω τε θνήσκειν· δεσμίαν δέ μ' εἰσορᾶς

πρὸς σοῖσι γόνασιν, ἢ τόθ' εἰπόμην ξένους.

30

LX kol. 1 6 erg. A., πραγμάτων μαθεῖν ὁδόν Hunt 7 erg. A., ὦν
κατηγορῶ Hunt 8 erg. A., οὔνεκ' αἰτία γ' ἐγώ Hunt 9 σοῦ δὲ A.,
τοῦ δε pap. 11 γ' statt δ' Hunt 12 ἔφερον pap., verb. Murray;
ἔφερον (ἐπ)ωφέλημ' Wil. 13 ἐξ ἄλμης ὄδωρ pap., δόρου A. 14 ἰὼ
παῖδες pap. 19 σαφεσταταν pap. 23 εὐτρεπεῖ pap., verb. Hunt
26 erg. Hunt τῆς 'Απόλλωνος pap., τ' erg. Hunt 28 λῦσαί με Her-
werden 29 δέ μ' pap., τέ μ' Hunt 30 ξενους pap.

ὄσια δὲ πράξεις ὄσιος ὦν· προδοὺς δ' ἐμὲ
 ὄνειδος Ἀργείοισιν Ἑλλησίν τ' ἔση.
 ἀλλ' ὦ δι' ἀ[γνῶ]ν ἐμπύρων λεύσσων τύχας
 Δαναοῖσιν, [εἰπ]ὲ τῆδε συμφορὰν τέκνου·
 35 παρῶν γὰρ οἷσ]θα· φησὶ δ' ἦδ' ἐκουσίως
 κτανεῖν μ[ε π]αῖδα κάπιβουλεῦσαι δόμοις.
 Ἐμφ. εἰδῶς ἀφίγμαι· τὴν τύχην θ' ὑπειδόμην
 τὴν σὴν ἂ πείσῃ τ' ἐκπεπνευκότος τέκνου.
 ἦκ[ω] δ' ἀρήξων συμφοραῖσι ταῖσι σαῖς
 40 τὸ μ[ἐ]ν βίαιον οὐκ ἔχων, τὸ δ' εὖσεβές.
 αἰ[σχρ]ὸν γὰρ εὔ μὲν ἐξέπίσταθαι παθεῖν,
 δρᾶσαι δὲ μηδὲν εὔ παθόντα πρὸς σέθεν.
 πρῶτον μὲν οὖν σὸν δεῖξον, ὦ ξένη, κᾶρα·
 σῶφρον γὰρ ὄμμα τοῦμόν, Ἑλλάδ' ὡς λόγος
 45 πολὺς διήκει· καὶ πέφυχ' οὕτως, γύναι,
 κοσμεῖν τ' ἐμαυτὸν καὶ τὰ διαφέρονθ' ὄρα·
 ἔπειτ' ἄκουσον, τοῦ τάχους δὲ τοῦδ' ἄνες·
 εἰς μὲν γὰρ ἄλλο πᾶν ἀμαρτάνειν χρεῶν,
 ψυχὴν δ' ἐς ἀνδρὸς ἢ γυναικὸς οὐ καλόν.
 50 Εὐρυδ. ὦ ξένη, πρὸς Ἀργεὶ πλησίαν ναίω χθόνα,
 πάντων δ' ἀκούουσ' οἰδᾶ σ' ὄ[ν]τα σῶφρονα·
 οὐ γὰρ ποτ' εἰς τόδ' ὄμμ' [ἄν] ἔβλεψας παρῶν·
 νῦν δ' εἴ τι βούλει καὶ κλύε[ι]ν σέθεν θέλω
 καὶ σ' ἐκιδιδάσκειν· οὐκ ἀνάξιος γὰρ εἶ.
 55 Ἐμφ. γύναι, τὸ τῆσδε τῆς ταλαιπώρου κ[α]κὸν
 ἀγρίως φέρουσαν σ' ἦπιον θ[έ]σθαι θ[έ]λω,
 οὐ τῆσδε μᾶλ[λ]ον ἢ τὸ τῆς δ[ι]κῆς ὄ[ρ]ων.
 αἰσχρόνομαι δὲ Φοῖβον, οὐ δι' ἐμπύρω]ν
 τέχνην ἐπασκῶ, ψεῦδος εἶ[τι] λέξομεν.
 60 ταύτην ἐγὼ ἔξέπεισα κρηναῖον [γὰ]νος

33 erg. Hunt 34 εἰπὲ τῆδε Hunt, . . . # ε τῆσδε pap. 35 erg.
 Murray 41 αἰσχρὸν erg. Hunt 44 Ἑλλάδ' ὡς λόγος A. (vgl. Soph.
 Oed. Col. 305 πολὺ γὰρ, ὦν γέρον, τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας. Aesch.
 Sept. 900 διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος. Agam. 476 πόλιν διήκει θοὰ
 βᾶξις), Ἑλλήνων λόγος pap. 50 ναίω A., ναίων pap. 51 δ' tilgt Hunt
 52 ἄν erg. (ohne lücke im pap.) Hunt 56 erg. Hunt 59 ἐπασκῶν
 pap. 60 κρηναῖον γάνος Aesch. Pers. 483

δειξαι δι' ἀγῶν ῥευμάτων ◊ ◊ ◊ ◊
στρατιᾶς πρόθυμ', Ἀργεῖον ὡς δ' ◊ ◊ ◊ ◊

Fr. LX kol. 2 (es fehlen v. 63—65)

..... υσιν

.... παῖς μῆ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

... ασαμεν ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

ἡμ]εῖς δὲ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

σῶσ]αι θέλοντες ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

70

δρ]άκων ἀσ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

ἡκόντισ' ἄ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

καὶ νιν δρόμ[φ φεύγοντα ταῖς σπείραις φθάσας

εἴλιξεν ἀμφ[ι ◊ ◊ ◊ ◊ ◊ ◊

ἡμεῖς δ' ἰδόντες ὄρθι' ὠλολύξαμεν.

75

ἐγὼ δ' ἐτόξευσ' [ῶδ' ἔπος· ,θανῶν ὁ παῖς·

ἀρχὴ γὰρ ἡμῖν [ἐγένεθ' αὐτῆ τοῦ μόρου·

Ἀρχέμορος ἐ[ς τὸ λοιπὸν ὀνομασθήσεται·

σύ τ' οὐχὶ σαυτῆ[ς μόνον ἀφηρέθης γόνον,

ὄρνιθα δ' Ἀργεῖο[ισι γενόμενον κλύεις·

80

καὶ μὴ στόλ[ον μὲν τόνδε γίνεσθαι μάτην,

ἀλλ' οὐχ[ι χῆμᾶς δεινὰ πείσεσθαι δόκει.

πολλοὶ δ[ὲ δορὶ τρωθέντες ἔξουσιν μόρον

Κάδμου [πολίταις· ἀριθμὸς ἐκ πολλῶν βραχῆς

νόστου κυρήσ[ει· τῶν δὲ συμμάχων στερεῖς

85

Ἄδραστος ἕξει' Ἀρ[γος εἰς πάτραν πάλιν

ἑπτὰ στρατηγ[ῶν θάνατον ἐκφυγῶν μόνος.

τὰ μὲν γενόμεν[α ταῦτα τά τε μέλλοντ' ἔτι,

ἂ δ' αὖ παραινῶ, ταῦτά μου δέξαι, γύναι.

ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅστις οὐ πονεῖ βροτῶν

90

61 ῥευμάτων (ὅπως λάβω) Murray 62 ὡς δ(εικπερῶν) Wil.
LX kol. 2 69 ἡμεῖς δὲ Hunt 71 ἄσ[ημος Bury 72 ἡκόντισ'
αἵματωπὸν ὄμμασιν βλέπων Bury 73 erg. A. (δρόμω Hunt) 75 ff. erg.
A. (ιδόντες Hunt). Die ergänzung soll nur den gedankengang, soweit
es sich mit wahrscheinlichkeit erkennen lässt, veranschaulichen 76 vgl.
Aesch. Suppl. 446 καὶ γλῶσσα τ ο ξ ε ὄ σ α σ α μ ῆ τὰ καίρια 80 ὄρνιθα =
omen. Iph. Aul. 988 εἰτά σοι τάχα | ὄρνις γένοιτ' ἂν τοῖσι μέλλουσιν
γάμοις | θανούσ' ἐμῆ παῖς (Hunt) 86 Ἄδραστος ἕξειάρα πάτριον
αὖ πέδον | ἑπτὰ στρατηγῶν ἐκσεσωσμένος μόνος Hunt 88 τὰ μὲν γε-
νόμενα δὴ σαφῶς ἐπίστασαι Hunt 89—96 = Eur. fr. 757 Nk 89 ἂ
γ' οὖν Clem. Al. 90 οὐκ ἀεὶ πονεῖ Stob.

θάπτει τε τέκνα χᾶτερα κτᾶται νέα
 αὐτός τε θνήσκει· καὶ τὰδ' ἄχθονται βροτοὶ
 εἰς γῆν φέροντες γῆν· ἀναγκαίως δ' ἔχει
 βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν
 95 καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μῆ· τί ταῦτα δεῖ
 στένειν, ἅπερ δεῖ κατὰ φύσιν διεκπερᾶν ;
 ἂ δ' εἰκὸς Ἄργε[ίων σ' ὕπ' εὖ παθεῖν φράσω.
 θάψαι δὸς ἡμ[ῖν παιδὸς ἄθλιον νέκυν,
 98a οὐ γὰρ καθ' ἡμ[έρας μόνον μιᾶς φάος,
 ἀλλ' εἰς τὸν ἀε[ί τοι χρόνον πενθῆμασιν
 100 τοῖς σο]ῖς βρότε[ιον πᾶν συνοίσεταί· γένος.
 κλεινὸς γὰρ ἔσ[ται τάφος ὁ τοῦδ' ἐν ἀνδράσιν.
 ἀγῶνά τ' αὐτῷ [στήσομεν μνήμης χάριν
 στεφάνους διδ[όντες τοῖς κρατοῦσι φυλλάδος.
 ζηλωτὸς ἔσ[ται δ' ὅ γε λαβῶν ἐν Ἑλλάδι.
 105 ἐν τῷδε μὲν [λειμῶνι συναθροισθεῖς λεῶς
 μνησθήσετα[ι σοῦ παιδός, Ἀρχέμορος ὅτι
 ἐπωνομάσθη [πρῶτος ὡς ἄρξας μόρου,
 Νεμέας κατ' ἄλσ[ος. τήνδε δ' οὖν λῦσαί σε χρή.
 ἀναιτία γάρ· τοῖς [δὲ σοῖσι συμφέρον·
 110 σὺν γὰρ καλῷ σὸν δυστυχεὲς θρυλούμενον
 θήσῃ σε καὶ παιδ' [εἰς τὸ λοιπὸν εὐκλεεῖς.
 Εὐρύδ.
 ὦ παῖ, τὸ μὲν σοι τίμιον κάμοι γλυκὺ
 οὐχ ἦσσον· ἦ μὴν [πεισόμεσθα τῷδ', ἐπεὶ
 [π]ρὸς τὰς φύσεις χρή καὶ τὰ πράγματα σκοπεῖν
 115 καὶ τὰς διαίτας τῶν κακῶν τε κάγαθῶν,
 πειθῶ δὲ τοῖς μὲν σώφροσιν πολλήν ἔχειν·
 τοῖς μὴ δίκαιοις δ' οὐδὲ συμβάλλειν χρεῶν.

91 χᾶτερ' αὐ Plut. 93 φέροντες γῆν Grotius, φέροντες τήνδ'
 Plut. und Stob. 96 nach diesem vers hat Plut. cons. Apoll. noch
 folgenden: θεῖον γὰρ οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων βροτοῖς 97 ἀργὸ pap.
 (ο rather than ε H.) 99 εἰς τὸν ἀεὶ τοι χρόνον τοῖς πῆμασιν | τοῖς
 σοῖς βρότεσιον ὠφελήσεται γένος Hunt 101. 102 κλεινὸς γὰρ ἔσται
 τάφος ἐν ἀνθρώποις ὅδε | ἀγῶνά τ' αὐτῷ γυμνικὸν συστήσομεν Hunt
 103 erg. Hunt 104 ζηλωτὸς ἔσται δ' ἀνδράσιν νίκη πᾶν Hunt
 108 erg. Hunt 110 σὺν γὰρ καλῷ σὸν, ὦ γύναι, πάθος τέλει Hunt
 111 εἰς τὸ λοιπὸν Murray 112 τίμιον Murray und Bury 113 ἦ μὴν
 pap. 114—117 = Eur. fr. 759 Nk 115 λόγον für χρεῶν Wecklein
 Rh. Mus. 33, 121

Fr. LXI

('Υψ.)

.....λο . ροαζηλω κα . . .
 ἐλπίς δ' ἐμοί τις ἦλ]θε καρδίας ἔσω.
 ἄρ' ἂν καλεῖν μοι τού]σθ' ἔχοις νεανί[ας ;
 ἐξ οὗ γέ μοι προσῆ]λθον, οὐ παρόνθ' ὄμ[ως
 κάπυστος εἶτε ζῶ]σιν ἢ τεθναῖσι δ[ή, 5
 ὄμην σφε παύσειν πο]λλὰ δυστυχοῦν[τ' ἐμὸν
 βίον, τελευτήσαντε] δουλείαν πικρ[άν.
 ἀλλ' ἐξέβην γὰρ εἰ]ς ἀνηγνύτους λό[γους,
 Ὀφέλτα, χαῖρε· κλ]αύσομαί σε δ' ὦ[ς πρέπει·
 ἐν ζῶσι μὲν γὰρ ὦν] καταστήσειας ἀ[ν 10
 ἔμ', ὥς ποτ' ἦ τὸ πρό]σθ', ἐλευθέραν [πάλιν·
 ἐπεὶ δ' ἄρ' ἤδη νεκ]ρὸς εἶ σύ μοι, τέκ[νον,
 οὔτ' ἀξίαν ἂν σῆ] τρ]οφῶ δοίης χά[ριν
 ἡμᾶς τ' ἀνάγκη δο]υλικά[ς ἀε]ἰ λα[χεῖν
 βίου λατρείας] 15

Fr. LXII

('Υψ.)

.....σ . . . . [

..... νητομο
 νόμος παλαιός ἐστι Λ]ημνίαις ὅδε·
 ..... ξαιμεν ἂν
 ..... οὐ κωλύει 5
 ..... ους μολεῖν
 ..... είας τινός.
 ..... αύματα
 ..... ν πλάκα
 ..... ου φρα[σ . . 10
 ..... ὄθο . . .

Fr. LXIII

('Υψ.)

οὐλεύθερος πρὸς] ἄνδρα κατέφυγεν [φίλον·
 δούλους δὲ ποῖ] θεῖν ἔστιν; εἰς τὰ[ς] δε[σποτῶν
 πράξεις μὲν αὐτ]οὺς ἀνέθεσαν· τὰς συν[φορὰς
 μόνοι φέρουσιν]· οὐκ ἔχουσι συμμάχους.

LXI I οὐρι' ἀζήλω κακῶ Wil. 2 ἔσω Hunt 4 ὄμως Hunt
 λθομου (μ aus λ verbessert?) pap. 5 ζῶσιν Hunt 8 λόγους Hunt
 II πρόσθ' Hunt 12 τερ pap. Das übrige erg. A. **LXII** 3 ver-
 suchsweise erg. A. **LXIII** erg. A.

5 ἐμὲ δ' ἦν ὁ σώσα]ς Ἀμφιάρεως· σῶσαι [δ' ἴσως
 δύναιτ' ἄν αὖ]θις, ὡσπερὶ νεῶς [σάλω|
 πολλῶ καμουόσης χερσὶ λ]α[μ]βάνω[ν πάλιν
 οἴακα.]

* Stob. ἄελπτον οὐδέν, πάντα δ' ἐλπίζειν χρεῶν.

* Aristoph. περιβαλ', ὦ τέκνον, ὠλένας

* Lydus ὦ θνητὰ παραφρονήματ' ἀνθρώπων, μάτην
 οἷ φασιν εἶναι τὴν τύχην καὶ τοὺς θεοὺς·
 εἰ γὰρ τύχη μὲν ἔστιν, οὐδέν δεῖ θεοῦ,
 εἰ δ' οἱ θεοὶ σθένουσιν, οὐδέν ἢ τύχη.

Fr. **LXIV** kol. 1. (Ganz zerstört. 57 zeilen. Zu zeile 50 scholion:
 Ἴδωνίσι Θρακίαις, zu z. 51 Πάγγαιον ὄρος τῆς
 Θράκης)

kol. 2. Ὑψ. τέκνα τ' ἀνὰ μίαν ὁδὸν
 ἀνάπ[α]λιν ἐτρόχασεν
 ἐπὶ φόβον ἐπὶ τε
 χάριν ἐλίξας.

χρόνῳ δ' ἐξέλαμψεν εὐάμερος.

5 Ἀμφ. τὴν μὲν παρ' ἡμῶν, ὦ γύναι, φέρη χάριν,
 ἐπεὶ δ' ἐμοὶ πρόθυμος ἦσθ' ὅτ' ἦν τότε,
 ἀπέδωκα κἀγὼ σοὶ πρόθυμ' ἐς παῖδε σῶ.
 σφίζου δὲ δὴ σύ, σφῶ δὲ τήνδε μητέρα·
 10 καὶ χαίρειθ'· ἡμε[ι]ς δ' ὡσπερ ὠρμήμεσθα δὴ,
 στρατεύμ' ἄγοντες ἤξομεν Θήβας ἐπί.

LXIII 6—7 αἰθις ὡσπερὶ νεῶς σάλω | πλαγκτῆς κυβερνήτην
 σε λαμβάνω σοφόν Wil. * Stob. Flor. 110, 16. Fr. 761 Nk. Lemma:
 Εὐριπίδου Ὑψιπύλῃ * Arist. Ran. 1322. Fr. 756 Nk. Schol.: καὶ τὸ
 περιβαλ', ὦν τέκνον' ἐξ Ὑψιπύλης περιβαλλ' Arist. * Lydus de mensibus
 IV 7 p. 55, 15 3. 4 = Nauck fr. adesp. 169 εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν,
 οὐκ ἔστιν τύχη· εἰ δ' οὐ σθένουσιν, οὐδέν ἐστιν ἢ τύχη (lies οὐ τύχη).
LXIV kol. 2 1 voraus ging ἐμέ τε, subjekt ist das schicksal (δ δαίμων)
 (Hunt). Nach δδόν kolenschluss; die worte ἀνάπαλιν bis ἐλίξας bilden
 eine fortlaufende trochäische reihe; v. 5 dochmischer dimeter 3 Wil.
 und Hunt tilgen τε 7 ὅτ' ἠντόμην Hunt. Das überlieferte ἦν = ἐξῆν
 9 σὺ τέκνα παρ. τήνδε vom korrektor über der zeile geschrieben τέκνα
 tilgte Hunt, τήνδε tilgt Schmidt

οἱ Ὑψιπ. α εὐδαιμονοίης· ἄξιός γάρ, ὦ ξένη.
 υἱοί

β εὐδαιμονοίης δῆτα. τῶν δὲ σῶν κακῶν
 τάλαινα μῆτερ, θεῶν τις ὡς ἄπληστος ἦ[ν].

Ὑψ. αἰαῖ φυγὰς ἐμέθεν ἄς ἔφυγον, 15
 ὦ τέκνον, εἰ μάθοις, Λήμνου ποντίας
 πολὺν ὅτι πατέρος οὐκ ἔτεμον κάρα.

Εὐν. ἦ γάρ σ' ἔταξαν πατέρα σὸν κατακτανεῖν;

Ὑψ. φόβος ἔχει με τῶν τότε κακῶν· ἰὼ
 τέκν', οἶά τε Γοργάδες ἐν λέκτροις 20
 ἔκανον εὐνέτας.

Εὐν. σὺ δ' ἐξέκλεψας πῶς πόδ' ὥστε μὴ θανεῖν; [π=1600

Ὑψ. ἀκτὰς βαρυβρόμους ἰκόμαν
 ἐπὶ τ' οἶδμα θαλάσσιον, ὀρνίθων
 ἐρῆμον κοίταν. 25

Εὐν. κἀκεῖθεν ἦλθες δεῦρο πῶς τίνι στόλῳ;

Ὑψ. ναῦται κώπαις
 Ναύπλιον εἰς λιμένα ξενικὸν πόρον
 ἄγαγόν με δουλοσύ[ν]α τ' ἐπέβασαν, ὦ τέ[κ]νον,
 ἐνθάδε νάϊον μέλεον ἐμπολάν. 30

Εὐν. οἴμοι κακῶν σῶν.

Ὑψ. μὴ στέν' ἐπ' εὐτυχίαισιν.
 ἀλλὰ σὺ πῶς ἐτράφης ὅδε τ' ἐν τίνι
 χειρί, τέκνον ὦ τέκνον;
 ἔνεπ' ἔνεπε ματρὶ σῶ.

Εὐν. Ἄργῳ με καὶ τόνδ' ἦγαγ' εἰς Κόλχων πόλιν. 35

15 φυγαστεμεθεν pap., τ' tilgte Hunt 15—17 dochmien, denen
 ein iamb. metron vorausgeht 17 πολὺν im pap. nach ἔτεμον, von
 Wil. umgestellt 19—21 dochm. dimeter, anapäst. dimeter, dochm.
 monometer 20 τέκνον für τέκνα fordert Wil. (vgl. 16) Γοργάδες =
 Γοργόνες Phot. Lex. s. v. πλόκιον Γοργάδος (Hunt) 22 am rande als
 vers π=1600 bezeichnet 23—25 iamb. dimeter, anapäst. dimeter,
 dochm. monometer 24 ὀρνεων pap. 27 daktyl. dimeter, spondeisch
 28 daktyl. tetrameter, akatalektisch 29 daktylotrochäischer vers: troch.
 metron + daktyl. tripodie, mit trochäischer katalexe + troch. metron, kata-
 lektisch 30 dochmischer dimeter ἐνθαδηναιων pap., verb. A. νάϊος
 in dieser bedeutung allen drei trag. geläufig 31 προσοδιακόν (iamb.
 trithemimeris + daktyl. tripodie) 32 daktyl. tetrameter, akatalektisch

ὅτε δ' ἐν τίνι pap., verb. Hunt 33. 34 zwei kretische dimeter
 35 ἐς Ἴωλκὸν πόλιν Hunt ed. pr.

- Υψ. ἀπομαστίδιον γ' ἐμῶν στέρνων.
 Εὔν. ἐπεὶ δ' Ἰάσων ἔθαν' ἐμός, μήτερ, πατήρ —
 Υψ. οἴμοι κακ[ά] λέγεις, δάκρυά τ' ὄμμασιν,
 τέκνον, ἐμοῖς δίδως.
 40 Εὔν. Ὅρφεύς με καὶ τόνδ' ἤγαγ' εἰς Θράκης τόπον.
 Υψ. τίνα πατέρι ποτὲ χάριν ἀθλίῳ
 τιθέμενος; ἔνεπέ μοι, τέκνον.
 Εὔν. μοῦσάν με κιθάρας Ἀσιάδος διδάσκειται·
 τοῦτ[ο]ν δ' ἐς Ἄρως ὅπλ' ἐκόσμησεν μάχης.
 45 Υψ. δι' Αἰγαίου δὲ τίνα πόρον
 ἔμ[ολ]ετ' ἀκτὰν Λημνίαν;
 Εὔν. Θόας [κ]ομίζει σὸς πατήρ δυοῖν τέκνω.
 Υψ. ἦ γὰρ[ρ] σέσ[ω]στ[α]ι;
 Εὔν. Βα[κ]χ[ίου] γε μηχαναῖς.
 50 Υψ. . . . . βό . . . . ὄνων
 . . . . . πρ]οσδοκία βιοτᾶς
 . . . . . ε ματρὶ παιῖδας ἦ
 . . . . . μοι
 Θόας κεί[νου] . . . . . ντος οἰνωπὸν βότρυν
 (Nach 40 versen trat Dionysos als deus ex machina auf)

ΕΥΡΥΠΙΛΟΥ ΦΑΕΘΩΝ

(aufgeführt vor 425)

- Κλυ. δάμαρ δοθεῖσα] Μέροπι τῆσδ' ἄνακτι γῆς
 ἦν ἐκ τεθρίππων ἀρμάτων πρώτην χθόνα
 Ἥλιος ἀνίσχων χρυσέα βάλλει φλογί.
 καλοῦσι δ' αὐτὴν γείτονες μελάμβροτοι
 5 Ἔω φαεννὰς Ἥλιου θ' ἵπποστάσεις.

36. anapäst. metron + katal. dochmius 38 οἰμο:κακων λεγεις pap., verb. Murray 41. 42 trochäen 43 κ:θαρεις pap., verb. Hunt 45. 46 dochmischer trimeter (der erste d. mit unterdrückter zweiter senkung, der zweite mit auflösung aller drei hebungen, der dritte mit irrationaler erster senkung) 46 ἔμολετ' erg. Hunt 47 δυοῖν τέκνω pap., verderbt; vielleicht δὲ ὅτε νώ, δὲ οἷ τέκνω Murray 48 erg. Murray 53 κείνου βροτοῖσι δόντος Murray 1—5 Strabo I p. 33 δ τ' Εὐριπίδης ἐν τῷ Φαέθωντι τὴν Κλομένην δοθῆναι φησὶ ,Μέροπι—ἵπποστάσεις'. νῦν μὲν δὴ κοινὰς ποιεῖται τὰς ἵπποστάσεις τῇ τε Ἡοὶ καὶ τῷ Ἠλίῳ· ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς πλησίον αὐτὰς φησιν εἶναι τῇ οἰκῆσει τοῦ Μέρουπος· καὶ ὅλη γε τῇ δραματοργίᾳ τοῦτο παραπέλεκται· 1 erg. Nk. 5 φαεννὰν die Strabohdschr., nur in A übergeschrieben ἀς

.....
 .....
 θερμῆ δ' ἀνακτος φλόξ ὑπερτέλλουσα γῆς
 καίει τὰ πόρρω, τὰγγύθεν δ' εὐκρατ' ἔχει.

COD. CLAROMONT, blatt I kol. 1

- (Φα.) ποίας ἔπραξε χθῆς συναλλ]αγὰς θεῶν
 πρὸς τὴν Κύπριν κήρυκας ἐ]κπέμπων πατήρ;
 (Κλ.) ἤτησε παῖδα τῆς θεᾶς σὸν] εἰς λέχος·
 χῆ μὲν προθύμως σύμβασίν τε] καὶ λόγους
 ἐδέξατ' αἰνέσειν τε τόνδ' ἔφη γάμ]ον. 5
 μῆ δῆτ' ἀναινοῦ ταῦτ' ἀπαξι]ῶν λέχη.
 (Φα.) ἔστ' ἂν γε τοῦμόν ἐν ἀφανεῖ γέ]νος μένη,
 εἰ θεοῦ πέφυκ', ἀφῆς γάμων με θε]ογ[όνων.
 οὐ γάρ ποτ' ἐν γάμοισι κερδαί]νονθ' ὄρω
 τὸν κρείττον' αὐτοῦ λέκτρ' ἔχειν πειρ]ώμενον. 10
 (Κλ.) σάφ' ἴσθι γ'· Ἥλιός σ' ἐγέννησεν πατήρ.]
 (Φα.) ἄλλος δέ μ' οὐδεὶς οἶδεν ὅτι παῖ]ς Ἥλιου{ς}].
 (Κλ.) ἀπωλόμεσθ' ἂν, εἴ τις ἤγγει]λεν πατρί.
 (Φα.) πάλαι γ' ἐμαῖσιν ἐμποδῶν τόδ'] ἐλ[πί]σιν.
 (Κλ.) πείσθητί γ', ἱκετεύω, τόδ', ὦ τέκν]ο[ν, π]ατ[ε]ρί. 15
 (Φα.) τί μοι παραινεῖς; λέγε λόγους μοι δε]υτέρους.
 (Κλ.) δέξαι πατήρ σοι ταῦθ' ἃ πορσύνει] λέχη.
 (Φα.) ἦ πατέρα μου τάδ' ὃς παραγγέ]λει λέγεις;
 (Κλ.) οὐ δῆτα· παῖδα φημί σ' Ἥ]λί(ου) θεοῦ.
 (Φα.) ὁ δ' οὐ βοηθεῖ ταῖς ἐμαῖσιν ἐ]λπίσιν. 20
 (Κλ.) τὸ θεῖον οὐχὶ δοῦλον ἀλλ' ἐ]λε[ύθ]ερον.

6 Stob. Ecl. I p. 214, 8 W. 7 Vitruv. IX 1, 13 τανγογναι-
 ειωχραταεχει hdschr., verbessert Valckenaer I col. 1 Der versuch
 diese verse dem sinne nach zu ergänzen, wurde nur als erklärung
 der erhaltenen versschlüsse und personeneinteilung, soweit sich aus
 ihnen anhaltspunkte für den verlauf der scene ergeben, gewagt. Personen-
 wechsel ist in der hdschr. durch doppel punkt bezeugt nach v. 2. 6. 10.
 29. 34, also überall ausser der nach meiner deutung stichomythischen
 partie. Zusammenhängende rede der Klymene kann keinesfalls v. 11—29
 umfassen. Man erwartet hier die stichomythie als form für die ent-
 wicklung der beiden gegensätzlichen standpunkte 4 παίλοσους las Blass
 12 οηλιους las Blass 15 ο..αταρι las Blass 19 λι θεοῦ las Blass

- (Φα.) πάλαι γ' ὑπ' αὐτοῦ, μήτερ, ἤμ]ελήμμεθα.
 (Κλ.) εἰς νύκτα κρύπτειν τὸ φάος ἐν δ]υσμαῖ(ς) φιλεῖ.
 (Φα.) ἀλλ' ἀπορίας μ' ἔπλησαν ἐσχ]άτης γάμοι
 25 (Κλ.) τῷ μᾶλλον αὐτὸς καὶ σὺ δὴ 'κηδ]εῦσατ' ἄν;
 (Φα.) τί δ' οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκπερᾶς κ.]αὶ πυ[νθά]νει;
 (Κλ.) τὸν καιρὸν ἀναμένουσα τοῦ πεπ]ρωμένου.
 (Φα.) καιρὸν δὲ πῶς λέγ' εἴσομαι, μα]θῶν ὅτου;
 (Κλ.) τῇ τοῦ φρονοῦντος ἐξελήλ]εγκται φρενί.
 30 (Φα.) εἰδῶς νιν αὐτίκ' εἶμι δῶμαθ' Ἑ]λίου.]
 σὺ δ' οὖν βοήθει, μήτερ, ἐν]νέπουσά μοι,
 πῶς δέξι' ἐν δόμοις ὀμι]λήσω πατρός,
 σαφῶς δ' ἐλέγξω 'μαυτὸν ὅτι παῖς Ἑ]λίου.]
 (Κλ.) κρύπτειν δεήσει γ', ἂν μάθης, τέκ]νον φίλον.
 35 (Φα.) οὔτοι προδώσω· μὴ φοβοῦ· τ]ὰ φίλτατα.
 τὰκεῖ μαθῶν δὲ, πάντα ταῦτ'] εἰ δὴ τιθεῖς
 τὸ περὶ γάμων μοι συμφέρειν δ]όξαν φανῶ.
 (4 verse fehlen)

COD. CLAROMONT. blatt I kol. 2 u. 3 und Berl. Pap. 9771

kol. 2 (Κλυ.) μνησθεῖς ὅ μοι ποτ' εἶφ' ὅτ' εὐνάσθη θεός,
 αἰτοῦ τί χρήξεις ἐν· πέρα γὰρ οὐ θέμις
 λαβεῖν σε· κἂν μὲν τυγχάνης, ἐ[τητύμως
 θεοῦ πέφυκας· εἰ δὲ μὴ, ψευδῆς ἐγώ.

- 5 (Φαε.) πῶς οὖν πρόσειμι δῶμα θερμόν Ἑ]λίου;
 (Κλυ.) κείνῃ μελήσει σῶμα μὴ βλάπτειν τὸ σόν.
 (Φαε.) εἴπερ πατήρ πέφυκεν· οὐ κακῶς λέγεις.
 (Κλυ.) σάφ' ἴσθι· πῆυσση δ' αὐτὸ τῷ χρόνῳ σαφῶς.
 (Φαε.) ἄρκει· πέποιθα γὰρ σε μὴ ψευδῆ λέγειν.
 10 ἀλλ' ἔρπ' ἐς οἴκους· καὶ γὰρ αἴδ' ἔξω δόμων
 ὄμφαί περῶσιν, αἶ πατρός κατὰ σταθμοῦς

23 υσμαι φιλεῖ Blass 25 ευστατεῶ Blass 26 αιπι...ναι Blass
 1 μνησθεῖς^u Hartung τότ' für ποτ' Rau ἠδονάσθη θεός Hartung
 2 λέγ' εἶ τι χρήξεις Rau πέραι cod. 3 ἐτητύμως Bekker, ὅτου θέλεις
 Wil., σάφ' ἴσθ' ὅτι Hermann 5 θεμον cod., verb. Burges 7 επει
 cod. m. pr., εἰπερ korrektor 9 λεγει cod. m. pr. v vom korr. zugefügt

11 καταστῆ^uμου cod. (τ oder ρ; θ korrigiert und unsicher), κατὰ σταθμοῦς
 Blass (ΩΡΑΕΜΟΙ las Hase; vielleicht: κάθωρ' ἐμοῦ. κάθωρος, wie
 ἔνωρος, πρόωρος)

σαίρουσι δῶμα καὶ δόμων κειμήλια
καθ' ἡμέραν φοιβῶσι κάπιχωρίοις
ὄσμαϊσι θυμιῶσιν εἰσόδους δόμων.
ὅταν δ' ὕπνον γεραιὸς ἐκλιπὼν πατήρ
15 πύλας ἀμείψῃ καὶ λόγους γάμων πέρι
λέξῃ πρὸς ἡμᾶς, Ἑλίου μολῶν δόμους
τοὺς σοὺς ἐλέγξω, μήτηρ, εἰ σαφεῖς λόγοι.

- Χο. ἦδ[η] μὲν ἀρτιφανῆς str. α
Ἔω[ς ἰππεύει] κατὰ γᾶν. 20
ὑπὲρ δ' ἐμᾶς κεφαλᾶς
Πλειᾶ[ς ἐκλείπει νυχία
μέλπει δὲ δένδρεσι λεπτὰν
ἀηδῶν ἀρμονίαν
ὀρθρευομένα γόοις 25
Ἴτυν Ἴτυν πολύθρηγον.
- σύριγγας δ' οὐριβάται antistr. α
κινουσι ποιμνᾶν ἐλάται·
ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν
ξανθᾶν πώλων συζυγίαι. 30
ἦδη δ' εἰς ἔργα κυναγοὶ
στείχουσιν θηροφόνοι.
πηγαῖς δ' ἐπ' ὠκεανοῦ
μελιβόας κύκνος ἀχεῖ.
- ἄκατοι δ' ἀνάγονται ὑπ' εἰρεσίας str. β 35
ἀνέμων τ' εὐάεσσιν ῥοθίοις,
ἀνά δ' ἰστία [γαῦται] ἀειράμενοι
ἀχοῦσιν· „[ἄγου πό]τιν' αὔρ[α]
[ἡμᾶς σὺν] ἀκόμονι πομπᾶι

15 ουταν cod. m. pr., οτανδ korrektor υπνου cod., verb. Hermann
Für die parodos tritt pap. 9771 hinzu. Nur was in beiden hdschr. fehlt,
ist eingeklammert 20 Ἔως ἰππεύει Wil. 22 νυχία Radermacher, σκοτία
Wil. 28 κινουσι ποιμναν pap., κινουσιν ποιμνας Clar. 30 συζυγίαι Clar.
32 θ[ηροφονοι στ]ειχουσιν pap. 35 ακοντοι Clar., verb. Matthiae
ειρεσιας pap. 36 εὐάεσσιν Clar. (ανεμωντ und ροθι vom korrektor nach-
getragen), im pap. war entweder εὐάεσσιν oder ἀνέμων ausgelassen
37—41 ergänzt von Krantz 38 αχουσιν Clar. und pap., verb. Wil.
(ἀχεῦσιν? derselbe)

40 σιγώντων ἀνέμων
 [ποτὶ τέκνα] τε καὶ φιλίας ἀλόχους.“
 kol. 3 σινδῶν δὲ πρότονον ἐπὶ μέσον πελάζει.

τὰ μὲν οὖν ἑτέροισι μέριμνα πέλει, antistr. β
 κόσμον δ' ὕμεναιῶν δεσποσύνων
 45 ἐμὲ καὶ τὸ δίκαιον ἄγει καὶ ἔρωσ
 ὕμνεϊν· δμῶσιν γὰρ ἀνάκτων
 εὐαμερίαι προσιούσαι
 μολπαῖ θάρσος ἄγουσ'
 ἐπιχάρματά τ'· εἰ δὲ τύχα τι τέκοι,
 50 βαρὺν βαρεῖα φόβον ἔπεμψεν οἴκοις.

ὀρίζεται δὲ τόδε φάος γάμων τέλει, epod.
 τὸ δὴ ποτ' εὐχαῖς ἐγὼ
 λισσομένα προσέβαν
 ὕμεναιον ἀεῖσαι
 55 φίλον φίλων δεσποτᾶν.
 θεὸς ἔδωκε, χρόνος ἔκρανε
 λέχος ἐμοῖσιν ἀρχέταις.
 ἴτω τελεία γάμων ἀοιδά.

ἀλλ' ὅδε γὰρ δὴ βασιλεὺς πρὸ δόμων
 60 κῆρύξ θ' ἱερὸς καὶ παῖς Φαέθων
 βαίνουσι τριπλοῦν ζεῦγος, ἔχειν χρῆ
 στόμ' ἐν ἥσυχία·
 περὶ γὰρ μεγάλων γνώμας δεῖξει,
 παιδ' ὕμεναιοις, ὡς φησί, θέλων
 65 ζεῦξαι νόμφης τε λεπάδνοις.

(Κῆρυξ) Ὀκεανοῦ πεδίων οἰκήτορες,

42. προγονον Clar., verb. G. Hermann 43 so Clar., ἐτέρων ἐτέ-
 [ροισι μέλει] hatte pap. (ergänzt von Rubensohn) 44 κόσμον δ' ὕμε-
 ναίων δεσποσύνων Fritzsche, κοσμεῖνομεναιῶν δε δεσποσυνων Clar., ebenso
 mit αει vor δεσπ. pap. κόσμον statt κόσμον Hermann 45 δικαιοπραγεῖ
 Clar. 47 εὐαμερίαι M. Schmidt, εὐαμεροὶ Clar. εὐημεροὶ pap. 48 θράσος
 Clar. αἰουσ Clar., verb. Kaibel 49 τ' fehlt im Clar. 51 τέλει pap.,
 τέλος Clar. 61 τριπλοῦν Clar. erste hand, διπλοῦν korrektor 64 ωσ-
 φησι las Bekker, οἰσφησι Blass 65 τε korrektor Clar., δε erste hand
 66—75 gab dem herold Hermann

εὐφραμεῖτ' ὦ
 ἐκτόπιοί τε δόμων ἀπασίρετε,
 ὦ ἴτε λαοί.
 κηρύσσω δ' ὄσιαν βασιλήϊον 70
 αἰτῶ δ' αὐδάν
 εὐτεκνίαν τε γάμοις, ὧν ἔξοδος
 ἄδ' ἔνεχ' ἦκει,
 παιδὸς πατρὸς τε τῆδ' ἐν ἡμέρα λέχη
 κρᾶναι θελόντων· ἀλλὰ σίγ' ἔστω λεώς. 75
 (Μερ.)
 . . . . .
 ∪ - ∪ - ∪ - ∪ εἰ γὰρ εὔ λέγω
 (5 verse fehlen)

COD. CLAROMONT. blatt I kol. 4 mit fr. 774 Nk.

. ἠδ' 83
 θ . . . . .
 ἐν σοὶ γ 85
 ναῦν τοι μί' ἄγκυρ' οὐδαμῶς σφίξειν φιλεῖ
 ὡς τρεῖς ἀφέντι· προστάτης θ' ἀπλοῦς πόλει
 σφαλερός, ὑπὼν δὲ κάλλος οὐ κακὸν πόλει.
 τῷ μοι ν[έαν φύτευε γένναν, ἦδ' ὄπως
 γῆ δια τ[ο]σούτων σοῦ πατρὸς κλύουσ' ἐτῶν 90
 γάμοισ[ι τοῖς σοῖς σοῦ τε καὶ παίδων κλύη.
 ἄλλοις [τε γὰρ θεοῖς ὅδ' ἀνδάνει γάμος
 δώσει τ[ε χρυσὸν Κύπρις ἐν δόμοις ἔχειν.
 νέο[ν] δὲ [νόμφευμ' εἰς δόμους λαβεῖν νέφ

70 κηρύσσω θυσίαν Weil 71 αὐτῶ δ' αὐδαν Clar., βασ. ἄζων
 αὐδάν Wil., αἰτῶ δ' αἴσαν Hermann, αἰτῶ δ' αὔξαν Duentzer 73 εν-
 νεχηκει Clar. erste hand, ενεχηξει korrektor 76 Μεροφ hat der korrektor
 zugefügt 83 ff. Merops erklärt dem Phaëthon die gründe, die für
 seine heirat mit der ihm bestimmten braut sprechen. Von v. 86—88
 stehen nur je fünf anfangsbuchstaben im Clar., die ganzen verse Stob.
 Flor. 43, 3 (Nauck fr. 774) 85 auf dir beruht die zukunft meines
 thrones 86 οὐχ ὁμῶς vermutet Badham 87 ἀφείσαν Bake 88
 σφαλερόν Herwerden πόλει Stob. codd., πέλει Barnes 89—91 u. 93
 beispielshalber ergänzt A. 92. 94. 95 erg. Radermacher

95 ἦδιστο[ν ἀνδρί	κλε[
..... [	πολεμ[
οὐχ ὡς[	κηδ[
παῖς τα[	110 ἔξο[ι]δ' ἀ[
γέρωντ[	ἔταν γε[
100 νεαιθ[	κ . . . .
τοσῶδ[ε	γαμεῖς[
δεπωσ[	και . υχ[
στ . . υδ[	115 οὐκ ἀν[
κ' ἀν[	ἄρον β' ἀ[ρ.
105 πέσωδ[	ἦδει . . ε[
ελολ[	. τε σύ γε
	(5 verse fehlen)

AUS DEM BOTENBERICHT

ἔλα δὲ μήτε Λιβυκὸν αἰθέρ' εἰσβαλὼν.
 κρᾶσιν γὰρ ὑγρὰν οὐκ ἔχων, ἀψίδα σὴν
 κάτω διήσει . . . . .

ἴει δ' ἐφ' ἑπτὰ πλειάδων ἔχων δρόμον.
 . . . . .

5 τοσαῦτ' ἀκούσας παῖς ἔμαρψεν ἡνίας·
 κρούσας δὲ πλευρὰ πτεροφόρων ὄχημάτων
 μεθῆκεν, αἶ δ' ἔπταντ' ἐπ' αἰθέρος πτυχάς.
 πατήρ δ' ὄπισθε νῶτα σειραίου βεβῶς
 ἴπευε παῖδα νουθετῶν· ἐκείσ' ἔλα,
 10 τῆδε στρέφ' ἄρμα, τῆδε.

96—118 fortsetzung des gespraches zwischen Merops und Phaëthon
 Aus dem botenbericht über Phaëthons fahrt und untergang: περί ὕψους
 cp. 15, 4 (Εὐριπίδης) ἦμιστά γέ τοι μεγαλοφυῆς ὢν ὁμως τὴν αὐτὸς
 αὐτοῦ φύσιν ἐν πολλοῖς γενέσθαι τραγικὴν προσηνάγκασε — τῷ γοῦν
 Φαέθοντι παραδιδοῦς τὰς ἡνίας ὁ Ἥλιος, ἔλα δὲ — διόισει' φησὶν, εἶθ'
 ἔξῃς, ἴει — ἄρμα τῆδε. ἄρ' οὐκ ἂν εἴποις ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ γράφοντος
 συνεπιβαίνει τοῦ ἄρματος καὶ συγκινδυνεύουσα τοῖς ἴπποις ἀνεπτέρωται
 3 διόισει P, verb. Faber 4 lücke nach δρόμον erkannt von O. Jahn
 5 παῖς Grotius, τις P 8 ὄπισθεν ὦτα P, verb. Manutius σειρίου P,
 verb. Rutgers V. L. p. 47 9. 10 ἔλα τῆδε στρέφ' Portus, ἐλατήρα
 ἔστρεφ' P

COD. CLAROMONT. blatt II kol I

(Τρο.)

ἤλθον δὲ σὺν σπουδῇ τε καὶ] προθυμία
 ..... σο . λ ὄφο[μαι.
 εἰ γὰρ σφαλεῖς ἄρχοντος] οἰκία [τ]ύχοι,
 τοῦδ' οἱ κλύοντες πάντες εἰσὶ] δυστυχεῖς.
 τῶνδ' εἴνεχ' ἤκω ποιμνίων σταθμοῦς] λιπών, 5
 κρύψων σὺν ὑμῖν τόνδε παιῖδ'] ἔσω χθονός,
 ἔν' ὅς λαβεῖν ἔμελλε τὸν] πλοῦτον δόμων
 κόσμον τιν' εἰς τάφον γε καὶ] χοῶς ἄγη.
 ..... ἰλοῦς ἐκῶν.
 ἀλλ' ἐξαλείψατ' εἰ φόνου τι τοῦδ'] ἔχνος 10
 καὶ μὴ καπνὸν πρὸς αἰθέρ' ὧδ'] ἀνιέτω·
 ἔσω δὲ κρυφθεῖς τοῦ κάτω] χθονός σκοτού
 κείσθω φαεννῶ πρόσθεν ἐγχειρῶν τ]έλει.
 μάτην μάτην φθονοῦσι τῇ τυρα]ννίδι
 οἱ σμίκρ' ἔχοντες, τῷ νόμῳ δ'] ἐλε[ύ]θεροι· 15
 ζηλοῖ ματαίως χῶ πένης τ]ὸν πλούσιον·
 σμικρὰ δὲ κρείττων εὐνομουμέ]νη πόλις
 μεγάλης, ἔν' ὕβρις ἂν κρατῇ καὶ] μὴ νόμος.
 Κλυ. τὸ μὲν πρόθυμον ὅ σ' ἐπόρευ]σεν ἤγεσα·
 τὸ μηχανᾶσθαι δ' ὧν με δεῖ τὰ νῦ]ν σοφῇ 20
 οὐκ εἰμί, πρόσφορ' οὐδ' ὀρῶ προσ]τάγματα.
 Τρο. ἀεὶ γυναικῶν αἶ γε μηχαναὶ] μόνων.
 Κλυ. μὴ μοί γε· δεῖσασαι μὲν οὖν] ἀμήχανοι
 δοκοῦμεν εἰς ἅπαντα· καὶ] γὰρ αὖ πλοκή
 τῷ πράγματι πρόσσεστιν· ἥσθ]ημαι τόδε. 25
 Τρο. κἂν ἦ τις, ὡς λέγουσι, ποικι]λωτέρα,
 οὔτοι προδώσω γ' ἔν σε τοῖσι] σοῖς κακοῖς.
 Κλυ. πῶς κρύφομεν τὸ δεινόν, ἐν τίνι] σκοτῶ,

Τροφῆς, der frühere erzieher (pädagog) des Phaëthon, der freigelassen als bauer lebt, hat den transport der leiche Phaëthons begleitet, von deren auffindung er vielleicht berichtete. Er schliesst seine lange ῥῆσις mit sentenzen. Die bezeichnung Τροφ oder Τρ ist in der scene mit Merops auf der letzten kolumne des zweiten blattes erhalten. Dass es ein mann ist, zeigt λιπών v. 5 und ἐκῶν v. 9 19 ff. personenwechsel ist in dieser partie nirgends durch doppelstrich bezeichnet. Aber ἤγεσα v. 19 beweist personenwechsel. Auch nach 27 ist er sehr wahrscheinlich. Denn σοῖς κακοῖς kann nicht Kl. sprechen. Ihr gehört die frage ἐν π]οίῳ τάφῳ; aber nicht das ermunternde πειρατέον v. 35 26 λογήρα las Blass

30 ἐξ ὀμμάτων κλέψαντες; ἐν π]οίφ τάφῳ
 πρὶν ἂν πατήρ νιν εἰσίδῃ, ταφῆ]σεται;
 πῶς νιν λαθραίως οἴσομε]ν δι' ἄστεως;
 Τρο. συλλαμβάνειν ἂν σοι δοκῶ τὸν] Ἥλιον,
 θεῶν εἴ γε παῖδες θεοῖς μέλουσι καί] νεκροί.
 οὐκ ἔστιν ἀπαγορευτέον πρὸς] τὰς τύχας,
 35 ἀλλ' ὡς τάχιστα τοῦ τι ὀρᾶ]ν πειρατέον.

(6 verse fehlen)

kol. 2 (Κλυ.) πυρός τ' ἐρινὺς ἐν νεκροῖς θερηνυαί
 ζῶσ' ἤδ' ἀνίγισ' ἀτμὸν ἐμφανῆ [καπνοῦ.
 ἀπωλόμην· οὐκ οἴσετ' εἰς δόμους ν[έκυν;
 πόσις πόσις μοι πλησίον· γαμηλίους
 5 μολπὰς αὐτεῖ παρθένους ἡγούμενος.¹
 οὐ θᾶσσον; οὐκ ἄμολγον ἐξομόρξετε,
 εἴ πού τις ἔστιν αἵματος χαμαὶ πεσών;
 ἐπείγετ' εἶα, δμῳίδες· κρύψω δέ νιν
 ξεστοῖσι θαλάμοις, ἐνθ' ἐμῷ κεῖται πόσει
 10 χρυσός· μόνη δὲ κληῖθρ' ἐγὼ σφραγίζομαι.
 ὦ καλλιφεγγές Ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας
 καὶ τόνδ'· Ἄπολλων δ' ἐν βροτοῖς ὀρθῶς καλῆ,
 ὅστις τὰ σιγῶντ' ὀνόματ' οἶδε δαιμόνων.

(Χο.) Ὑμῆν Ὑμῆν, str.
 15 τὰν Διὸς οὐρανίαν ἀείδομεν
 τὰν ἐρώτων πότνιαν, τὰν παρθένοι[ς
 γαμηλίον Ἄφροδίταν.
 πότνια, σοὶ τάδ' ἐγὼ νυμφεῖ' ἀείδω,
 Κύπρι θεῶν καλλίστα,

1 πυρός θ cod., verb. Rau θερηνυαί cod., κεραυνίους Duentzer, viell. ἐρεπίοις 2 καπνοῦ ergänzt Hermann, φλογός Rau; πτῖσα glaubte Blass zu lesen 3 νέκυν Bekker 4 πόσις (an erster stelle) Bekker, τιθεις las Hase, νοεις Bekker 6 οὐ θᾶσσον; οὐκ ἄμολγον Hermann, οἰθασσεουσολγον cod., οὐ σταλαγμὸν Nauck nach Dobree 8 ἐπείγετ' εἶα, δμῳίδες Hermann, ἐπειγεταια (od. αη) δμῳδες cod. 9 ξεστοῖσι cod., verb. Burges 11. 12 auch Schol. Eur. Or. 1389 Macrob. Sat. I 17, 10 11 χρυσοφεγγές Macr. 12 καὶ τόνδ' Clar., schol. Eur. ὅθεν σ' Ἄπολλων' ἐμφανῶς κληῖζει βροτός Macr. ὀρθός Clar. Ἄπολλων εἰκότως κληῖζει βροτοῖς schol. Eur. 15 εἰδομεν cod., verb. Hermann 16 παρθενο: oder παρθενον cod. 18 νυμφεῖ' ἀείδω Wil., νυμφια^σ φ^{αο} 1 as Hase 19 Κυπρις cod.

- τῷ τε νεόζυγι σῶ
 πῶλῳ, τὸν ἐν αἰθέρι κρύπτεις
 σῶν γάμων γένναν. 20
- antistr. ἄ τὸν μέγαν
 τᾶσδε πόλεως βασιλῆ νυμφεύεται,
 ἀστερωποῖσιν δόμοισιν χρύσειον
 ἀρχόν, φίλον Ἐφροδίτα.
 ὦ μακάρων βασιλεὺς μείζων ἔτ' ὄλβον,
 ὃς θεᾶν κηδεύσεις
 καὶ μόνος ἀθανάτων
 γαμβρὸς δι' ἀπείρονα γαῖαν 30
 θνατὸς ὑμνήση.
- Μερ. χώρει σὺ καὶ τάσδ' εἰς δόμους ἄγων κόρας
 γυναικ' ἀνωχθι πᾶσι τοῖς κατὰ στόμα
 θεοῖς χορεύσαι καὶ κυκλώσασθαι δόμους
 σεμνοῖσιν ὑμεναίοισιν, Ἐστίας θ' ἔδος, 35
 ἀφ' ἧς γε σώφρων πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι
 εὐχὰς πο.....
- (4 verse ganz zerstört) 40
- kol. 3 θεᾶς προσελθεῖν τέμενος ἐξ ἐμῶν δόμων.
 Θεράπων ὦ δέσποτ', ἔστρεψ' ἐκ δόμων ταχὺν πόδα.
 οὗ γὰρ σὺ σφύζῃ σεμνὰ θησαυρίσματα
 χρυσοῦ, δι' ἀρμῶν ἐξαμείβεται πύλης 45

20 τωτενεοζυγισιω (od. στω) cod.; auch wenn man τῷ τε νεόζυγι σοὶ mit Kaibel schreibt, kann nicht Paëthon gemeint sein, wegen σῶν γάμων γένναν, auf das sich ἄ am anfang der antistr. bezieht. Also ist nicht Aphrodite die dem Phaëthon bestimmte braut, sondern ihre tochter. Ginge ἄ auf Aphrodite, so könnte nicht in demselben satze φίλον Ἐφροδίτα stehen. Man muss also annehmen, dass Eur. ὁ πῶλος von einem weiblichen wesen (als ἐπίκοινον) gebraucht 22 γενεαν cod., verb. Hermann 23 ατονμεγαν bezeugt Blass 25 αστερωποισιν cod., verb. Hermann δομοισι cod. 26 αρχεον cod., verb. Hermann 28 τηδευσεις cod., verb. Hermann 31 υμνησεται cod., verb. Hermann 32 δομος cod. 33 ανοχθι cod. καταστομα cod., κατὰ σταθμὰ Blass, κατὰ στέγας Rau 34 κανκυρωσασθαι cod., verb. Hermann δομοις cod., verb. Hermann 36 γε Fritzsche, τι cod.; τις ἔμφρων Blass πᾶς ἂν ἄρχεσθαι θέλοι Hermann, πασανσαρχεται θέ.ι cod., πᾶσιν ἄρχεται θεοῖς Blass 37 εὐχὰς ποιεῖσθαι Hermann 42 προσελθιν cod. 43 ωπατερ cod., δεσποτα vom korrektor übergeschrieben εστρεφα cod., verb. Burges 44 σφύζῃ Hermann, ζωση cod. θηραυσμιτα cod., verb. Burges 45 εξ-αμειβετε cod., verb. Bekker

καπνοῦ μέλαιν' ἄησις ἔνδοθεν στέγης.
 προσθεῖς πρόσωπον φλόγα μὲν οὐχ ὀρώ πυρός,
 γέμοντα δ' οἶκον μέλανος ἔνδοθεν καπνοῦ.
 ἀλλ' ἔσιθ' ἐς οἶκον, μή τιν' Ἑφαιστος χόλον
 50 δόμοις ἐπεισφρῆεις μέλαθρα συμφλέξῃ πυρὶ
 ἐν τοῖσιν ἠδίστοισι Φαέθοντος γάμοις.

Μερ. πῶς φῆς; ὄρα μὴ θυμάτων πυρουμένων
 κατ' οἶκον ἀτμὸν κειῖσ' ἀποσταλέντ' ἴδῃς.

Θερ. ἅπαντα ταῦτ' ἠθρησ'· ἀκαπνώτως ἔχει.

55 Μερ. οἶδεν δ' ἐμὴ τάδ' ἢ οὐκ ἐπίσταται δάμαρ;

Θερ. θυηπολοῦσα θεοῖς ἐκεῖσ' ἔχει φρένας.

Μερ. ἀλλ' εἴμ', ἐπεὶ τοι καὶ φιλεῖ τὰ τοιάδε
 ληφθέντα φαύλως ἐς μέγαν χειμῶν' ἄγειν.
 σὺ δ' ὦ πυρὸς δέσποινα Δήμητρος κόρη
 60 Ἑφαιστέ τ' ἔστε πρευμενεῖς δόμοις ἐμοῖς.

Χο. τάλαιν' ἐγώ, τάλαινα, ποῖ πόδα
 πτερόεντα καταστάσω;
 ἀν' αἰθέρ' ἢ γὰς ὑπὸ κελύθος ἄφαν-
 τον ἐξαμαυρωθῶ;

65 ἴω μοί μοι· κακὰ φανήσεται·
 βασίλεια τάλαινα παῖς τ' ἔσω
 κρυφαῖος νέκυς.

ὄτοτοτοῖ κεραῦνιαι τ' ἐκ Διὸς
 πυρίβολοι πλαγαὶ λέχεά θ' Ἀλίου.

70 ὦ δυστάλαινα τῶν ἀμετρήτων κακῶν,
 πατρὸς ἴθι πρόσπεσε
 Ὀκεανοῦ κόρα,
 γόνυ (λι)ταῖς, σφαγὰς
 σφαγὰς οἰκτρά τ' ἀρκέσαι σᾶς δειρᾶς.

46 καπνοῦ Hermann, καταινου cod. 49 ἀλλ' εσθ cod., verb. Bekker
 51 ἠδίστοισιν cod. 54 ἠθρησεκανπωτουσεχει cod., verb. Wil. (δ' ἔχει)
 55 ἐπισται cod., verb. Bekker 58 μεγαχειμωναδι cod., verb. Hermann
 59 ωπυρος cod., ὡς πάρος Bothe 60 ηφαιστεειηρηπευμενεις cod., τ'
 ἔστε πρευμενεῖς Bothe, τ' εἴητ' εὐμενεῖς Bekker 61 ποῦ πόδα Nauck
 63 ἀν' αἰθέρ' Nauck, τιναθερ cod., τίν' αἰθέρ' Hermann 64 ἐξαμαυρωσω
 cod., verb. Hermann κατα (oder καια) φανησεται: cod., verb. Burges
 67 κρυφειον cod., verb. Hermann 69 ταλιου cod., verb. Hermann
 73 γονυταισφαγασ cod., verb. Hermann 74 οικτράς Burges

Μερ.	ἰὼ μοί μοι	75
Χορ.	ἠκούσατ' ἀρχὰς δεσπότης στεναγμάτων ;	
Μερ.	ἰὼ τέκνον.	
Χορ.	καλεῖ τὸν οὐ κλύοντα δυστυχή γόνον ..... των ὄραν σαφή. (3 verse in dieser kol. fehlen)	
kol. 4	δια ὄς ὕμεν εὐκελ ὡς οὐρα]ν σὺ δὲ παρ δα οὐκείοι ὑμεναίο (versanfänge 9—19 nicht mitteilungswert) καλεῖτε ὄς ἐμάν κακὰ δὲ	5 20
Χο.	ὄδ' ἐκ δό[μων πάρεστι τῆσδε γῆς ἀναξ παιδὸς φ[θαρέντος χερσὶ βαστάζων νέκυν.	
Μερ.	εἶεν σὺ [μίμνε· καὶ γὰρ ἐλπίζω σ' ὄρων ὡς εἰσό[μεσθα τίς ὃ γε τοιαύτην λαβῶν οἶαν ἔκ[ευθε τόλμαν, ὅς δὴ παῖδ' ἐμόν, θεᾶς δὲ [γαμβρὸν πυρὶ φλέγων ἀπώλεσεν.	25
Τρο.	ᾧμοι.	
Μερ.	στέναξ[ον· εἶπε δ' ὅτι σέθεν θέλω μαθεῖν.	30
Τρο.	αἰαῖ.	
Μερ.	διπλᾶ δ[ακρύσεις μὴ φράσας ἅ σ' ἠρόμην.	
Τρο.	τί γὰρ λέ[γειν μ' ἄνωγας, ἅ γε σιγᾶν χρεῶν ;	
Μερ.	τίς παῖδ' [ἀεικῶς τὸν ἐμόν ᾧδ' ἀπώλεσεν ;	
Τρο.	εἰδὼς δ[έδοικα τὸ γεγονὸς σαφῶς φράσαι.	35
Μερ.	ἴν' ἀντα[μείψῃ μοι σαφῆ, τῷδ' ἱστορῶ.	

79 vor των ein rest von α, davor vielleicht ψ (nicht μ) 24 die ergänzung nur beispielshalber; dass Merops die leiche des Phaëthon trägt, ist keineswegs sicher 28 ἔκευθε, das richtige bleibt noch zu finden

Τρο.	σμικρῷ [μ' ἀπαιτεῖς οἰκτρὰ πόλλ' εἶπειν λόγῳ
Μερ.	κρείσσόν [σέ γ' ὅστις αἴτιος λέγειν ἀπλῶς.
Τρο.	ὅς σέψ[εν ἀμείνων, Ζεὺς πατήρ νιν ὤλεσεν.

(2 verse fehlen)

KLEINERE BRUCHSTÜCKE

1. ἐλεύθερος δ' ὢν δοῦλός ἐστι τοῦ λέχους,
πεπραμένον τὸ σῶμα τῆς φερνῆς ἔχων.

---

2. δεινόν γε, τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον,
σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τοῦδέ γ' αἴτιον;
ἄρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς συνηρετεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης

---

3. ὡς πανταχοῦ γε πατρὶς ἡ βόσκουσα γῆ.

---

4. εὐδαιμονίζων ὄχλος ἐξέπληξέ με.

---

5. ψυκτήρια
δένδρεα φίλαις (ν)ιν ὠλέναισι δέξεται.

---

6. ἐν τοῖσι μύροις τοῦτ' ἐγὼ κρίνω βροτῶν,
ὅστις *τῶν πατέρων* παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ
ἦ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν.

1. Eustath. Od. p. 1731, 54. Fr. 775 Nk. Eust.: ἐν Φαέθοντι Εὐριπίδης εἰπών. Worte Phaëthons in dem gespräch mit Merops
2. Stob. Flor. 93, 2. Fr. 776 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Φαέθοντι 1 δ' ἔμφυτον τόδε oder δ' ἐστὶν ἔμφυτον Meineke 2 τοῦ δέ γ' αἴτιον Nauck, τοῦδε ταῖτιον Arsenius, τοῦτο ταῖτιον Stob. 3 συνηρεψεῖ Stob., verb. Meineke καὶ τῆς τύχης verderbt. Worte, die sich auf Merops beziehen 3. Stob. Flor. 40, 2. Fr. 777 Nk. Lemma: Εὐριπίδου Φαέθοντι 4. Plut. περὶ εὐθουσίας 1. Fr. 778 Nk. Plut.: τὸ τοῦ τραγικοῦ Μέρωπος οὐ πέπονθας οὐδ' ὡς ἐκείνον, εὐδαιμονίζων ὄχλος ἐξέπληξέ σε' τῶν φυσικῶν παθῶν. Dem 'Phaëthon' zugeteilt von Meineke. Auch das se könnte euripideisch sein 5. Athen. XI 503 d. Fr. 782 Nk. Lemma: Εὐριπίδης Φαέθοντι. Beleg für ψυκτήρια = ἀλσώδεις καὶ σύσκειοι τόποι οἱ τοῖς θεοῖς ἀνειμένοι, ἐν οἷς ἐστὶν ἀναψῆσαι 2 δένδρη Valckenaer, δένδρων Dobree φίλαις (ν)ιν A., φιλαισιν Athen. λέξεται cod. A, verb. Casaub. Begräbnisstätte Phaëthons? 6. Stob. Flor. 43, 2. Fr. 783 Nk. Lemma: Εὐριπίδης Φαέθοντι 2 ὅστις πατήρ ὢν Grotius, ὅστις παρείκων F. G. Schmidt

7. (Κλυ.) μισῶ δὲ . . . . . εὐάγκαλον
τόξον κρανείας, γυμνάσια δ' οἰχοί(α)το.

ANHANG

AUS DEM 'ARCHELAOS' DES EURIPIDES

]ν μεν[
φ]ρονημα[τ
]κτεινοντ' ἀχ[
]αρως ἔμελλε π[
]ηθεις παρωτε[5
ἀλλὰ, Φοῖ]β' ἀναξ, κάθιζε π[
οὐ τόδ' αἰ]τῶ, παῖ, προβάλλ[ειν τὸν βίον σ' ἀνωφελῶς·
ἐν δέ σοι μό]νον προφωνῶ[· μὴ 'πὶ δουλείαν ποτε
ζῶν ἐκῶν] ἔλθῃς παρόν σο[ι κατθανεῖν ἐλευθέρως.
]τῶν ἔσωθεν κᾶ[10
]ν· εἰ δ' εὐτυχήσουσ' [
]ἔστω τὸ λοιπὸν [
ἄ]νδρα χρῆ διὰ τῶν[
]ν ἄμεραν [
]ει γὰρ αἰ τύχα[ι 15
]ι τὸν θρεῶ[

7. Plut. consol. ad uxorem 3 p. 608 E. Fr. 784 Nk Plut.: ἀλλὰ
δέδια πάλιν μὴ συνεκβάλωμεν τῶν λυποῦντι τὴν μνήμην ὡς περ ἡ Κλυμένη
λέγουσα· „μισῶ δ' εὐάγκαλον—οἰχοίτο“ I ἀγκύλον für εὐάγκαλον
Nauck, der die lücke annimmt οἰχοί(α)το C. Keil, οἰχοίτο Plut. Oxyrh.
Pap. vol. III p. 66 no. 419 8. 9 Stob. Flor. 7, 5 Meineke Εὐριπίδης
'Ἀρχελάω

INHALT

	Seite
1. SATYROS' LEBEN DES EURIPIDES	3
2. EURIPIDES' ANTIOPE	9
3. „ KRETER	22
4. „ MELANIPPE ἡ σοφὴ	25
5. „ MELANIPPE ἡ δεσμῶτις	28
6. „ OINEUS	36
7. KRITIAS' ODER EURIPIDES' PEIRITHOOS	40
8. EURIPIDES' STHENEBOIA	43
9. „ HYPsipyle	46
10. „ PHAËTHON	67
Anhang: NEUES BRUCHSTÜCK AUS EURIPIDES' ARCHELAOS	80

A. Marcus und E. Webers Verlag in Bonn

Das Jenseits im Mythos der Hellenen

Untersuchungen über antiken Jenseitsglauben

von

Prof. Dr. L. Radermacher

VIII und 152 Seiten. 1903. 3 Mark

Die Untersuchung beschäftigt sich zunächst mit der Komposition der antiken Nekyien und zeigt, daß das elfte Buch der Odyssee trotz der disparaten Elemente, aus denen es sich zusammensetzt, dem antiken Leser keinen Anstoß bieten konnte, weil naive Jenseitsdichtung überhaupt mit den verschiedenen Vorstellungen sehr frei schaltete. Das sechste Buch der Äneis ist anders, und es wird versucht, die Geschlossenheit seiner Grundanschauung in einem bestimmten, strittigen Falle zu erweisen. Der zweite Teil verfolgt das Motiv der Fahrt ins Jenseits, und zieht, um den Kern antiker Sagen zu gewinnen, mehrfach moderne Märchen heran. Der dritte Teil wendet sich der Frage zu, inwieweit der immer mehr erstarkende Glaube an einen unterirdischen Hades Elemente aus anderen Vorstellungskreisen an sich riß, und behandelt im Zusammenhang damit auch einzelne Figuren der Unterweltdämonologie. Vier Exkurse, Orestes und die Tragödie — Zur alttestamentlichen Simsonlegende — Vom Kampf mit dem Tode — Grenzwasser der Unterwelt, machen den Schluß.

A. MARCUS UND E. WEBERS VERLAG, BONN

ARX ATHENARVM
A PAVSANIA DESCRIPTA

IN VSVM SCHOLARVM

EDIDERVNT

OTTO JAHN ET ADOLFVS MICHAELIS

EDITIO TERTIA ACTIS ARCIS ET FASCICVLO
TABVLARVM AVCTA

PREIS MIT ATLAS 10.— MARK

A. MARCUS UND E. WEBERS VERLAG, BONN

SOPHOCLIS ELECTRA

IN USUM SCHOLARUM EDIDIT

OTTO JAHN

EDITIO TERTIA CURATA AB

ADOLFO MICHAELIS

VII, 175 S. 1882. PREIS 3.60 M.

MIT 5 HOLZSCHNITTEN
UND EINER PHOTOLITHOGRAPHIE

TABVLAE IN VSVM SCHOLARVM

EDITAE SVB CVRA

IOHANNIS LIETZMANN

Erschienen sind:

1. SPECIMINA CODICVM GRAECORVM VATICANORVM collegerunt PIVS FRANCHI DE CAVALIERI et IOHANNES LIETZMANN. 1910. XVI S. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
2. PAPYRI GRAECAE BEROLINENSES collegit WILHELM SCHVBART. 1911. XXXIV S. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
3. SPECIMINA CODICVM LATINORVM VATICANORVM collegerunt FRANCISCVS EHRLE S. J. et PAVLVS LIEBAERT. XXXVI S. 1911. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
4. INSCRIPTIONES LATINAE collegit ERNESTVS DIEHL. 1912. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
5. HANDSCHRIFTEN DER REFORMATIONENZEIT ausgewählt von Prof. Dr. G. MENTZ. 1912. XXXVIII S. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
6. ANTIKE PORTRÄTS bearb. von RICH. DELBRÜCK. LXX S. (mit 41 Abbild.). 62 Tafeln in Lichtdruck. 1912. In Leinenband 12 M., Vorzugsexemplare in Pergament 20 M.

- 44/46 MENANDRI reliquiae nuper repertae hrsg. v. S. Sudhaus. 65 S.
1.80 M., gbd. 2.20 M. [mann. 64 S. 1.50 M.]
- 47/49 LATEINISCHE ALTKIRCHLICHE POESIE ausgewählt v. H. Lietz-
- 50/51 URKUNDEN ZUR GESCHICHTE DES BAUERNKRIEGES UND DER
WIEDERTÄUFER hrsg. v. H. Böhmer. 36 S. 0.80 M.
- 52/53 FRÜHBYZANTINISCHE KIRCHENPOESIE I: Anonyme hymnen des
V—VI jahrhunderts ediert v. Dr. Paul Maas. 32 S. 0.80 M.
- 54 KLEINERE GEISTLICHE GEDICHTE DES XII JAHRHUNDERTS hrsg. v.
A. Leitzmann. 30 S. 0.80 M.
- 55 MEISTER ECKHARTS BUCH D. GÖTTLICHEN TRÖSTUNG U. VON DEM
EDLEN MENSCHEN hrsg. v. Ph. Strauch. 51 S. 1.20 M.
- 56 POMPEIANISCHE WANDINSCHRIFTEN hrsg. v. E. Diehl. 60 S. 1.80 M.
- 57 ALTITALISCHE INSCRIFTEN hrsg. v. H. Jacobsohn. 32 S. 0.80 M.
- 58 ALTJÜDISCHE LITURG. GEBETE hrsg. v. W. Staerk. 32 S. 1.00 M.
- 59 DES MIŠNATRAKTAT BERAKHOTH IN VOKALISIERTEM TEXT herausg.
v. W. Staerk. 16 S. 0.60 M.
- 60 EDWARD YOUNGS GEDANKEN ÜBER DIE ORIGINALWERKE übersetzt
von H. E. v. Teubern hrsg. v. K. Jahn. 46 S. 1.20 M.
- 61 LITURGISCHE TEXTE VI: Die Klement. liturgie a. d. Const. apost. VIII
mit anhängen hrsg. v. H. Lietzmann. 32 S. 0.80 M.
- 62 VULGÄRLATEIN. INSCRIFTEN hrsg. v. E. Diehl. 180 S. 4.50 M.,
gbd. 5 M.
- 63 GOETHES ERSTE WEIMARER GEDICHTSAMMLUNG mit varianten hrsg.
v. A. Leitzmann. 35 S. 0.80 M., gbd. 1.20 M.
- 64 DIE ODEN SALOMOS aus dem syrischen übersetzt mit anmerkungen
von A. Ungnad und W. Staerk. 40 S. 0.80 M.
- 65 AUS DER ANTIKEN SCHULE. Griechische texte auf papyrus holztafeln
ostraka ausgew. u. erklärt v. E. Ziebarth. 23 S. 0.60 M.
- 66 ARISTOPHANES Frösche mit ausgewählten antiken scholien herausgeg.
v. W. Süß. 90 S. 2 M., geb. 2.40 M. [56 S. 1.20 M.]
- 67 DIETRICH SCHERNBERGS Spiel von Frau Jutten hrsg. v. E. Schröder.
- 68 LATEINISCHE SACRALINSCRIFTEN ausg. v. F. Richter. 45 S. 0.90 M.
- 69 POETARVM VETERVM ROMANORVM reliquiae selegit E. Diehl.
165 S. 2.50 M., geb. 3.— M.
- 70 LITURGISCHE TEXTE VII: Die Preussische Agende im auszug hrsgg.
v. H. Lietzmann. 42 S. 0.80 M., geb. 1.— M.
- 71 CICERO PRO MILONE mit dem commentar des ASCONIVS und den
SCHOLIA BOBIENSIA hrsg. v. P. Wessner. 1.60 M., geb. 2.— M.
- 72 DIE VITAE VERGILIANAE hrsg. v. E. Diehl. 60 S. 1.50 M.
- 73 DIE QUELLEN VON SCHILLERS UND GOETHES BALLADEN zusammen-
gestellt v. A. Leitzmann. 51 S. 3 Abb. 1.20 M., geb. 1.50 M.
- 74 ANDREAS KARLSTADT VON ABTUHUNG DER BILDER und das keyn
bedtler vnther den christen seyn sollen 1522 und die Wittenberger
beutelordnung hrg. v. H. Lietzmann. 32 S. 0.80 M.
- 75 LITURGISCHE TEXTE VIII: Die Sächsische Agende im auszug hrsg. v.
H. Lietzmann. 36 S. 0.80 M., geb. 1.— M. [1.— M.]
- 76 AUSWAHL AUS ABRAHAM A. S. CLARA hrsg. v. K. Bertsche. 47 S.
- 77 HIPPOCRATIS de aere aquis locis mit der alten lateinischen übersetzung
hrsg. v. G. Gundermann. 50 S. 1.20 M.
- 78 RABBINISCHE WUNDERGESCHICHTEN des neutestamentlichen zeitalters
in vokal. text mit anmerkungen v. P. Fiebig. 28 S. 1.— M.
- 79 ANTIKE WUNDERGESCHICHTEN zum studium der wunder des Neuen
Testaments zusammengest. v. P. Fiebig. 27 S. 0.80 M.
- 80 VERGIL AENEIS II mit dem commentar des Servius herausgeg. von
E. Diehl. 131 S. 2.— M., geb. 2.50 M. [geb. 1.80 M.]
- 81 ANTI-XENIEN in auswahl hrsg. v. W. Stammer. 68 S. 1.40 M.,
- 82 APOLLONIUS DYSCOLUS De pronomibus pars generalis edidit Dr.
Paulus Maas. 44 S. 1.— M.

- 83 ORIGENES, EUSTATHIUS v. ANTIOCHIEN, GREGOR v. NYSSA über die Hexe von Endor hrsg. v. Erich Klostermann. 70 S. 1.60 M.
- 84 AUS EINEM GRIECHISCHEN ZAUBERPAPYRUS herausgeg. und erklärt von Richard Wünsch. 31 S. 0.70 M.
- 85 DIE GELTENDEN PAPSTWAHLGESETZE hrsg. v. F. Giese. 56 S. 1.20 M.
- 86 ALTE EINBLATTDRUCKE hrsg. v. Otto Clemen. 77 S. 1.50 M.
- 87 UNTERRICHT DER VISITATOREN an die pfarrherrn im kurfürstentum zu Sachsen herausgeg. von Hans Lietzmann. 48 S. 1.— M.
- 88 BUGENHAGENS BRAUNSCHWEIGER KIRCHENORDNUNG hrsg. v. H. Lietzmann. 152 S. 2.40 M. [2.60 M., geb. 3.— M.]
- 89 EURIPIDES MEDEA mit scholien herausg. von Ernst Diehl. 116 S.
- 90 DIE QUELLEN VON SCHILLERS WILHELM TELL zusammengestellt v. Albert Leitzmann. 47 S. 1.20 M., geb. 1.50 M.
- 91 SCHOLASTISCHE TEXTE I: Zum Gottesbeweis d. Thomas v. Aquin zusammengestellt v. E. Krebs. 64 S. 1.50 M.
- 92 MITTELHOCHDEUTSCHE NOVELLEN I: Die heidin hrsg. v. L. Pfannmüller. 51 S. 1.20 M. [71 S. 1.50 M., geb. 1.80 M.]
- 93 SCHILLERS ANTHOLOGIE-GEDICHTE kritisch hrsg. v. W. Stammerl.
- 94 ALTE UND NEUE ARAMÄISCHE PAPYRI übersetzt und erklärt von W. Staerk. 73 S. 1.— M.
- 95 MITTELHOCHDEUTSCHE NOVELLEN II: Rittertreue. Schlegel hrsg. v. L. Pfannmüller. 63 S. 1.50 M. [64 S. 1.60 M.]
- 96 DER FRANCKFORTER („eyn deutsch theologia“) hrsg. v. W. Uhl.
- 97 DIODORS RÖMISCHE ANNALEN bis 302 a. Chr. samt dem Ineditum Vaticanum hrsg. v. A. B. Drachmann. 72 S. 1.80 S.
- 98 MUSAIOS, HERO U. LEANDROS m. ausgew. varianten u. scholien hrsg. v. A. Ludwich. 54 S. 1.50 M.
- 99 AUTHENTISCHE BERICHTE über Luthers letzte lebensstunden herausgegeben von Dr. J. Strieder. 42 S. 1.20 M.
- 100 GOETHES RÖMISCHE ELEGIEN nach der ältesten reinschrift hrsg. v. A. Leitzmann. 56 S. Brosch. 1.30 M., geb. 1.70 M.
- 101 FRÜHNEUHOCHDEUTSCHES GLOSSAR von Alfred Götze. VIII u. 136 S. 3.40 M., geb. 3.80 M. [0.50 M.]
- 102 DIE GENERALSYNODAL-ORDNUNG hrsg. von A. Uckeley. 20 S.
- 103 DIE KIRCHENGEMEINDE- UND SYNODALORDNUNG f. d. provinzen Preußen, Brandenburg, Pommern, Posen, Schlesien u. Sachsen hrsg. v. A. Uckeley. 36 S. 0.90 M. [64 S. 1.50 M.]
- 104 DIE RHEINISCH-WESTFÄL. KIRCHENORDNUNG hrsg. v. A. Uckeley.
- 105 MYSTISCHE TEXTE AUS DEM ISLAM. Drei gedichte des Arabi 1240. Aus d. Arab. übers. u. erläutert v. M. Horten. 18 S. 0.50 M.
- 106 DAS NIEDERDEUTSCHE NEUE TESTAMENT nach Emsers übersetzung, Rostock 1530 hrsg. v. E. Weissbrodt. 32 S. 0.80 M.
- 107 HERDERS SHAKESPEARE-AUFSATZ in dreifacher gestalt mit anm. hrsg. v. F. Zinkernagel. 41 S. 1.— M.
- 108 KONSTANTINS KREUZESVISION in ausgew. texten vorgelegt v. J. B. Aufhauser. 26 S. 0.60 M.
- 109 LUTHERS KLEINER KATECHISMUS der deutsche text in seiner geschichtlichen entwicklung v. J. Meyer. 32 S. 0.80 M.
- 110 HISTORISCHE ATTISCHE INSCRIFTEN ausgewählt u. erklärt von E. Nachmanson. 82 S.
- 111 AUSGEWÄHLTE ILIASSCHOLIEN hrsg. v. W. Deecke. 2.40 M.
- 112 SUPPLEMENTUM EURIPIDEUM hrsg. v. H. v. Arnim. 80 S. 2.— M.
- 113 SUPPLEMENTUM SOPHOCLEVM hrsg. v. E. Diehl.

509638

Euripides. Fragments.
Supplementum Euripideum, bearbeit. von
H.v. Arnim.

LGr
E89fA

NAME OF BORROWER.

**University of Toronto
Library**

**DO NOT
REMOVE
THE
CARD
FROM
THIS
POCKET**

Acme Library Card Pocket
LOWE-MARTIN CO. LIMITED

